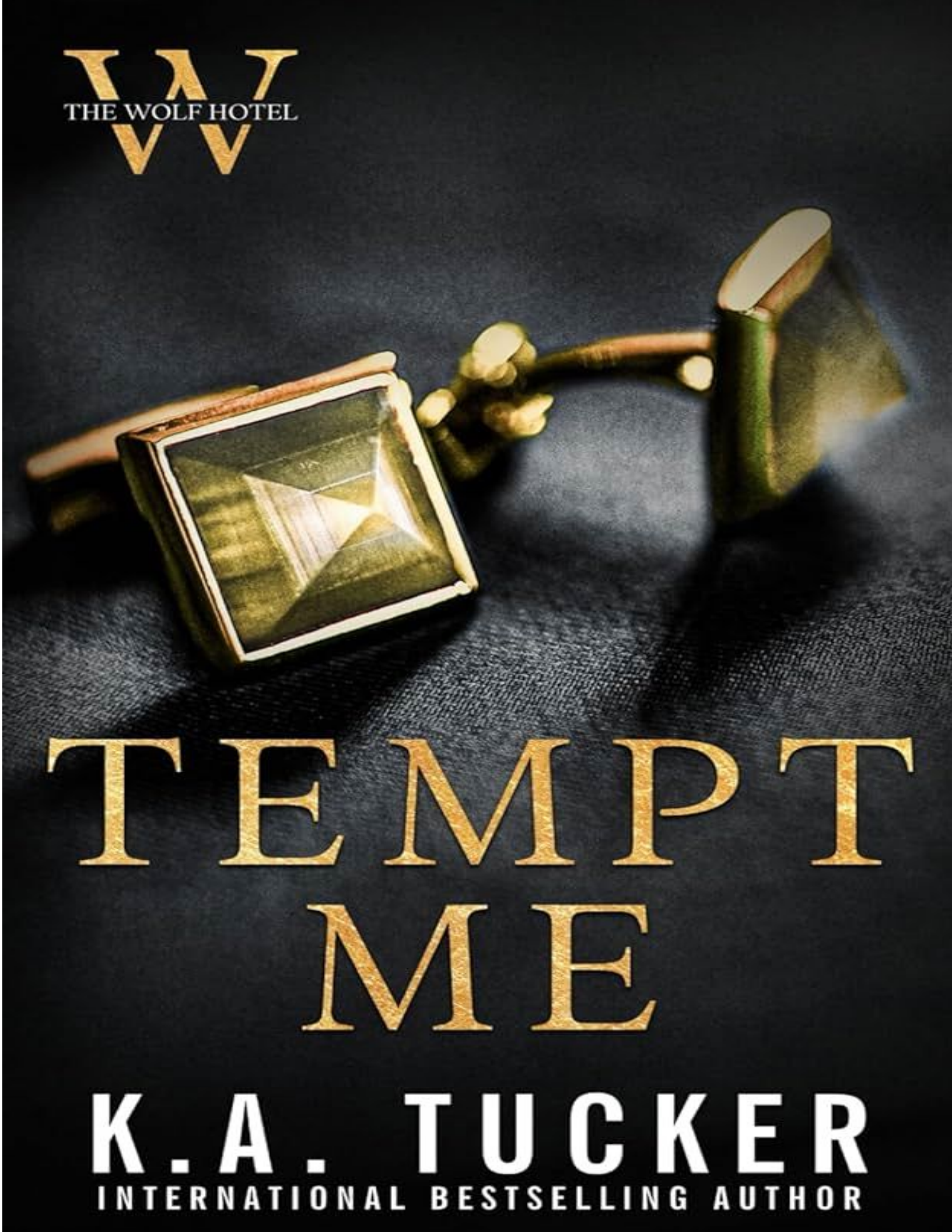
THE WOLF HOTEL

TEMPT ME

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

Ayart Beni

The Wolf Hotel, 1

Nina West tarafından

Telif Hakkı 2015 Nina West
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

v2

Düzenleme: Hot Tree Editing

Kapak tasarımı: Nina West

Yayımlayan: Nina West

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Beş Nina West'in

Diğer Kitapları Yazar

Hakkında

Birinci Bölüm

Şubat

"Böyle olsun istememiştim, Abigail. Yemin ederim!"

"Bunun olmasını istememiştin! Kendini..." Kelimelerim hıçkırıklarımla birlikte dağılıyor. Gözyaşlarımın arasından Jed'in yüzünü zar zor görebiliyorum. Bugün erken saatlerde yurt odama koştuğumdan beri durmayan gözyaşlarım. Gözyaşları cildimi çiğ ve gergin bıraktı. Ve ne zaman tamamen ağladığımı düşünsem, Jed ve *onun* görüntüsü kafamın içinde yanıp sönüyor ve yeni bir dalga vuruyor.

Damlayan burnumu eşofmanımın koluna siliyorum. Nasıl göründüğümü umursama noktasını çoktan geçmiştim. "Kim bu kız?"

"Önemli biri değil." Kendi gözyaşlarını avucuyla siliyor ve sonra yüzüme uzanıp yanaklarımı avuçluyor. "Sen benim tüm hayatımsın. *Her zaman* benim tüm hayatım oldun. Her zaman! Bunu biliyorsun, değil mi? Bana bunu bildiğini söyle!"

Boğazıma saplanan keskin düğüme karşı yutkunuyorum ama yerinden oynamıyor. Bunu *biliyordum*. Bugüne kadar. "O zaman neden kalbimi kırdın?"

Yakışıklı yüzü sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Keşke bunu yapacak cesaretim olsaydı. "Öğrenmemen gerekiyordu."

Aman Tanrım! "Bu daha mı iyi?"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Bir an için başını öne eğdi. "Bak, gelecek yıl evleniyoruz ve sonra sadece sen ve ben olacağız. Bunca yıldır sadece sen ve ben vardık. Ve," yutkunuyor, tereddüt ediyor, "bu benim düşündüğüm bir şey. Son zamanlarda çok."

"Beni aldattığın için mi?"

"Hayır! Hakkında, bilirsin..." Yüzünü buruşturdu. "Seks."

Bütün mesele *bu mu*? "Neden bana söylemedin? Söylerdim.

-"

"Hayır, Abigail." Jed'in yüzü aniden sertleşti. "Sen ve ben, biz Karı koca olana kadar bekleyerek doğru yolu bulacağız. Sen çok masumsun. Çok safsın." Öne doğru eğilip alnını benimkine bastırıyor. "Düğün gecemizde bana bunu vermen benim için her şey demek. Ama"-yüzünü mahcup bir ifade kaplıyor-"Ben bir erkeğim. Benim için durum farklı."

"Ne farkı var?" Önümde oturan bu kişi kim?

"Çünkü biz zayıfız! Bu yapmam gereken bir şey. Bunu sistemimden çıkarmalıyım, yoksa ileride, *gerçekten* önemli olduğunda bir hata yapmaktan korkuyorum. Bu konuda bana güven. İleride çocuklarımız olduğunda yoldan sapmamı istemezsin, değil mi?"

Dinliyorum ama Jed'in ağzından çıkan bu sözlere inanamıyorum. "Yani ayrılıyor muyuz?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Tam olarak değil. Biraz mola veriyoruz, tamam mı? Sadece kafamı toparlayana kadar. Ama biz birbirimiz için yaratılmışız, sen ve ben." Binlerce kez yaptığı gibi yüzümdeki saç tellerini fırçalıyor. "Sana geri döneceğim. Söz veriyorum."

O kadar kızgın ve kırgınım ki artık onunla yüzleşemiyorum bile, bu yüzden gözlerimi on altıncı yaş günümde bana verdiği küçük sakız makinesi söz yüzüğüne sabitliyorum, hıçkırıklarım sözlerinin geri kalanını bastırıyor.

~ ~ ~ ~

Nisan

"Sorulara cevap verirken doğrudan kameraya bakın."

Kadın, son moda boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardındaki soğuk mavi gözleri delip geçen komutlar veriyor. Bu gözlükler, bal sarısı topuzu, siyah takım elbisesi ve iki santimlik topuklu ayakkabılarıyla şu kadınlardan biri gibi görünebilirdi

kütüphaneci/çırpıcı yerine kurumsal bir işe alımcı.

Pratik altın tel çerçeveli yuvarlak gözlüklerimi düzeltiyorum. "Tamam."

Ben taburemde kıpırdanırken, kızıl saçlarımın dağınık tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıp gömleğimdeki kırışıklıkları düzeltirken, o standın üzerinde duran iPhone'u kayda hazırlıyor. Videoya kaydedilmiş bir mülakat için giyinmemiştim. Bu iş fuarının da diğerleri gibi olacağını

düşünmüştüm.

Bazı basit stantları gezin, birkaç broşür toplayın ve
Cumartesi günü Chicago kütüphanesi dışında bir yerde olmak isteyen temsilciler.

Çoğunlukla öyle. Ancak Wolf Hotels'in standı farklı. Diğerlerinin üç katı büyüklüğünde, keskin giyimli
Temel kriterleri karşılayanların işe alım sürecini hızlandırmaya yardımcı olmak için işe alım görevlileri ve bir ekranın arkasında yerinde mülakat istasyonu.

Ve temel kriterleri sağlamamın tek nedeni yirmi dakika önce doldurduğum kağıt başvuruda yalan söylemiş olmam. Şimdi yakalanmaktan çok korkuyorum.

"Tam adınız lütfen."

Kamera karşısında olmaktan hep nefret etmişimdir. Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Abigail Mitchell. Ama ben Abbi diyorum," diye ekliyorum hemen. Annem bana Abigail der ve memleketimdeki diğer herkes de annemden dolayı bana Abigail der. Bundan hiç hoşlanmadım.

Görüşmeci taş suratlı. Ne isimle gittiğimi umursamıyor.
"Başvurduğunuz rol?"

"Dış Mekan Bakım ve Peyzaj?" Sanırım başvuru formundaki resmi başlık buydu.

"Ve lütfen bizim için çok değerli olacak deneyimini anlat, Abigail."

"Ben Abbi." En büyük gülümsememi zorluyorum ve daha sonra tekrar oynattıklarında kızgınlığımın videoya yansımamasını umuyorum. "Elbette. Öncelikle, açık havayı seviyorum. Bir çiftlikte büyüdüm ve yıllarca saman balyaladım, ot attım.
tahıl çuvalları ve hayvanlar için su kovaları taşımak. O yüzden endişelenmeyin, Ben çok güçlüyüm." İnsanlar öyle olduğuma inanmıyor. Benim ince, 1.75 boyum Boyum aldatıcıdır, ama şort ve atletle vücuduma bir bakış, kadınsı olduğumu ama Mitchell çiftliğinde geçirdiğim uzun günlerden dolayı kaslarla bilendiğimi kanıtlayacaktır.

Tüm bu bilgileri el yazısı başvuru formunda zaten vermiştim ama sanırım canlı versiyonunu da istiyorlar. "Beş yıldır Greenbank, Pennsylvania'da faaliyet gösteren ve ticari mülklerin bakımını mükemmel bir şekilde yapan kendi peyzaj şirketimi yönetiyorum." On dört yaşımdan beri her yaz küçük kasabamın etrafındaki karahindibaları koparıyor ve çimleri kesiyorum. Yaptığım işe "peyzaj" demek saçmalık olur. Ama bana hayatımdan çok uzaktaki bu işi sağlayacaksa, her şeyi söylerim.

"Bu mülklerden herhangi biri otel miydi?"

"Evet." Bir görüşmede asla "hayır" demeyin. Her zaman bunu "evet "e çevirmenin bir yolunu bulun.

"Lütfen bana bu otellerden bahsedin."

Lanet olsun. Ve işte oldu. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. "Aslında sadece bir taneydi. Adı Inn. Lüks bir yatak ve kahvaltı." Üç

Perry ve Wendy Rhodes tarafından işletilen eski bir Viktorya evindeki odalar. Odalardan birinin kedi temasıyla dekore edildiğini duydum. Kedi duvar kağıtları, kedi yastıkları. Kediler, her yerde.

Kadının kırmızıya boyanmış dudaklarını birbirine bastırışından, aradığının benim cevabım olmadığından eminim. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ayrıca burada birkaç yıl boyunca Pearl adlı bir yerde hafta sonları müşterilere hizmet ettiğinizi görüyorum."

"Evet. Orası teyzemin restoranı. Yoğun sezonda ona yardım ederdim." May Teyze'yi referans olarak kullanma konusunda tereddüt ettim. Eğer bu yaz Greenbank'e geri dönmeyeceğim anlamına geliyorsa, bana parlak bir tavsiye vereceğinden emin olamam. Annem bunun olmasına yardım ettiğini öğrenirse çok kızardı.

"Ne tür bir işletme?" "Bir aile

restoranı."

"Yani, iyi yemek değil mi?"

İç çektim. "Hayır. Ben öyle demezdim." Sıcak hindili sandviçleri bir araya getirmek ve çeşmeden kola doldurmak iyi bir yemek anlamına gelmez.

"Peki hiç profesyonel olarak ev temizlediniz mi... Hayır," dedi, başımı hararetle salladığımı, yüzümün küçümsemeyle buruştuğunu gördü.

Öneri. Bu da bütün gün lastikli çarşaflarla uğraşmak anlamına geliyor ve bu bana işkence gibi geliyor.

"Gördüğüm kadarıyla resepsiyonistlik de yapmışsınız."

Sonunda, doğru ve olumlu cevap verebileceğim bir şey. "Evet. Yıllarca kilisemin ofisinde yarı zamanlı çalıştım. Yazın eve gittiğimde hâlâ çalışıyorum."

"Onlar için tam olarak ne yaptın?"

"Telefonlara cevap veriyorum ve Peder için randevuları planlıyorum. Ayrıca kilisenin hesaplarını dengeliyorum ve cemaatimiz için her yıl düzenlenen Corn Roast hafta sonu yardım amaçlı barbekü etkinliğini organize ediyorum." Kendimi tekrar yapmaya ikna edemediğim bir şey Bu yaz, Greenbank'e geri dönersem annem ve peder tarafından zorlanacağım.

Başvurumu tarıyor. "Şu anda okulda olduğunuzu görüyorum." Duraklıyor ve ona cevap vermem gerektiğini fark ediyorum.

"Evet. Lisans derecem için bir yılım daha var." Yüzümün sağ tarafı lambanın sıcaklığından yanıyor. Sorgulamanın böyle bir his olduğunu hayal ediyorum. Bu daha ne kadar sürecek?

"Mayıs'tan Ağustos'a kadar dört aylık bir sözleşme imzalayabilecek misiniz?"

"North Gate College Eylül ayında başlıyor ve sınavlar bu ayın sonunda bitiyor, dolayısıyla bu bir sorun olmayacak."

Gülümsüyor. "Güzel. Peki üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun Abbi?"

İfademi kontrol edemeden yüzüm düşüyor. Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. O gelecek yazdan bahsediyor ve benim odaklanabildiğim tek şey bugünü, yarını ve bu yazı atlatmak. İdeal olarak Alaska'da.

Burada yalan söylemem ve Wolf Hotels'de bir kariyer hedeflediğimi söylemem mi gerekiyor? Cevabımı birkaç kalp atışı boyunca tartıştım ve sonunda

Gerçeğe karar vermek. "Dürüst olmak gerekirse, artık emin değilim. Evlenip aile çiftliğini işletmeye yardım etmem gerekiyordu ama nişanlım ve ben-" Derin bir nefes alıp sonra da mahcup bir gülümsemeyle kendimi durduruyorum. Yani

bir röportaj için uygunsuz. Bunun yerine "Kişisel durumum belirsizlik içinde," diyorum, sesim boğuklaşıyor, gözlerim yaş tehdidiyle yanıyor. Her şey hala çok taze, çok çiğ. "Muhtemelen eve döneceğim. Ailem orada."

"Ve çiftliği yönetmeye yardım mı edeceksin?" Gözleri üzerimde geziniyor - gergin olduğumda elimde olmadan oynadığım kalın örgümün üzerinde, en sevdiğim

Muhtemelen çok fazla yıkanmış kraliyet mavisi düğmeli pantolonum, genel kot pantolonum ve Converse'lerime kadar - ve beni yargıladığını biliyorum. Daha dik oturuyorum, kamera karşısında olduğumdan daha da utangaç hissediyorum.

Ona ya da buradaki diğer işe alım görevlilerine hiç benzemiyorum. Hepsi bir arada, pürüzsüz, zengin renkli saçları ve mükemmel boyalı yüzleri var. Çok fazla makyaj yapmam; sadece biraz dudak parlatıcısı ve ara sıra parıltılı pembe oje sürerim. Saç spreyi kullanmıyorum ve rengini olduğundan daha kötü hale getireceği korkusuyla saçıma bir damla bile boya değdirmedim.

"Evet." Planımız hep buydu. Ama şimdi kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ben turta pişirmeye ve küçük çiftlik bebekleri doğurmaya hazırlanan sıradan bir çiftlik kızı değilim. "Birkaç yıl önce sabun, nemlendirici ve uçucu yağlar üreten bir yan iş kurdum. Adı Sage Oils. Bunu genişletmeye odaklanacağım." Adaçayı, en sevdiğim bitkinin adı, ancak ürünlerim naneden lavantaya ve limona kadar her şeyi içeriyor. Bu noktaya kadar, satışlarımın büyük bir kısmı yıllık Noel pazarı ve yaz fuarı sayesinde oldu. Yine de şikayet edemem; Wolf beni işe alırsa bu para Homer'a uçuş masraflarımı karşılayacak.

"Oldukça girişimci bir genç kadınsın. Ve çok meşgulsün. Peyzaj ve sabun yapımı işleri, üniversite, çiftçilik..." Okuyamıyorum. Gerçekten etkilenip etkilenmediğini anlamak için kadının ses tonuna bakmak yeterli. "Peki eğlenmek için ne yapıyorsun, Abbi?"

Düşünürken "Hımm" dememek için alt dudağımı ısırıyorum. Wolf Hotels dünyanın en lüks otellerinden biri. Eğer bu işi almak için bir umudum varsa akıllıca konuşmalıyım. "Sizin gibi

belirttiğim gibi, iş ve okulla oldukça meşgulüm. Boş vaktim olduğunda bunu ailemle ve kilisemle geçiriyor, inancımı pekiştiriyorum." Ki bu kilise son zamanlarda biraz tehlikeli sularda yüzüyor. "Ayrıca hem Chicago'daki hem de evimdeki yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyorum."

"Demek hayvanları seviyorsun?"

"Evet!" Başımı ısrarla sallıyorum. "Alaska'nın vahşi doğasını göreceğim için heyecanlıyım."

Bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Pekala. Son soru. Alaska'daki Wolf Cove'da çalışman için seni neden işe almalıyız?"

Elimdeki broşüre bakıyorum; beyaz şapkalı dağların ve uçsuz bucaksız vahşi doğanın, buzul vadilerinin ve volkanların resimleri.

Binlerce mil dinginlik, hiçlik. Şu anki hayatımdan

binlerce mil uzakta.

Benim acıklı hikayemi dinlemek istemiyorlar ve bunun beni işe aldırmayacağı da kesin. Kameraya bakarken gülümsemeye çalışıyorum, işe alım kararlarını veren kişiye gözlerimle sessizce yalvarıyorum. "Çünkü ben zeki, çalışkan, gayretli ve ahlaklı biriyim. İnsanlara saygı duyuyorum ve meydan okumayı seviyorum. Ayrıca, her zaman Alaska'yı ziyaret etmek istemişimdir ve burası

"Hayatta bir kez ele geçecek inanılmaz bir fırsat." Boğazımı temizliyorum. "Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyim yok. Bu yaz Wolf Cove'a sunabileceğim *her şeyi* vereceğim."

Bir düğmeye basıyor ve etrafından dolaşıyor. "Harika. Teşekkür ederim. İrtibatta olacağız."

"Kararını ne zaman vereceksin?" Nisan ayının başındayız; eğer işe alınırsam dört hafta içinde uçacağım.

"Kısa süre içinde. Alaska'daki konumla ilgilenen mevcut Wolf çalışanlarımızdan oluşan havuzumuzdaki pozisyonların çoğunu doldurduk bile. Sadece dışarıdan işe alımlarla bazı son dakika boşluklarını dolduruyoruz." Başvurumu kırmızı bir dosya klasörüne koydu. Bu reddedilen dosya mı?

"Bir şansım var mı? Gerçekten." Bunu sorduğuma inanamıyorum ama kaybedecek bir şeyim kalmadı.

"Halihazırda lüks otel zinciri deneyimi olan kişileri işe alma eğilimindeyiz. Ama sizinle temasa geçeceğiz." Koluyla çıkışa doğru yol göstererek orada duruyor.

Omuzlarım çöktü. Benim için iyi şeyler söylemesi için ona yalvarmadan önce kendimi gitmeye zorluyorum.

Bu işi almamın imkanı yok.

İkinci Bölüm

Mayıs

Derin derin nefes alıyorum, kara yaklaşırken okyanusun berrak havasını içime çekiyorum. Bu sabah yola çıktığımda Chicago yetmişli derecelerdeydi. İki aktarma, bir uçuş gecikmesi ve on beş saat sonra, elli beş derecelik günün en yüksek sıcaklığı düşük kırklara düştü ve kışlık ceketimi bavulumdan çıkarmak zorunda kaldım.

"Daha önce hiç Alaska'da bulundunuz mu?" diye soruyor kaptan, John adında yumuşak dilli, beyaz saçlı bir adam, elleri feribotun dümeninde rahatça duruyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım göz alabildiğine uzanan yaprak dökmeyen yeşillik ve kaya denizinin üzerinde geziniyor. Homer'daki iskeleden otuz dakika önce ayrıldık. Karşıya geçmek o kadar uzun sürmeyecek gibi görünüyordu ama Kachemak Körfezi uçsuz bucaksız, geniş ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Diğer tarafında ise önümüzdeki dört ay boyunca kalacağım evim var.

Uçağa binmeden bir saat önce Antivert almayı unutmadığıma çok sevindim. Eğer yapmasaydım şimdiye kadar rayların üzerine kusuyor olurdum. Tekneler ve ben hiçbir zaman iyi bir şekilde bir arada olamadık.

"Peki, seni buraya getiren neydi?" John'un konuşmayı sevdiğini söyleyebilirim, memleketine gelen yabancıları değerlendirmek için olduğu

kadar sohbet etmek için de.

"Bir broşür," diye cevap veriyorum basitçe, dürüstçe.

Kıkırdıyor. "Evet, bunu yapacaktır, tamam. Bir sürü insanı cezbeder yol."

Sözleri derinlerde yankılanıyor olsa da gülümsüyorum. Beni "cezbetti". Evet, aynen öyle oldu.

Açıkçası, broşürün çok fazla çalışmasına gerek yoktu.

İşler çirkin bir hal aldığında, insanlar her zaman toparlanıp uzaklara taşınacaklarını söylerler. Avustralya, Fransa, sorunlarıyla aralarına okyanus koyan herhangi bir yer. Çoğu bu konuda harekete geçmez. Benim kesinlikle böyle bir niyetim yoktu.

Sonra şehir kütüphanesindeki o iş fuarına gittim, bu yaz ne yapacağım konusunda biraz paniklemiştim. İşverenler yönetici ve danışman pozisyonları, ticaret stajları, kreşler satıyorlardı. Hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Ayrıca, hepsi Chicago merkezli yerel pozisyonlardı. Yapmak istediğim son şey yaz boyunca Chicago'da kalmaktı. Sonbaharda okul tekrar başlayana kadar birkaç aylığına da olsa kendimi oradan ve acı anılarından ayırmam gerekiyordu.

Ama inekler dahil herkesin Jed'den ayrılışımın en ince ayrıntılarını duyduğu Pennsylvania'ya geri dönme fikri daha da cazip değildi.

Küçük bir kasabada büyüyüp, üniversiteden mezun olduktan sonraki yaz evlenmeniz gereken ve aynı zamanda pederin oğlu olan lise aşkınızla üniversiteye giderseniz böyle olur.

Kendini kimin için sakladığını.

Pantolonunu indirip kuzgun saçlı bir fahişeye sokarken yakaladığın kişi.

Ve umutsuzluğun derinliklerindeyken, daha iyisini bilmenize rağmen, kasabada ahududulu turtasıyla olduğu kadar koca ağzıyla da tanınan namuslu, kiliseye giden annenize söylersiniz.

Bu skandal Greenbank halkına Pennsylvania'nın uzun ve soğuk kışında konuşacak bir şeyler verdi. D- Day, ya da benim Dick Day dediğim, onu yakaladığım günden bu yana aylar geçti. Tam olarak 2 Şubat.

Kilise ayini sırasında sıraların arasında dillerin dolaştığına eminim. Yine de Paskalya hafta sonu ziyaret ettiğimde, sempatik baş sallama ve okşamalardan başka bir şey almadım. Tam karşımızdaki sırada oturan Jed, birkaç bakıştan fazlasını hak etti. Gerçi herkes bu duyguları paylaşmıyordu. Babası Rahip Enderbey, o gün Mesih'in dirilişini tartışmaktansa, insanın bedensel zayıflığı ve bağışlanma ve anlayış ihtiyacı üzerine bir vaaz vermenin daha uygun olacağına karar verdi.

Jed'in bana söz verdiği gibi, Rahip Enderbey de aileme bunun Jed'in inancında sadece anlık bir kırılma olduğuna; kafasının karışık olduğuna ve önceliklerini sıralaması gerektiğine dair söz verdi. Yaban yulaflarını ekmeyi bitirdikten sonra bana geri dönecek.

Neden hepsi onu geri almak isteyeceğimi düşünüyor?

O gün kalbimi kırdı ve kampüste *onunla* el ele yürüdüğünü her gördüğümde kalbimi her gün kırmaya devam etti.

Sadece yaban yulafı ekmiyor. Artık *çıkıyorlar*.

Bu yüzden bir ay önce iş fuarında Wolf Hotels standının önünden geçerken karla kaplı dağların ve ormanın güzel manzarasını gösteren broşürü gördüğümde hemen durup sorular sormaya başladım ve on dakika içinde Wolf Cove'un en azından geçici olarak üzüntüden uzaklaşma biletim olduğunu anladım. Sadece Homer, Alaska'ya gitmem gerekiyordu. Onlar Otele ulaşım, sübvanse edilmiş konaklama ve yerinde yemek ve gerekirse Homer'a haftalık ulaşım sağlayacak ve karşılığında bir köpek gibi çalışacak ve zihnimi meşgul edecektim.

En iyi kısmı mı? Bildiğim her şeyden neredeyse 3,800 mil uzaktaydı.

Kulağa mükemmel geliyordu. Ve ulaşılamaz. O mülakattan umutsuz bir şekilde çıktım ve işi almamın mümkün olmadığını düşündüm.

Yine de bugün burada duruyorum. Ben buna ilahi müdahale diyorum. Tanrı bu mucizeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Görüşmeden bir hafta sonra gelen bir telefonla, Peyzaj ve Bakım ekibinde bir pozisyon için resmi bir teklif aldım. Çığlık attım. Hatta birkaç mutlu gözyaşı bile döktüm ki bu Şubat ayından beri döktüğüm üzgün gözyaşlarından sonra güzel bir değişiklik oldu. Greenbank'ten, Jed'den ve ailemden kaçabileceğimi, son sınavımın ertesi günü yurt odamdan çıkıp uçağa atlayacağımı bilmek... işte tek neden bu

Bu kadar uzun süre dayanabildim.

Feribot sola dönerek kıyı şeridi boyunca körfezin daha içlerine doğru ilerliyor. "Oradaki yerler ne? Burada insanlar mı yaşıyor?" İşaret ediyorum

Kıyıdaki ağaçların arasında kamufle olmuş küçük kulübelere doğru.

"Hayır. Çoğunlukla pansiyonlar ve kiralık kulübeler."

Suya bakan kazıklar üzerindeki yurtlara benzeyen yapıları inceliyorum. "Güzeller. Rustik."

"Gerçekten de öyleler."

"Wolf Cove gibi değil ama."

John usulca kıkırdıyor, başını sallıyor. "Pek sayılmaz."

Eğer broşürdeki resimler doğruysa. Annem her şeyin bilgisayarda yaratıldığına, Alaska'da bu kadar lüks bir şeyin olamayacağına inanıyor. Yoğun sivrisinek sisi yüzünden Batı Nil hastalığına yakalanacağımı ya da uyuduğum köhne kulübede uyandığımda bir ayının bacağımı kemirdiğini göreceğimi düşünüyor.

Bernadette Mitchell'in bu Alaska işi konusunda mutsuz olduğunu söylemek hafif kalır. İlk başta bana açıkça gitmeme izin verilmediğini söyledi. O gece telefonu yüzüne kapattım, bunu ilk kez yapıyordum. Muhtemelen ilk kez *biri* onun gibi bir kadının yüzüne telefon kapatma cesaretini gösterdi. Dokuz saat araba kullanıp kafama bir tokat atmasını beklerdim.

İki gün sonra, sakinleştikten sonra beni aradı ve ikna etmeye çalıştı. Greenbank ve Jed'i terk ederek büyük bir hata yapıyordum. Chicago'nun karmaşasından ve Jed'i yoldan çıkaran cazibelerden uzak olacaktık.
Her gün birbirimize sahip olurduk ve ona neden birlikte bu kadar mükemmel olduğumuzu hatırlatabilirdim.

Bu kadar basit olmayacağını biliyorum.

Ben de kendimi zorladım. Hayatım boyunca "iyi kız Abbi" oldum, her Pazar kilise ayininde ailemin yanında oturdum, benzer düşünen insanlarla arkadaşlık ettim, içki içen, esrar içen ve seks yapan "kötü çocuklardan" uzak durdum. Her zaman annemi dinledim.

Belki de Jed için bacaklarımı açsaydım, kalbim bin parçaya bölünmezdi.

O benim annem ve benim için en iyisini istediğini biliyorum ama o da Jed ile benim birbirimize ait olduğumuzu ve "şeytanı" sisteminden çıkardıktan sonra yeniden bir araya gelmemizin kaçınılmaz olduğunu düşünüyor. Dilimi ısırmak zorunda kaldım.

Ona şu anda Jed'in aletini emen kızın bu yakın uzlaşmamızda önemli bir engel olduğunu belirtti.

Yaklaşan binaları tarıyorum, heyecanım yorgunluğuma galip geliyor. "Nerede bu?"

"Wolf Cove virajın hemen arkasında."

Wolf Cove Hotel, Wolf Cove, Alaska. "Bir koya nasıl isim verilir ki?"

John yine usulca kıkırdıyor. O kadar hoş bir adam ki. "Koy yüzlerce yıldır Kurt Koyu olarak biliniyor. Wolf ailesinin burada altın madenleriyle dolu bir geçmişi var. İlk servetlerini burada kazandılar. Gerçi iş o noktaya gelseydi eminim adını değiştirmeyi göze alırlardı. Çok başarılılar. Cömertler de."

Dostum, bu ailenin bir parçası olmak. Buraya kadar gelip böyle bir yer açma riskini göze aldıklarına ve çalışanlarını bizim için yaptıkları gibi ayarladıklarına ve tüm avantajlara sahip olduklarına göre çok paraları olmalı. "Hey, benim için geri döndüğünüz için teşekkürler. Bir motelde kalmak istemedim." Feribotta sadece John ve ben vardık, bir güverte dolusu sandık ve malzeme vardı. Uçağım rötar yaptıktan sonra körfezi bir kez daha geçip beni alacak kadar nazikti.

Görünüşe göre saatler önce üniversite çağındaki çalışanlarla dolu bir yük

taşımış. "Sizi yolda bırakmak istemedik. Özellikle de ilk gününüzde. I sabah ilk iş erzak için geri gelmek zorunda kalacaktı,

Her neyse."

Saatime dehşetle bakıyorum. "Oryantasyonu kaçırdım seansı." Yedide başladı, neredeyse bir saat önce. Gökyüzü akşamın bu saati için aldatıcı bir şekilde aydınlık. "Hala bu kadar parlak olduğuna inanamıyorum."

"Haziran'a kadar bekle."

"Ekinoksta beş saatten az karanlık oluyor, değil mi?"

Sırıtıyor. "Birileri ev ödevini yapmış."

"Hazırlıklı olmayı severim." İşe başvurduğum gün eve koştum ve sınavlarıma çalışmak yerine gece geç saatlere kadar Alaska'yı araştırdım. Araştırdıkça daha da heyecanlandım ve işi alabilmek için daha çok dua ettim.

"Eminim hanımlardan biri size neler kaçırdığınızı anlatma nezaketini gösterecektir. İyi bir gruba benziyorlardı. Çoğunlukla sizin gibi kibar gençler."

Yirmi bir yaşında "genç" olarak anılmak garip geliyor ama sanırım yetmişine merdiven dayamış olan John'un yanında ben de tam olarak öyleyim.

Feribot küçük adaların etrafından dolanır ve koya doğru döner. John ilerideki devasa binayı işaret ediyor. "Ve işte Wolf Cove Oteli."

Gözlerim açıldı. "Vay be. Broşür resimleri sahte değilmiş." Ve bu yerin hakkını vermiyorlar.

John yine kıkırdar. "Hayır, kesinlikle değillerdi."

Büyülenmiş gibi sessizce bakıyorum. Ana kulübe suyun üzerinde yükseliyor. Bu mesafeden bile kulübenin görkemli bir tasarıma ve devasa bir boyuta sahip olduğunu görebiliyorum. Henüz takdir edecek detayları çıkaramıyorum ama hayran olunacak bir şey olduğuna şüphe yok.

"Daha iki hafta önce son rötuşları yaptılar. Neredeyse üç yıldır üzerinde çalışıyorum."

"Pazar günü açılıyor mu?" Beni resmen işe almak için arayan Belinda, bu ilk birkaç günün eğitim ve son dakika hazırlıklarına odaklanacağını söyledi.

"İlk konukları öğlen feribotla getireceğim. Ben getirdim
Son iki günde gemi dolusu çalışan geldi. Sizden çok var. Birinin yüksek bir personel/misafir oranı olduğunu söylediğini duydum."

"Wolf ailesi nasıl para kazanacak?"

"Gecelik on iki yüz dolarlık fiyat etiketinin yardımcı olacağını tahmin ediyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bunu kim karşılayabilir?" Buraya uçak biletim için gereken on bir yüz doları zar zor denkleştirdim.

"Şu filmdeki meşhur replik neydi? Oh, kahretsin. Hatırlamak için çok genç olabilirsin. Hani şu beyzbol topu ve mısır tarlaları olan. 'Eğer inşa edersen...'"

Gülümsüyorum. Bu sadece babamın en sevdiği film.

Göz kırpıyor.

Yaklaştıkça rahat bir sessizliğe gömülüyoruz ve söz yüzüğümü parmağımın etrafında bilinçsizce döndürdüğümü fark ediyorum.
tüm zaman boyunca. Jed'le ayrıldığımızdan beri üç ay geçti ve onu çıkarmaya bir türlü cesaret edemedim. Şimdi, ucuz metalin avucumun içinde dinlenmesine izin vererek onu çıkarıyorum. Bir parçam, incinmiş, kızgın parçam.
suya atıp kurtulmak istiyor. Jed'e olan inancımın bir sembolü.

Ama henüz bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyorum. Bu yüzden yüzüğü cebime koyuyorum ve önümüzdeki aylara odaklanmaya çalışıyorum.

Üçüncü Bölüm

Wolf Cove Hotel'in içine girdikçe daha da büyüleniyorum.

Kıyı şeridinde yer alan ana pansiyon, kalın ahşap ve taştan inşa edilmiş, ancak balkonlar, avizeler ve camdan yapılmış tüm duvarlarla süslenmiş, zengin bir his veren devasa bir rustik bina olarak bir merkez görevi görüyor. Koç ışıklarıyla aydınlatılan ezilmiş granit yollar, konukları tekne iskelelerinin ve su sporları ekipmanlarının önünden geçiriyor - şimdiye kadar gördüğümden çok daha fazla kano, kano ve kürek teknesi. Kulübenin sol tarafında, ana binadan sonra modellenmiş, her biri kayaların üzerine kurulmuş, ağaçlarla örtülmüş ve suya bakan balkonlarla süslenmiş üç kabin var. John bunların çatı katı süitleri olduğunu söyledi.

Sağ tarafta oturup düşünebileceğiniz bahçeler ve onların ötesinde de Wolf Cove'un kendi yürüyüş parkurlarına giden işaretler. Broşüre göre, keşfedilecek kilometrelerce Alaska vahşi doğası.

Ağır cam kapıları iterek geçiyorum ve büyük lobinin sıcaklığını ve sedir kokusunu içime çekerek yanımdan geçen genç bir kadına başımı sallayıp gülümsüyorum. O da bana karşılık veriyor ve dışarı çıkmadan önce ceketinin fermuarını kapatıyor.

Hiçbir zaman çok fazla arkadaşı olan biri olmadım. Sadece birkaç tane, gerçekten, çoğunlukla kilise grupları ve çalışma grupları aracılığıyla. Sorun şu ki, hepsi "bizim" arkadaşlarımızdı ve şimdi Jed ve ben birlikte olmadığımız için, onları gördüğümde bir şeylerin eksik olduğunun farkındayım.

Bu yüzden son birkaç aydır kendimi onlardan soyutladım, yurt odamda kalıp derslerime odaklandım. Çoğu burada olduğumu bile bilmiyor.

Burada yeni arkadaşlar edineceğim, kendimi temin ederim. Benim hakkımda, evdeki hayatım hakkında hiçbir şey bilmeyenler. Olmak istediğim kişi olabilmek çok ferahlatıcı. Kendime bu yazın böyle geçeceğini söylemiştim. Annem dahil kimseye hesap vermemek. İnsanların ne düşüneceği ya da ne söyleyeceği ile ilgilenmemek ya da tüm sözlerimi, düşüncelerimi ve kararlarımı İsa, Rahip Enderbey ve annem tarafından neyin uygun görüleceğine göre tartmamak.

Bu tür şeyler için endişelenerek çok fazla zaman harcadım. Bakın beni nereye getirdi? Tek başıma, yıllardır sevdiğim adam eminim bolca seks yaparken.

Saat akşamın dokuzunu geçiyor ve etrafta birkaç kişi dolaşıyor. Geçen hafta gönderilen e-postada varışta ana pansiyonun check-in bölümüne gitmem gerektiği yazıyordu, ben de geniş ve şık rustik masaya doğru yöneldim,

ahşap kütüklerden yapılmış. Arkasında bir kadın duruyor, gözleri önündeki bilgisayar ekranına yapışmış.

Yaklaşana kadar yaka kartını göremedim. Bu Belinda, telefonda konuştuğum kadın.

Gülümsüyorum. "Merhaba, Belinda." Annem bana mümkün olduğunda her zaman bir kişinin adını kullanmamı öğretti.

Başını kaldırıyor, keskin bakışları kırmızı çerçeveli şık gözlüklerinin arkasından dışarı bakıyor. Keşke benim de böyle bir gözlük alacak cesaretim olsaydı. "İsim lütfen?"

Kendime muhtemelen yüzlerce çalışanla konuştuğunu hatırlatıyorum. Beni hatırlamayacak. "Abbi Mitchell."

"Ah. Evet." Yüzüme odaklanmadan önce hantal paltomu ve vahşi saçlar olduğuna emin olduğum saçlarımı -rüzgar ve örgüler asla iyi oynamaz- hızlıca bir kez daha gözden geçiriyor. İfadesinde titreşen şey neydi? Kızgınlık mı?
Hoşlanmamak mı? Tanımlayamayacağım kadar çabuk kayboluyor. "Oryantasyon seansını kaçırdığın için bana bir mesaj bıraktın, değil mi?"

"Evet, o bendim. Uçağım rötar yaptı."

"Tamam. Bana bir dakika ver." Tırnaklarıyla klavyeye vurarak dosyamı yukarı çekerken gömleğimin koluyla gözlüğümdeki buğuyu temizliyorum. "Tamam, işte başlıyoruz. Abigail Mitchell."

"Ben Abbi."

Bana sıkı bir gülümseme fırlatıyor, yumuşaklığıyla öyle çelişkili ki, baştan çıkarıcı bir ses. Şaşırtıcı derecede güzel. Makyajı kusursuz. Sarı saçları film yıldızı yumuşaklığında dalgalar halinde omzuna dökülüyor ama uygunsuz bir şekilde giyinmiş, poposunu zar zor örten dar siyah bir elbise giymiş, tırnakları kan kırmızısı ve pençe gibi. Annem bu kadınla ilişki kurmama burun kıvırır ve saygı görmek istiyorsam asla böyle giyinmemem gerektiğini hatırlatırdı. "Doğru. Wolf Cove'a hoş geldin, Abbi."

Sırıtıyorum. "Teşekkür ederim. Burası çok güzel."

"Hı hı. Abbi, burada gördüğüm kadarıyla Kat Hizmetleri ve Misafir Hizmetleri için işe alınmışsın."

"Ne?" Pat diye söyledim. "Hayır. Dışarıda," diye düzeltiyorum.

"Burada öyle yazmıyor. Gördün mü?" Tırnağıyla ekrana dokunuyor. Tüm bilgilerim -ev adresim, sosyal güvenlik numaram, hatta resmim- ve "Kat Hizmetleri ve Misafir Hizmetleri" için başvurulan pozisyon yazan bir satır orada.

"Bu bir hata olmalı. Telefonda konuştuğumuzda Açıkhava'yı doğrulamıştın." Yazı tuvalet temizleyerek geçiremem. Ve yatak çarşaflarını! Delireceğim.

Kaşlarını çatıyor. En azından ben kaşlarını çattığını düşünüyorum. Alnı gerçekten kırışmıyor. "Böyle bir hata bizim için bir ilk olurdu."

"Peki, tamir edebilir misin?" Şimdi biraz panikledim.

"Araştıracağım." Sesi hiç de endişeli gelmiyor. "Şimdilik, fotoğrafınızı çekebilmemiz için lütfen şurada durun."

Onun talimatını izleyip arkamda beyaz bir ekran bulunan dijital kameranın önünde dururken iniltimi bastırıyorum.

"Gülümse," diyor flaş patladığında, beni hazırlıksız yakaladı ve korkunç bir görüntü olduğundan emin olduğum bir fotoğraf çekti. "Tamam, işte oryantasyon paketiniz. Eğitim yarın sabah saat 8:00'de büyük balo salonunda başlayacak." Masanın arkasına uzanıyor ve bana bir bez çanta uzatıyor. "İçinde çalışan yönergeleri el kitabımız, otel hakkında bilgiler ve misafirlerimizin hizmetten beklentileri gibi her türlü yararlı şeyi bulacaksınız; ücretsiz bir şişe böcek spreyi, ancak ana misafir alanları böceklerle başa çıkmak için mıknatıslarla donatılmıştır. Cep boyutunda bir el feneri ve bir kutu ayı spreyi." Yüzümdeki panik ifadesini görmüş olmalı ki hemen ekliyor: "Merak etmeyin; ana kapıların içinde bunlara ihtiyacınız olmayacak. Çevre elektrikli çitlerle çevrili. Misafirlerimizin rehberli turlar aracılığıyla Alaska'nın vahşi yaşamının tadını çıkarmalarını istiyoruz, pansiyonun kapısından çıktıklarında onları beklerken bulmalarını değil."

Gergin bir kahkaha attım. "Tamam. Güzel." Eyalette çok sayıda siyah ve kahverengi ayı olduğunu biliyorum ama burada onlar için endişelenmem gerekeceğini düşünmemiştim.

"Ve burada." Parmakları yine ekranında öfkeyle tıklıyor ve sonra anahtarlığını şıngırdatarak bir çekmecenin kilidini açıyor ve

Bana bir iPad ve kulaklık verdi. "Burada yüklü bir oryantasyon videosu var. İçinde bu gece kaçırdığın her şey var. iPad'i yarın bana geri verebilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Acele ederseniz, personel lojmanında hâlâ bir şeyler atıştırabilirsiniz. Bu kapılardan çıkın," eliyle sol tarafı işaret ediyor, "ve köy tabelalarını takip edin."

"Harika. Evi arayabileceğim yer burası mı?" Aileme indiğimi bildirmek için Homer'dan hızlı bir mesaj gönderdim, ancak annem, ihtiyaç duyması halinde beni bulabileceği yerin tam koordinatlarını göndermezsem resepsiyonu arayacak.

"Evet. Bant genişliği video izlemek için yeterli değil, ancak e-posta ve mesaj göndermek, Facebook'u kontrol etmek gibi temel şeyleri yapabileceksiniz." Belinda yazıcıdan yeni basılmış kartı çıkarıyor ve bir makineden geçirdikten sonra bir kordon ve diğer iki kartla birlikte tezgâha koyuyor. "Çalışan kartınızı her zaman takmanız gerekiyor. Bu kart kafeterya için." Mavi olana dokunuyor. "Yemekler personel için büyük ölçüde sübvanse ediliyor ve nakitsiz bir sistem, bu yüzden üzerine para yükleyebilir veya maaşınızın bir kısmının bunun için toplanmasını isteyebilirsiniz."

"Tıpkı kampüs gibi."

"Evet. Ve bu diğer kart sizi kabininize götürecek. Yedinci kabindesiniz. Diğerleri zaten burada."

"Kaç kişi daha var?" "Kabin

başına altı."

Bu haberin içime işlemesine izin verdim. Birinci sınıftaki ilk haftamdan beri oda arkadaşım olmamıştı. Bu kısa süreli bir felaketti. Annemi arayıp kızın ot içmek ve erkek arkadaşıyla seks yapmak için beni dışarıda bıraktığını söylediğimde, annem hemen iki bin dolar daha verdi ve ben de boş kalan son özel odalardan birini kaptım. Fakir değiliz ama ailem tutumlu yaşamayı sever.

Her iki durumda da, ne annem ne de banka hesabı burada boktan bir oda arkadaşıyla ilgili bir sorunu çözemez.

Ya da beş boktan oda arkadaşı, potansiyel olarak.

Genişçe gülümsüyorum, öğrendiğim başka bir numara. Durum ne kadar kötüyse, gülümsememin de o kadar büyük olması gerekiyor. Son birkaç aydır yaptığım gülümsemeler yüzünden yüzüm acıyor. "Tamam, harika. Çok teşekkür ederim."

"Ben otel müdürüyüm. Kat hizmetleri departmanı için Paige Warhill'e rapor vereceksiniz. Ama yardımcı olabileceğim bir şey varsa, lütfen bana haber verin." Bu samimi gelmiyor.

Yürüyüşçü sırt çantamı omuzlarıma atarak ona şunu hatırlatıyorum: "Benim pozisyonumu araştıracaksın, değil mi?"

Gözleri ekranda, bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladı bile. "Evet. Kesinlikle."

~ ~ ~ ~

"Jed bugün eve geldi."

"Bu harika." Onu günlük, hatta saatlik düşüncelerimden ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, annem bana hatırlatmakta her zaman iyidir. Muhtemelen öğleden beri onun gelişini izliyordu. Mutfak penceremizden Enderbey'lerin ön verandasını görebiliyoruz.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Hayır." Yaklaşık iki ay boyunca hayır. Bir süre düzenli olarak görüşmeye devam ettik. Onun istediği de buydu, yakın arkadaş kalmak. Ama onunla çıkmaya başladığından beri iletişimimiz kesildi.

"O sürtüğü de yanında getirmiş. Buna inanabiliyor musunuz? Onda ne buluyor anlamıyorum."

"Ne?" Kelime bir tıslama gibi çıktı, haber Alaska'da bile mideme hızlı bir tekme gibi indi. Bu kadar erken beklemiyordum. Jed *onu* resmen dünyamıza getirmişti. Çocukluğumuzun geçtiği, çimlere uzanıp bulutların şekline karar verdiğimiz, terk edilmiş bir kedi yavrusunu sağlığına kavuşturduğumuz yere. Kendimi bildim bileli Jed ve ailesinin yanında yaşıyoruz. Jed ve ben eskiden evin lastiğinde sallanırdık.

Küçükken meşe ağacına bağlanır ve evlerimizin arasındaki gölette kurbağa yakalardık.

"Ama çok fazla endişelenmeyelim. Peder Enderbey, ailesi ve onunla geçireceği birkaç günün, onun hayatımıza ait olmadığını kanıtlayacağını düşünüyor."

Hayatlarımız.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve midemdeki bu mide bulandırıcı çalkantının geçmesini istiyorum. Artık Jed hakkında konuşmak, düşünmek ya da ağlamak istemiyorum. "Acil bir durum olursa ben yedinci kamaradayım. Diğer tüm bilgileri sana çoktan gönderdim. Unutma, cep telefonumu yanımda taşımayacağım. Zaten burada iyi çalışmıyor."

"İhtiyacım olduğunda sana ulaşamamak hoşuma gitmiyor, Abigail," diyor her zamanki sert sesiyle. Mutlu olduğunda bile başka bir ses tonu yoktur. Sanırım şu anda mutfağımızdaki hasat masasında oturmuş, çiçekli bornozunu 370 kiloluk vücudunun üzerine çekmiş, kahvesinin tadını çıkarıyor. Kadın gece geç saatlere kadar kahve içiyor ve sonra uyuyamadığından şikayet ediyor.

"Ben iyi olacağım*." Eski sevgilim ve onun yeni kız arkadaşı hakkında bilgi vermeyi bıraktığın sürece*.

"Orada güvende misin?"

"Evet. Güvenlikleri ve kameraları var ve dürüst olmak gerekirse Kimse suç işlemek için gecede 1200 dolar ödeyecek değil." "Zengin insanlar ahlaksız insanlar yaratır."

Gözlerimi deviriyorum, ama sadece beni göremediği için. Bilseydi beni döverdi. Jed'e karşı bu kadar affedici olan biri için
Diğer herkes.

"En azından su tesisatı var mı?"

Etrafa baktım ve kahkahalarla güldüm. Bir tarafında kafeterya tarzı bir yemek bölümü olan kütük bir bina ve birkaç bölmeli
Diğer tarafta kanepeler, ortada iki taraflı devasa bir taş şömine, içinde yanan ateş hatırı sayılır bir ısı yayıyor. Arka taraftaki sallanan kapıların ardında tabak çanak sesleri ve ara sıra duyulan kahkahaları duyabiliyorum. Kristal avizeler olmasa da, "güzel" olmanın ötesinde. "Evet, su tesisatı var."

"Senin için endişelenmeme gülme," diye azarlıyor annem. "Seni iyi besliyorlar mı?"

Tavada kızartılmış tavuğu tabağımda gezdiriyorum. Sosun ne olduğundan emin değilim ama patates püresi ve çalı fasulyesi gibi çok lezzetli. Yine de yemek konusunda seçici değilimdir ve iştahım yerindedir. Tanrı'ya şükür babamın yüksek metabolizmasına da sahibim, yoksa Ağustos'ta buradan paytak paytak kaçıyor olurdum. "Burada daha iyi yiyeceğim

bütün yıl kampüste. Şimdi gitmem lazım. Daha kulübeme bile varamadım."

"Orada çalışan çok insan var mı?" diye soruyor, işten çıkarma girişimimi görmezden gelerek.

"Evet. Oldukça fazla." Personel kulübesi yüz kişiyi ağırlayabilecek gibi görünüyor. Az önce izlediğim videoya göre, sadece yetişkinlere özel bir kaçamak yeri olan Wolf Cove Hotel'de elli konuk odası ve üç çatı katı kabini mevcut, yani tipik bir Wolf oteli kadar büyük değil. Görünüşe göre Los Angeles'taki bir tanesi 1,500 konuk ağırlayabiliyor.

"Orada ne tür insanlar var? Aralarında iyi Hıristiyanlara benzeyen var mı?"

"Evet, Jed'e benziyorlar."

"Abigail Margaret Mitchell. Bana ukalalık mı yapıyorsun?"

İç çekiyorum. "Okulda olmak gibi bir his. Herkes genç." Ve çekici, şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla. Sanırım bu mantıklı. Estetiğe odaklanan üst düzey bir otel, doğru ya da yanlış, bu odağı personelinin görünüşüne de genişletecektir. "Çoğunlukla kadın."

"Bu çok iyi." Sesindeki rahatlamayı duyuyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Tamamen kadınlardan oluşan bir kadro Abbi'yi korumanın en iyi yolu olurdu.

Evlilik için erdem. Bilmem kaç tane rahatsız edici kuş ve arı ve "evlenene kadar bekle" ve "sana dokunursa hamile kalırsın"

Annemden aldığım dersler. Okula gitmeme izin vermesinin tek nedeni bir Hıristiyan üniversitesi olmasıydı, Jed gidiyordu ve Peder'in oğlu ailemin gözünde yanlış yapamazdı.

Gözlerim onun ne kadar yanlış yapabileceğini ilk elden görmüş olsa da. "Tamam." İç geçirdi. "Babanla benim seni sevdiğimizi unutma,

ve..." Uzun bir duraklama oldu. "İhtiyacınız olan şey bu yolculuksa, sizi destekliyoruz."

Bu kelimeleri zorla söylerken dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyorum. Ama ona bunu söylemiyorum. Ona kendi kararlarımı verebilecek yaşta olduğumu söylemedim.

onun onayı olmadan karar veremezsin. Eğer bunu vermek geceleri uyumasına yardımcı olacaksa, öyle olsun. "Sadece kim olduğunu ve nasıl yetiştirildiğini unutma. Ve hayır.

Alkol. Bak Jed o şeye bulaştığında ne oldu." Olanlar için bahanelerinden biri de bu. Alkol. Partiler.

A.k.a. şeytan.

"Geç oldu. Yatağa gitsen iyi olur. Ve Jed'e mesaj at. Güvende olduğunu bilsin. Eminim senden haber almak ister."

Onun orada *olduğunu* bile bile ona mesaj atmaya hiç niyetim yok. "Tamam. Gitmem gerek. Seni seviyorum, anne." Telefonu kapatıyorum ve iç çekiyorum.

"İnsanlar gün boyu bunu yapıyor," diyor yanımdaki ses.

Şöyle bir baktım. Koyu tenli ve kırpılmış saçları olan bir adam arkamdaki masaya, cebinden sarkan zinciri masaya vuruyor.

Odun. "Ne yapıyorlar? Ailelerine onları sevdiklerini mi söyleyecekler?"

"Telefonu kapattıkları anda rahatlayarak iç çekiyorum. 'Seni seviyorum' tatlı olsa da."

Kıkırdıyorum. "Eğer anneleri benim annem gibiyse, o zaman iç çekme konusunda buna inanıyorum."

Bir ketçap lekesi üzerinde çalışıyor, dövmeleri ön kolunda belirgin bir şekilde sergileniyor. "Adım Miguel."

Ona kibarca gülümsedim. "Ben Abbi."

"Nerelisin, Abbi?"

"Aslen Pennsylvania'lıyım. Chicago'da okula gidiyorum."

Dik durmak için silmeye ara veriyor. Çikolata rengi gözleri etrafta geziniyor. "Bir başka güzel üniversiteli kız."

İltifat karşısında yüzüm kızardı, ancak bunun ne kadar geçerli olduğunu bilmiyorum. Tam bir trol olduğumu düşünmesem de, donuk kızıl saçlarımı sarıya, baykuş gibi ela gözlerimi maviye ve doğal D büyüklüğündeki göğüslerimi B'ye çevirmek için yıllarımı harcadım, bu yüzden koşarken çok fazla acımıyor.

Her kızın kendinden şüphe etmekle, kendini çirkin, şişman ya da istenmeyen biri gibi hissetmekle savaştığını söylerler. Ben hiç böyle hissetmedim, çünkü Jed için arzu edilir biri olduğumu hep biliyordum. Bana düzenli olarak bunu söylerdi.

Ama her şey değişti. Giderek daha bilinçli, kendimden daha memnun olmayan biri haline geliyorum.

"Nerede yaşıyorsun, Miguel?"

"San Jose."

"Vay canına. Bir iş için çok uzun bir yol."

"Ve burası da çok soğuk." Titreyerek sıcaklık değişimini vurguluyor ve beni güldürüyor.

"Buraya çalışmak için gelmenize ne sebep oldu?"

"Ben ve kuzenim Wolf San Diego'da aşçıyız. Bu iş ortaya çıktı ve biz de yeni bir şeyler arıyorduk. Bir deneyim, sen biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Tabaklarımı tepsime diziyorum.

"Ve paranın hakkını veremezsin. Ama," diye kıkırdıyor silmeye devam ederken, "bu Meksikalının uzak vahşi doğayı ve dış dünyayla temel iletişim eksikliğini kaldırabileceğinden emin değilim. İyi ki beni Wi-Fi'nin olduğu personel lojmanında çalıştırıyorlar. Yoksa çıldırabilirdim." O benim için kirli tabaklarımı topluyor. "Dinle, ne istersen tatlı Abbi'm, adımı söyle, sana ayarlayayım."

"Teşekkürler, Miguel."

Göz kırpıyor ve sonra hafif bir çalımla, bez parçasını omzuna atıp kendi kendine mırıldanarak gidiyor. Belli ki benimle flört ediyor, ama bahse girerim geldiği her kadınla yaptığı türden sıradan bir flört bu.

Bugün şu ana kadar. Eminim bir sürü tatlı Saras ve tatlı Jennifer vardır.

Benim zevkime göre fazla sırım gibi ve kısa boylu olsa da yakışıklı bir adam ve dövmelerden pek hoşlanmıyorum. Yine de, son birkaç aydır kendime olan güvenimin azaldığı düşünülürse, bu ilgi iyi hissettiriyor.

Klasik uzun boylu, esmer ve yakışıklıları severim. Jed bu kalıba uyuyordu, en azından benim gözümde. Ve gözleri de hiç şaşmadan bendeydi. Bana yapışmışlardı. Yüzüme, göğsüme, kıçıma. Kendimizi evliliğe saklamak için ebeveynlerin onayladığı yolu seçiyor olmamız, normal ergenlik hormonlarından muzdarip olmadığımız anlamına gelmiyordu.

Sayamayacağım kadar çok kez göğüslerimi avuçladı, dikleşmiş meme uçlarımla acıyana kadar oynadı. Ben de yumruğumu onun ereksiyonuna çokça doladım. Sadece, her zaman kıyafetlerinin içinden olurdu. Bu bizim kuralımızdı-

Pantolon her zaman üzerinde kalırdı. Bu kuralı o koydu. Aksi takdirde kendini kontrol edemeyeceğini söyledi ve dürüst olmak gerekirse ben de kontrol edebileceğimden emin değildim.

Kıyafetlerle pek çok şey yapabilirsiniz. Ona sataşmayı severdim ve bunu acımasızca yapardım, ta ki geçen yaz ona o kadar çok sataştım ki sinirlendi ve bana bir ders vermeye karar verdi. Bu yüzden, evimin arkasındaki ahırda, beni bileklerimden tutup

Pantolonumu çıkarıp bana dokunması için ona yalvarana kadar bacaklarımı okşadı ve bana sürtündü.

Babam ve ırgatın içeri girmesi için mükemmel bir zamandı.

O Pazar kilisede Jed'in babası bedenin günahları üzerine tam bir saat vaaz verdi. Annem, her an torun haberini verebileceğimi düşünerek bir av tüfeği düğünü için hazırlıklara başladı.

On yedi yaşımdan beri korkunç adet kramplarını hafifletmek için doğum kontrolü kullanıyordum. Doğum kontrolü yaptırmamı kabul ettirmek tam bir savaştı. Sonunda kararını yumuşatan şey benim acı çığlıklarım oldu.

Geçen yazdan beri ikimiz de birbirimize karşı daha düşünceli ve belki biraz daha dikkatliydik, tam olarak ne kadar gergin olabileceğimizi fark ettik. Bize değer vermemiz öğretilen her şeyi görmezden gelip insani arzulara teslim olmak ne kadar kolay olurdu.

Jed yine de onu attı, ama başka biriyle.

Bir damla gözyaşı iPad ekranına düşene kadar Alaska'daki personel kulübesinde oturup hâlâ Jed için ağladığımı fark etmiyorum. Gözlerimi öfkeyle ovuyorum ve sonra sırt çantamı ve bez çantamı toplayarak yedinci kabine doğru yola çıkıyorum.

Dördüncü Bölüm

Personelin kaldığı yerler bana yaz kampını hatırlatıyor; sıra sıra dizilmiş küçük dikdörtgen kabinler ve aralarından geçen dar patikalar. Görebildiğim kadarıyla en az on beş tane var.

Yedinci kamaraya doğru ilerliyorum, pencereleri belli belirsiz bir ışık parıltısı dolduruyor. Kapıyı açtığım anda kahkahalar patlıyor.

"Hey!" En yakındaki kadın sırıtarak öne çıkıyor. Boştaki eliyle çantama uzanıyor. Diğer eliyle de gümüş bir matara tutuyor. "Birileri partiye geç kalmış!"

Yüzümün kızardığını hissediyorum, hiçbir zaman dikkat çekmeyi sevmemişimdir. "Uçağım rötar yaptı."

Bana güzel beyaz dişlerini göstererek genişçe sırıtıyor. Son derece güzel, pixie kesim saçları narin yüz hatlarını güzelce çerçeveliyor. "Endişelenme. Ben Autumn. Sen ve ben ranza arkadaşıyız. Umarım en altta olmanın sakıncası yoktur."

"Hiç de değil. Ben Abbi."

"Hepimizi *çok* iyi ve *çok* hızlı bir şekilde tanıyacaksın."

"Anlıyorum." Kabini hızlıca taradım. Üç set ikiz yatak

Her duvarda birer ranza ve karşımda küçük bir tuvalet odası. Ben

Altı kadının burada birlikte olmayı nasıl idare edeceğinden emin değilim ama sanırım idare edeceğiz.

Autumn bir elini etrafta dolaştırıyor. "Abbi, herkes. Herkes, Abbi."

Diğerleri sırayla bana kendilerini tanıtırken ben de gergin bir şekilde etrafta dolaşıyorum. Hepsi yirmili yaşların ortasında görünüyor. İçinde

Ranzanın köşesinde Tampa'dan Rachel ve Katie adında iki kıkırdayan sarışın yatıyor. Karşımızda, Oregon'dan Lorraine adında esmer bir kadın elinde bir dergiyle üstte yatıyor. Atlanta'dan Tillie adında çarpıcı bir kızıl saçlı altta oturuyor. Saçları benim düz, sıkıcı tonum yerine canlı, koyu turuncumsu bir kızıl; on iki yaşımdan beri dilediğim bir renk. Ve sesi... Aksanını bütün gün dinleyebilirim.

"Bir şifonyeri paylaşmak zorundayız. İkimizin de iki çekmecesi var ve Ortadakini de iç çamaşırlarımızla birlikte. Ben üsttekini aldım çünkü çok uzunum. Umarım sakıncası yoktur," diyor Autumn mahcup bir gülümsemeyle. Çok tatlı bir kız. Ve uzun boylu. Benden en az beş santim uzun olmalı.

"Hiç sorun değil." Sırt çantamı yere atıyorum, sonunda yatağıma ulaştığım için mutluyum. "Bu nedir?" Duvara asılı kalın siyah kumaşa uzanarak soruyorum.

"Gizlilik perdeleri." Autumn çekiştiriyor ve perde ranzanın etrafından uçarak bizi diğerlerinden ayırıyor.

"Hastane gibi." Sanırım biraz mahremiyet hiç olmamasından iyidir.

"Evet. Sayılır." Kıkırdıyor, tarçın rengi saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyor. Tekrar grubun bir parçası olana kadar perdeyi geri atıyor. "Tuvalet orada, duşlar da üç bina ötede, solda. Tanrı'ya şükür, çünkü sabahın beşinde soğuk bir yürüyüş." Titriyor. "En azından bize bornoz verdiler."

"Autumn'un ne için işe alındığına dair bir tahmininiz var mı?"

Lorraine soruyor. "Vahşi doğa rehberi mi?" Ben tahmin ediyorum

ve herkes gülüyor.

"Yakın. Kapıcı. İnan bana, beni vahşi doğa rehberi olarak istemezsin. Herkes yenir."

"Ben kendi adıma bu güzel mülkün sınırlarını terk etmiyorum, o yüzden kimse bu güneyli kızı yemeyecek," diye mırıldanıyor Tillie.

"Belki büyük kötü kurt hariç," diye alay eder Autumn ve hepsi kahkahalarla patlıyor. Bu bir iç şaka olmalı. Harika. Birkaç saat geciktim ve şimdiden yabancı oldum.

Autumn kolumu tutmak için uzandı. "Onu gördün mü?"

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kimi? Büyük kötü

kurdu mu?"

Gülüyor. "Henry Wolf, sahibi."

Oh. Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

Gözleri bilerek genişliyor. "Sadece bekle. Burada o adamın dili için bacaklarını açmayacak sıcak kanlı bir kadın yoktur."

Yanaklarım kızardı. Bir erkeğin -Jed'in- üzerime boşalmasının nasıl bir his olacağını merak etmediğimden değil. Buna izin verecek psikolojiye nasıl sahip olacağımı anlamıyorum. Doruk noktam gelip geçtikten sonra kendimi günahkâr hissedeceğimi bilmeden kendime dokunamıyorum bile. Boğazımı temizliyorum. "Yani sahibi burada mı?" Wolf ailesi hakkında araştırma yapma zahmetine hiç girmedim,
Alaska ve otelin kendisiyle daha çok ilgileniyorum.

"Dün sabah onu helikopterinden inerken gördüm." "Onu gördüğünü *düşünüyorsun,*" diye düzeltiyor Rachel.

"Oh, inanın bana, bu adamda hata yok." Autumn matarasından bir yudum alıyor. "İki yıl önce mezuniyet törenimde konuşmuştu. I Garanti veriyorum, sonunda bütün kadınların külotları sırılsıklam olmuştu. Belki birkaç erkeğinki de."

Bir kahkaha daha. Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. konuşmalarının saçmalığı. Bunları düşünmediğimden ya da hissetmediğimden değil. Sadece bana bunları asla bu şekilde açıkça tartışmamam öğretildi. Okuldaki arkadaş çevrem de böyle konuşmaz.

Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca bu hanımlarla birlikte yaşayacak ve çalışacaksam, muhtemelen buna şimdiden alışmaya başlamalıyım.

Sırt çantamı açıp alttaki iki çekmeceyi hem sıcak hem de soğuk havalar için kıyafetlerle doldururken, kızlar sahibini tartışırken ellerimi meşgul tutuyorum ve gözlerimi aşağıya indiriyorum.

"Forbes'ta hakkında çıkan haberde ilk milyonunu on altı yaşındayken bir hisse senedi yatırımından kazandığı yazıyor."

"Bu bir saçmalık. O zaten milyoner olarak doğdu. Büyükannesi ve büyükbabasının Alaska'da bir altın madeni vardı."

"Evet, ama bunu hak etmedi. Ona verildi." "Bu

mülkün ona verildiğini duydum."

"Ve kardeşi."

"Hayır, görünüşe göre hepsi ona vasiyet edilmiş! Bunun için aile kavgasını hayal edebiliyor musunuz?"

"Kardeşi yeterince almamış gibi değil. Belki de henüz değil. Babaları hâlâ hayatta, yani teknik olarak hâlâ bu otelin sahibi."

"Kiminle çıkıyor biliyor musun? Şu Victoria's Secret modeli. Adı neydi? Tatil baskısının kapağındaki."

"Hayır. Ayrıldılar. Onu iki arkadaşıyla yatakta yakaladı." "Yani bu

onun adil bir oyun olduğu anlamına geliyor."

"Babası gibi çok katı ve yasalara uyan biri olduğunu duydum. Sonuna kadar onurlu."

"Asla olmaz. Wolf'un etrafındaki söylentilere göre o kibirli, kontrolcü, kadınlarla yatıp sonra da onları terk eden bir pislikmiş."

"Böyle bir adam kadınları iç çamaşırı gibi kullanıyor

olmalı." "Memnuniyetle onun iç çamaşırı olurum."

Birkaç temel banyo malzememi şifonyerin üstüne dizerken, karşılıklı konuşmaları dinliyorum. Annemle babamın getirdiğim resmini açıp onu da şifonyerin üzerine koyuyorum. En sevdiğim fotoğrafları bu, lisedeyken çekilmişti ve annem, babamın kollarını rahatlıkla beline dolayabileceği kadar inceydi. Liseyi bitirir bitirmez evlenmişler, annem babamdan iki yıl sonra mezun olmuş. Düğünlerinden neredeyse dokuz ay sonra ben dünyaya gelmişim.

Jed ve benim resmimizi spor çantamın dibine bırakıyorum. Çöpe attığım ve sonra en az bir düzine kez bulup çıkardığım, acınası, duygusal yanımın bir türlü bırakamadığı. Geçen yaz festivaldeki geçit töreni sırasında bir saman balyasının üzerinde sırt sırta oturuyoruz, ikimiz de olabildiğince mutlu bir şekilde kameraya gülümsüyoruz.

Kaldırmam gereken tek şey sütyenlerim, külotlarım ve çoraplarım kaldı. Onlar da ortak çekmecemize gidecek. Umarım Autumn aldırmaz.

Çekmeceyi kaydırarak açtım ve bir nefesi bastırdım.

"Alanı ayırmak için bir karton parçası kullandım. Böylece birbirimizin külotunu giymek zorunda kalmayız" diyor Autumn.

"Harika. Teşekkürler," diye zorluyorum, yan tarafa sıkıştırılmış uzun yeşil dildoyu incelerken yüzüm yanıyor. Bunu ne zaman kullanmayı planlıyor? I

beş kadınla birlikte bir kabine sokmak şöyle dursun, bir tane bile almaya cesaret edemezdim!

Eşyalarımın geri kalanını hızla boşaltıyorum ve saklamayı unutmuş olma ihtimaline karşı çekmeceyi kaydırarak kapatıyorum.

"Bu akşam herkes personel lojmanında mı toplanıyor?" Tillie alt dudağına kırmızı bir ruj sürerken aynada kendini seyrederek soruyor. Bir keresinde Cadılar Bayramı için giyinirken kırmızı ruj sürmeyi denemiş, ancak dakikalar sonra fırçalayarak çıkarmıştım. Palyaçoya benziyordum. Ama Tilly öyle değil. O boğucu görünüyor.

"Evet. Onlar bizi öldürmeden önce eğlencenin tadını çıkaralım. kemik." Lorraine ranzasından kayar ve dergisini üst çekmeceden bir matarayla değiştirir. Sanırım matara notunu kaçırdım.

"Oh, lütfen. Masaj terapistlerinin en fazla altı saatlik vardiyalarla çalıştığını duydum," diye azarlıyor Tillie.

Lorraine ellerini havada oynatıyor. "Değerli ellerimin dinlenmeye ihtiyacı var." "O kıymetli ellerin vücuduma derin bir nefes aldırsa iyi olur.

zengin insanların aptalca sorularını cevaplamakla geçen uzun bir günün ardından Sorular," diyor Autumn, bir şişe votkadan matarasını doldururken. Ne kadar içti? Her zaman böyle arkadaş canlısı mıdır, yoksa sarhoş mudur? "Hey, Abbi, nerede çalışacaksın?"

"Dışarıda çalışmam gerekiyordu ama beni Kat Hizmetleri'ne verdiler."

"Oh, işte oradayım! Yarın sabahki antrenmana birlikte gidebiliriz. Biz kızıllar birbirimize destek olmalıyız." Tillie'nin bundan mutlu olduğu belli. Belinda işleri yoluna koyar koymaz transfer edileceğimi söyleyip keyfini kaçırmak istemediğimden sessiz kalıyorum ve sadece gülümsüyorum.

"Outdoor ekibi zaten bir avuç erkek sapık. Hepsi bu sabah yoga ekibinin arkasında durdu ve onların yürüyüşlerini izledi. Oturumlar," diye uyarıyor Rachel, gömleğini çıkarırken. Katie de onu takip ediyor. "Hızlıca bir duş alacağız. Seninle orada buluşuruz, tamam mı?"

"Elbette. Hey, Abbi. Geliyorsun, değil mi?" Autumn fermuarını çeker yelek.

Çok yorgunum. Finaller yüzünden son iki haftadır neredeyse hiç uyumadım. ve bu yolculukla ilgili gerginlik. Bilinmeyenin korkusu. Normalde iyi bir kitapla yatağıma kıvrılır ve uyuyana kadar kitap okurdum. Hatta e-okuyucuma dört aylık yaz gecelerini ve iş dışı saatlerimi geçirmemi sağlayacak yaklaşık elli roman yükledim.

Belli ki hepsi içiyor ve bunu gizleme zahmetine girmiyorlar. Üniversitedeyken insanlar bir araya gelirdi ama diğer kampüslerde olduğunu duyduğum şeylere kıyasla daha uysal ve gizli tutulurlardı.

Bunların hepsi benim için yeni.

Ama eğlenmek istiyorum. Ayrıca aklımı Jed ve Greenbank'teki *kızdan* uzak tutmanın en iyi yolu bu.

"Tabii. Evet." Onlar okulda hiç takılmadığım türden kızlardı, yine de bazen onların arkadaşı olmanın, "kalabalığın" bir parçası olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdim.

"Harika! Kulübedeki alkol sübvanse edilmeyen tek şey ve çok pahalı, bu yüzden kendinizinkini getirmek isteyeceksiniz," diye uyarıyor Autumn ve ekliyor, "Tabii paranız yoksa."

Onlara içki içmediğimi itiraf etmeden önce dilimi ısırıyorum. Hayatımda hiç sarhoş olmadığımı.

"Al. Gelecek hafta stok yapmak için Homer'a gidene kadar paylaşabiliriz." Tillie matarasını elime tutuşturdu.

Ya reddedersem? Kendime onlarla birlikte kaybedenler kasabasına bir bilet mi almış olacağım?

Liseyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Hey, bize ateşin yanındaki kanepede yer ayırabilir misiniz?" Rachel soruyor. Başparmaklarını külotunun altına sokuyor ve yere düşene kadar çekiyor. Hem o hem de Katie odanın ortasında, çırılçıplak, görünüşe göre dünyayı umursamadan duruyorlar.

Kampüsümüzde kızlar ortak banyolara gitmeden önce üzerlerini değiştirir ve havlularla örtünürlerdi.

Alışmam gereken başka bir şey daha.

Şişeyi ağzıma götürüyorum ve irkilmeme neden olan büyük bir yudum alıyorum.

~ ~ ~ ~

"Yani, sen bir es... esthe..." İsmi çıkaramıyorum ve bunun sebebinin kelime mi yoksa Tillie'nin bana pompaladığı alkol mü olduğundan emin değilim.

"Estetisyen. Evet." Katie kıkırdıyor, ipeksi sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Birkaç yıl Hilton'da çalıştım ama geçen Aralık'ta işten çıkarıldım. Wolf beni bu iş için sözleşmeli olarak işe aldı. Göreceğiz bakalım.
İşlerin nasıl gittiğini. Belki sezon bittiğinde kalıcı bir yere transfer olabilirim. Dünyanın her yerinde otelleri var."

"Bir estetisyen tam olarak ne yapar?" Güzellik salonuna en yakın olduğum yer Sheila'nın Main Street'teki Clip 'N' Color dükkânıdır. Annemin çocukluk arkadaşı olan Sheila, kendimi bildim bileli saçlarımı düzeltir.

"Güzellik ve bakımla ilgili her şey. Ben buyum. Sevdiğim şey bu." Bunu görmek için ona şöyle bir göz atmak yeterli. Mükemmel şekillendirilmiş ve boyanmış tırnaklar, parlayan bir cilt, şekillendirilmiş kaşlar. "Yüz bakımı, kimyasal peeling, mani-pedis, ağda, makyaj uygulaması."

"Bunların hiçbirini yaptırmadım," diye itiraf ediyorum.

"Gerçekten mi?" Mavi gözleri yüzümde geziniyor. O kadar da şaşırdığını sanmıyorum. "Kaşlarını almama izin vermelisin. On dakika falan sürer. En fazla."

"Acıyor mu?" Etrafıma bakıyorum, aniden birinin bu konuşmayı duyabileceğinden utanıyorum. Yine de böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Personel

Bir saat önce akşam yemeğini tıka basa yediğim zamana kıyasla loca kahkahalar ve müzikle canlandı. Bereli bir adam şöminenin yanında oturmuş akustik gitarını tıngırdatıyor. Burada bir piyano olsaydı, onun notalarına uymaya çalışırdım. Yaz boyunca evde olmamanın özleyeceğim tek yanı bu: aile odamızdaki piyanoya erişim. Altı yaşımdan beri çalıyorum; çoğunlukla kilise ilahileri. Bazen, Yaşlı Mollie Simmons kendini iyi hissetmiyor, Peder Enderbey benden Pazar ayininde çalmamı istedi.

"Pek sayılmaz. En azından senin kaşların değil." Gülüyor. "Buna değer. Özellikle de yaz aylarında, kaşların için endişelenmek istemediğin zamanlarda.

Kollarınızın altında veya bikini bölgenizde kirli sakal. İsterseniz hepsini sizin için yapabilirim. Rachel'ınkini her zaman yapıyorum ve buna bayılıyor."

"Ama orası... *kel,*" diye geveledim, sonra kızardım çünkü onu daha önce incelediğimi itiraf etmiştim.

"Bu iyi bir görünüm, güven bana. Sadece söyle ve seni hemen

temizleyeyim." Katie göz kırpıyor. "Ve erkekler de buna bayılıyor."

Jed, bir kadının neden kendini küçük bir kız gibi göstermek istediğini anlamadığını söyledi. Biraz saç tercih edeceğini düşünmüştü. Acaba hala bunu tercih ediyor mu?

Yine de, artık Jed için bir şey yapmıyorum. Yine de... "Sarhoş olmalıyım."

Bardağını benim su şişemle tokuşturuyor. "Peki o zaman, şerefe Bu."

"Hey, Abbi. Bu gecelik yatıyorum. Birkaç dakika içinde kalkmamız lazım. saat."

Birkaç saat mi? "Saat kaç?" Gözlerimi kısarak saatime bakıyorum; akrep ve yelkovan bulanık.

"Saat iki. Eğitim dokuzda başlıyor ve duş almak için sıra beklemek istemiyorsanız yediden önce oraya gitmeniz gerekiyor."

Kahretsin. Nasıl hala ayaktayım? Özellikle de saat dilimi değişikliği yüzünden. "Tamam. Geliyorum."

Katie kalçamı şefkatle sıkıyor, bu basit dokunuş beni bu yabancılar grubunun içinde daha da rahat hissettiriyor. "Çok uzakta değiliz. İyi geceler."

Ayağa kalkıyorum. Ve uzun boylu bir adama doğru tökezleyerek birkaç adım attım.

Beni sabitlemek için kollarını belime doluyor ama bırakmıyor. "Dur bakalım, küçük hanım. İyi misin?" Sesi aşağıdan geliyor gibi.

Güneyli. Büyüleyici bir güney ağzı var ama Tillie'ninkinden farklı. Başımı arkaya eğiyorum ve gülümseyen zümrüt yeşili gözlerine bakıyorum.

"Evet.

Ama yine de beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Bana sırıtıyor. "Çok tatlı bir şeysin."

"Sevimli olmak istemiyorum," diye homurdanıyorum. "Şirinler kenarda kalırken, "ateşli" erkek arkadaşım tarafından kanepeye yatırılıyor çünkü kontrol edemiyor

kendisi."

Bu yüksek sesle söylenmemeliydi.

"Whoa." Adam ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. Kendimi ondan kurtarıyorum ve yüzüm yanarak Tillie'ye doğru sendeliyorum, fısıldayarak, "Ben

bunun için seni ve şeytan suyunu suçluyorum."

"Suyunu getirdim. İhtiyacın olacak." Bir kolunu benimkine doladı ve beni kapıdan çıkarıp gecenin içine doğru götürdü.

"Burası daha önce olduğundan daha sıcak. Nasıl daha sıcak oldu?"

Her yirmi adımda bir lamba direkleriyle aydınlatılmış patikada ilerlerken kıkırdamaları karanlığa karışıyor. "Jim Beam'in büyüsü, işte böyle."

"Aksanını seviyorum. Bunu biliyor musun? Gerçek bir şey olsaydı aksanını öpebilirdim. O kadar sıcak. Burası çok güzel değil mi? Yani," başımı arkaya yatırdım, "şu gökyüzüne bak. Böyle bir gökyüzü sadece

her yerde."

"Kuzey ışıkları hakkında bir şeyler okuyup duruyorum. Gitmeden önce onları görmeyi umuyorum."

"Aurora Borealis," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gülümseyerek beni yönlendirmesine izin veriyorum. Bu bir manzara olurdu.

İleriden gelen sesler ve kahkahalar kulağıma çarpıyor.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor Tillie takdirle ve ben de dikkatini neyin çektiğini görmek için gözlerini takip ediyorum. Erkekler duş odasından üç adam çıkıyor, bellerine sardıkları beyaz havlular karanlıkta parlıyor.
Her biri geniş ve sert ve kaslarla dalgalanıyor.

Gözüm hep Jed'in üzerindeydi. Şubat ayından beri gözüm kimseyi görmüyor, kimseyi bir saniye bile düşünmek istemiyorum. Belki uzaklıktan ya da buradaki yabancı dünyadan, belki de alkolden, ama bu manzarayı takdir ediyorum. Alkol kesinlikle onları utanmadan süzmem için bana güven veriyor.

"Ve bu da senin Açıkhava ekibin olacak." Birkaç adım daha yaklaşan Tillie "İyi akşamlar beyler. Yarı çıplak dolaşmak için hava biraz soğuk, sizce de öyle değil mi?"

Ona en yakın olan, adımlarında rahat bir çalım olan sarışın yavaşlıyor. "Beni ısıtmayı mı teklif ediyorsun, Tillie?"

Sanırım çoktan tanışmışlar.

"Kamaranızdaki cüppeler bunun için." Kadın ona aldatıcı derecede tatlı bir sırıtışla karşılık veriyor. Bu güneyli bir şey olmalı, çünkü güneydeki bütün kadınlar bu gülümsemeye sahiptir.

Adam onun kişisel alanına giriyor -ve kollarımız hâlâ bağlı olduğu için varsayılan olarak benimkine de- ama o yerinde duruyor. "Ama sen çok fazla

daha sıcak." Güzel mavi gözleri dönüp bana yerleşiyor. "Peki bu güzel genç bayan kim?"

"Bu Pennsylvania'dan Abbi." "Başka

bir oda arkadaşı mı?"

"Bu doğru."

Bakışlarını tekrar Tillie'ye çevirerek, gözleri onun diri göğsüne yerleşiyor ve mırıldanıyor: "Senin o kulübene girmek için neler yapmazdım."

Gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı kulübemize gelmekten bahsettiğini anlayamıyorum ama her iki durumda da seks içerdiğini biliyorum.

"Kümesteki tilki gibi, değil mi? Hepinize iyi geceler." Tillie beni onun etrafından dolaştırıp patikanın ilerisine götürüyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve hâlâ bizi izlediklerini görüyorum. Sarışın olan bana göz kırpıyor ve aptal sırıtışımın yüzümü ele geçirmesine engel olamıyorum.

"Onları nereden tanıyorsun?"

"Dün gece Connor'la tanıştım. Yeni yayılmış tereyağı kadar yumuşak

biri. İş durumunu çözerlerse ona dikkat et. Seni büyüleyecek.

"Öğle yemeğine kadar pantolonunu indiririm."

"Belki de bu iyi bir şey olur. Jed artık her gün jezebel için pantolonunu çıkarıyor ve o geri gelmeye hazır olana kadar bacak bacak üstüne atmamı istiyor. Neden tüm eğlenceyi o yaşasın ki?"

"Jed mi? Eski erkek arkadaşın mı?"

"Eski nişanlı." "Eski" unvanını hak ettiğim için hâlâ uyuşmuş durumdayım. "Beni aldattı ve kalbimi kırdı, ama benim onu bu durumdan kurtarmasını beklemem gerekiyor.

onun sistemi. Bu yüzden Alaska'dayım." Normalde Jed'den söz edildiğinde boğazımda oluşan düğüm bir kez olsun aşağıya inip gözden kayboluyor. Bu beni rahatlattı. Belki de onu unutmanın sırrı budur. Alkol ve açık saçık giyimli yakışıklılar.

"Ah." Kollarımı sıkıyor. "Endişelenme tatlım. Burada sana Jed'i ve Jezebel'i unutturacak pek çok şey var."

"Jed ve Jezebel. Bu bir oyunun adı falan olabilir." "Abbi Seksi Bir Adamla Ödeşiyor' oyununu izlemeyi tercih ederim."

Gülüyorum. Tillie çok tatlı ve sevecen. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Kollarımı ona dolamak ve kocaman bir sarılma isteği duyuyorum, ben de öyle yapıyorum.

Melodik kahkahası geceye yayılıyor. "Oh, Yüce Tanrım. Belki bir dahaki sefere bu kadar çok Jim Beam içmezsin. Sabah pişman olabilirsin."

"Ama buna değecek, çünkü bu gece çok eğlendim."

Annem belli ki daha önce hiç sarhoş olmamış, çünkü sarhoş olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu bilseydi, beni bundan mahrum etmek istemezdi. Öyle bir hale geldim ki

Diğer Wolf çalışanlarının yanında çok çabuk rahat ettim.

"Evet, göreceğiz. Yatmadan önce o suyu bitirdiğinden emin ol. Belki biraz da Advil alırsın."

Yedinci kabin çok erken geldi ve kendimi uzun zamandır ilk kez canlı hissediyorum. "Burada birkaç dakika daha takılacağım, temiz havanın tadını çıkaracağım. Kafamı toplamama yardımcı oluyor."

"Pekala. Ama içeri girerken sessiz ol, duydun mu? Lorraine çoktan yattı." Tillie anahtar kartını okutur ve içeride kaybolur.

Yürüyüşe çıkmak istiyorum. Personel köyü kulübenin arkasında yer alıyor ve kalın bir sedir çit ve dekoratif çitle misafir bölümünden ayrılıyor. Biraz gizli bir bahçe gibi. Gün ışığında orayı araştırmak istiyorum. Ancak şu anda, ihtiyacım olursa diye elimde cep fenerim, çakılların altında çıtırdayan spor ayakkabılarımla patika boyunca dolaşıyorum. Gecenin bir yarısı bile çok güzel. Yollar iyi aydınlatılmış ve her yerde güvenlik kameraları var. Kendimi güvende hissediyorum. Normalde geceleri tek başıma dolaşmak konusunda pek rahat değilimdir. Eminim otel birkaç gün içinde açıldığında, bu mutlak sessizlik lüksüne sahip olamayacağım.

Bir sincap dalından sıçrayıp önümdeki patikadan koşarak geçince bir an durakladım. Vahşi bir hayvanla yüz yüze gelme konusunda endişelenmeme gerek var mı? Hayır. Belinda çevredeki elektrikli çitlerden bahsetmişti.

Çitlerin yanından geçip ana misafir alanına doğru ilerlerken, üstümdeki balkonlardan oluşan bal peteğine bakıyorum. Her biri yakında misafirlerle dolup taşacak. Görünüşe göre hepsinde jakuzi var. Daha önce hiç jakuziye girmemiştim. Gerçi bunlar sadece misafirler için. Açık ve kapalı havuzlar ve kaplıcalar da öyle. Temelde personelin yüzmesine izin verilen tek şey, henüz görmediğim küçük personel plajındaki koy gibi görünüyor.

Suyun ne kadar soğuk olduğunu merak ediyorum.

Havadan daha mı sıcak? Parmaklarımı daldırıp kontrol edebilirim.

Düşünmeye fırsat bulamadan, daha önce geldiğim rıhtıma doğru giden patikadan aşağıya dönüyorum ve ayağımı toparlayamadan bir kayaya takılıp tökezliyorum. Ben sarhoşum. Suya yaklaşırken daha dikkatli olmalıyım.

Geceleri rıhtım pitoresktir, kenarları fenerlerle ve birkaç otobüs ışığıyla işaretlenmiştir. Bunun ötesinde karanlık ve yıldızlardan başka bir şey yoktur.

Ayaklarım bir gümbürtüyle sedir tahtalarına çarptı. "Şşşt!" Uyarıyorum ve sonra gülüyorum, çünkü burada kimse yok ve ben kendi kendime konuşuyorum. Uzun patikadan aşağı iniyorum, feribotun yanından

geçiyorum, büyük beyaz bir teknenin yanından geçiyorum, dalgalar

sessizce yumuşak bir gümbürtü sesi çıkararak, ucunda bir ışık bulunan uzun bir çubukla işaretlenmiş sonuna kadar.

Dizlerimin üzerine çökerek öne doğru eğildim ve parmak uçlarımı dışarı doğru uzattım.

Gözlüklerim burnumdan kayıyor ve derin sulara düşüyor.

"Hayır!" Onları yakalamak için işe yaramaz girişimimle kolumu uzağa uzatarak ağlıyorum.

Arkamdan gelen ani bir ayak sesi, ellerim belimi kavrayıp beni geri çekmeden ve ayağa kaldırmadan önce aldığım tek uyarı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırıyor öfkeli bir erkek sesi.

"Gözlüğüm düştü!" Ağlıyorum.

"Unut onları. Gittiler."

"Onları unutamam!" Onlar benim tek gözlüğüm ve onlar olmadan bir metre önümü bile zor görüyorum. Tabii ki lens getirdim çünkü dışarıda çalışırken onları takıyorum ama gözlüklerime *ihtiyacım var*.

"Gittiler," diye tekrarlıyor. "Burada ne işin var senin?"

"Suyun ne kadar soğuk olduğunu görmek istedim." Elleri hâlâ düşeceğimden korkuyormuş gibi belimi kavrıyor. Onları fırçalamaya çalışıyorum ama mengene gibi tutuyorlar.

"Sana söz veriyorum, buz gibi. Gerçi neredeyse suya düşüyordun ve bunu kendin de fark ettin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Abartıyorsun."

"Başından beri seni izliyordum. Buraya kadar iki ayağının üzerinde gelebildiğine bile şaşırdım."

Beni tam olarak kimin azarladığını görmek için gözlerimi kısarak ışığa bakıyorum ama sırtı elektrik direğine dönük ve yüzü gölgede. Tek görebildiğim koyu renk bir tutam saç ve sakal. "Gecenin bir yarısı neden burada gizleniyorsun ki?"

"Pusuda beklemiyordum," diye mırıldandı. "Teknemde huzurlu bir gecenin tadını çıkarıyordum ve senin rıhtımda tökezlediğini duydum."

Kaşlarımı çatarak, şimdi eskisinden daha da bulanık olan söz konusu tekneye bakıyorum. "Orada kimseyi fark etmedim."

"Hiç şaşırmadım. Gel hadi. Yatağa gitmen gerek." Eli belime dolanıyor ve beni kıyıya doğru itiyor.

Nadir görülen bir meydan okuma dalgası. Zorba annemden binlerce kilometre uzağa sadece bir yabancı tarafından azarlanmak ve emir almak için uçmadım. Parmağımla göğsüne vuruyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sen benim patronum değilsin. Benim patronum patronumdur. Ve o bana patronluk taslayabilir." Bunun çok anlamlı olduğundan emin değilim.

"Peki o kim?" Ses tonuna eğlence karışıyor.

"Bilmiyorum. Victoria's Secret modelleriyle yatan ve kadınları iç çamaşırı gibi değiştiren kibirli, büyük, kötü kurt bir milyarder. O

tam bir pislik gibi geliyor. Ama sen o değilsin. Sen..." Şimdi onun göğsüne yaslanıyorum. Geniş, sağlam bir göğüs, kasları bana karşı sert. Onu dürtmek için kullandığım elimle yüzünü kaplayan birkaç haftalık büyümeye dokunmak için uzanıyorum, parmak uçlarım kaba saçları çiziyor.
"Bir oduncu."

"Bir oduncu."

"Evet. Bu sakalla ve bununla," elimi açık duran pazen kareli ceketine, sonra da altındaki gömleğe sürterek karnının çıkıntılarını inceliyorum. "Kesinlikle bir oduncu. İçerideki dev şömine için odun kesmek üzere oduncu mu tutmuşlar? Diğer her şey için adam tutmuşlar. Cidden, kim Alaska'ya odun kesmek için gelir ki?
kasık bölgelerine ağda yaptırıp saçlarını boyatıyorlar mı? Ve yine de tam hizmet veren bir salon var!"

Elleri yine belimi buldu. Geriye doğru birkaç adım atıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Ama ben kendimi zorladım. "Gözlüklerim için suyu kontrol edene kadar hiçbir yere gitmiyorum! El fenerim var!" Bağırıyorum, onun susmasını kazanıyorum.

İçini çekti. "Seni kulübene geri götürmeme izin verir misin? *hemen* sonra?"

"Bunu yaptığım zaman, seninle yatağa girmekten mutluluk duyacağım. Seninle değil. Ben yatacağım. Bir oduncuyla yatmayacağım." Dilim kalınlaştı

ve yavaşça saçma sapan kelimelerime takılıyor.

"Tamam. Ama ben hep seni tutacağım. Patronun hiçbir çalışanının boğulmasına ihtiyacı yok."

"Anlaştık."

Beni tekrar kenara götürüyor ve benimle birlikte dizlerinin üzerine çöküyor. "Kıçının üstüne otur yoksa ikimizi de içine çekeceksin."

"Bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz."

Homurdanıyor. "Bir katır kadar inatçı ve bir İrlandalı kadar sarhoş olduğunda öyledir."

Emrini yerine getirirken rıhtımın nemli soğuğu kot pantolonumdan sızıyor. İri, güçlü elleri var ve ben eğilip cebimdeki el fenerinin küçük ışık huzmesini aşağıdaki bulanık sulara tutarken ince orta kısmımı sıkıca kavrıyorlar. Suya daha yakın olan eli yukarı kayarak göğsümün altında duruyor. Kısa bir süre bu iri yarı oduncuya bana uygunsuz bir şekilde dokunduğunu söylemeyi düşünüyorum ama bir parçam şu anda umursamıyor.

"Onları göremiyorum." Su seviyesi beklediğimden çok daha düşük. Parmak uçlarımla üstünü bile sıyıramıyorum. Beni tutmak için orada olmasaydı düşebilirdim.

"Yok artık." Görünüşte hiç çaba sarf etmeden beni ayağa kaldırıyor, hızlı hareket dünyanın biraz dönmesine neden oluyor. "Nerede kalıyorsun?"

"Kabin..." Sonunda yüzünü ilk kez gördüğümde kelimelerim kayboluyor, bir ışık akımı içinde yıkanıyor. Çelik mavisi gözleri bana bakıyor. Yüzünü kaplayan ağır sıyrıklara rağmen çenesinin güçlü ve köşeli olduğunu söyleyebilirim. Ve o ağız... O dolgun dudaklara tamamen perçinlenmiş durumdayım. Kendime engel olamıyorum. Uzanıp parmak uçlarımla onları sıyırıyorum, dış kenarlarındaki saç telleri tenimi gıdıklıyor. Göründükleri kadar dolgun ve yumuşaklar ve benim için hafifçe ayrılıyorlar, parmak uçlarımın ıslanmasına yetecek kadar ve sıcak nefes tenimde kayıyor.

Dudaklarım aralanırken midemde kelebekler uçuşuyor.

İnsanların alkolün algınızı değiştirebileceğini, sizi birinin ayıkken olduğundan daha iyi göründüğüne inandırabileceğini söylediklerini duydum. Sanırım buna bira gözlüğü diyorlar. Ama ben içmiyordum. bira ve ayrıca gözlerimin beni bu şekilde aldatması Şeytan'ın zalim bir oyunu olurdu.

Gerçek hayatta hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum ve sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde yüzüm kızarıyor. Ama sorun değil, diyorum kendime. Bu doğru ve
bilmesi gerekiyor.

Cesaretimi toplayıp dikkatimi ağzından gözlerine kaydırdığımda, yoğun bakışlarının üzerimde ağırlaştığını, bakışlarımın üzerinde kaydığını görüyorum.

dudaklarımın üzerinde durmadan önce. Eğildi, dudakları dudaklarıma uzandı.

Benimkiler. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, üzerimdeki hissini bekliyor, sert mi yumuşak mı, talepkâr mı yoksa teslimiyetçi mi olacağını merak ediyorum. Böyle bir adam nasıl öpüşür?

Bırakmak istiyorum, bu yabancının benimle ne isterse yapmasına izin vermek istiyorum.

Geri çekilir ve başını hafifçe sallar. "Hadi seni eve götürelim. Hangi kabindesin?"

"Yedi." Duraksıyorum, tekrar yukarı bakıyorum, gözlerim o yakışıklı yüzde geziniyor. "Cidden, ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

"Pekâlâ, seni *hemen* eve götürelim." Bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini omuzlarıma doluyor ve beni beşik pozisyonuna getirerek şaşkın bir çığlık atmamı sağlıyor.

"Yürüyebiliyorum!" Yine de, bu adamın kollarında olmak, kolumun bu büyük, güçlü boynuna sarılması ve vücudumun bu göğse bastırılması çok yeni ve heyecan verici.

"Yavaş, tökezleyen ve kör, evet. Ama senden kurtulmam gerek Şimdi."

"Benden *kurtulmak mı*? O kadar kötü müyüm?"

Odağı önümüzdeki yola kilitlenmiş durumda. "Sen sarhoşsun ve ben bunun tam olarak nereye gittiğini biliyorum. Olamaz, hepsi bu. Kişisel algılama."

"Ve bu tam olarak nereye gidiyor?" Cidden beni öpmek üzere miydi? Hayır, bu mümkün değil. Böyle görünen bir adam, oduncu olsun ya da olmasın, benim gibi bir kızı öpmeye çalışmaz.

Karanlık, alçak kıkırdaması gecenin havasını dolduruyor. "Şu anda naz mı yapıyorsun yoksa gerçekten bu kadar bilgisiz misin anlayamıyorum." Cevap vermediğimde bakışları bir anlığına benimkilerle buluşuyor. "Senin gibi bir kızın bu gece gitmemesi gereken yerlere."

Homurdanıyorum. "Harika. Şimdi de benim namusumu mu koruyorsun? Annem mi çağırdı seni?" Beni görmezden gelerek yürümeye devam ederken ona bakıyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz bir."

Benden on yaş büyük. Otuz bir yaşında ve öyle bir yüzü var; bahse girerim bir sürü kadınla yatmıştır. Bahse girerim tecrübelidir. Şu anda bedenimi sıkıca kavrayan parmaklarıyla bana her türlü şeyi öğretebileceğine bahse girerim. Jed'in yapamayacağı ya da yapmak istemediği şeyleri. Jed'le ilgili düşünceler midemi bulandırıyor. Onları çabucak uzaklaştırıyorum. "Senin bir
kız arkadaş?"

Tereddüt ediyor gibi. "Hayır."

"Ben de bilmiyorum. Erkek arkadaştan bahsediyorum. Benim bir erkek arkadaşım *vardı*. Aslında bir nişanlım. Adı Jed. Önümüzdeki yaz evlenecektik ama beni o sürtükle aldattı." Arabanın altındaki çakıllar çıtırdıyor.

Oduncunun ayakları ben saçmalarken. "Annem bu tür şeylere

kadın-jezebel. Onu gördüm. Güzel ve seksi, sanırım onun için beni neden terk ettiğini biliyorum. Her neyse, onun yaban yulaflarını ekmesini beklemem gerekiyordu. Beklememi istedi, geri geleceğini söyledi. Ailelerimiz onun bana geri döneceğinden çok emin."

"Ve onu geri alacaksın, değil mi?" Ses tonu benimle alay ediyor, sanki bu fikre hem şaşırmamış hem de tiksinmiş gibi.

"Hayır. Yani, sanmıyorum." İç çektim. Kimi kandırıyorum ki? O yüzüğü derin sulara atmak yerine elimde tutmamın nedeni buydu. "Ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacağını ve sürünerek geri dönüp af dileyeceğini ummaktan başka bir şey yapamıyorum."

"Ve sen de ona vereceksin." Yine, soru değil.

"Hayır!" Bir an sonra homurdanarak "Belki" diyorum. Hayır. Onu affettiğim için; beni çok kötü incitmediği için değil. "O benim bildiğim tek şey. Çok uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı. Her şeyi planlamıştık. Şimdi, kayboldum."

Lumberjack bunu dinlemek istemiyor; yüzündeki sert ifadeden bunu anlayabiliyorum. Ama bu konuyu daha önce tarafsız biriyle konuşmamıştım. Arkadaşlarım Jed'i küçümsemem gerektiğini söylüyor, evdeki herkes de acele etmememi.

Her nasılsa tüm bunları bir yabancının üzerine yıkmak terapi gibi geliyor.

"Acınacak halde olmak *istemiyorum*. Onun için orada olmak *istemiyorum*. geri gelirse. Onu aşmak, hayatıma devam etmek istiyorum." Hüzün göğsümü dolduruyor. "Ama beş yaşından beri sevdiğin birini unutmak çok zor."

Lumberjack tek kelime etmiyor. Bu sinir bozucu.

"Bunu nasıl yapacağım?"

Bakışlarımla buluşmak için dönüyor, ağzı bu pozisyonda sadece birkaç santim uzakta, o kadar yakın ki iç çekişi tenimde kayıyor. Odağını tekrar yola çevirmeden önce aldığım tek cevap bu.

Şimdi ona açıldım ve duramıyorum. "İşte bu yüzden Alaska'ya geldim. Bir süreliğine hayatımdan uzaklaşmak istedim, en azından üniversiteye geri dönmek zorunda kalana kadar. Sonrasında ne yapacağımı bilmiyorum. Jed ve ben eve geri dönecektik, evlenecektik ve çiftliği devralacaktık. Ve bol bol seks yapacaktık. Seks, seks ve daha fazla seks. Sizin için her şey seksten ibaret, değil mi?"

Derin bir nefes alıyor ve bedenimi kollarına daha sıkı sarıyor.

"Şimdi de memleketimin etrafında cadalozu gezdirmekle meşgul, Ben Alaska'dayken muhtemelen özel yerlerimizde her türlü seksi yapıyordur. Benden kimseyle birlikte olmamamı istedi. Buna inanabiliyor musun? Başka bir kızla takılıyor ve benden onu beklememi, kendimi düğün gecemize saklamamı istedi. Buna inanabiliyor musun? Hiç bekler miydin

Eski sevgilin seni böyle bekleyecek mi? Gidip biriyle yapmalıyım, böylece geri dönerse, 'çok geç' diye bağırabilirim. Sana bakire eş yok.' diye bağırabilirim. Artık bakire olmak istemiyorum. Burada benimle seks yapacak birini bulmam lazım."

Lumberjack'in ayak sesleri kesiliyor ve bir yığın halinde düşeceğimizden korkarak boynunu sıkıca kavrıyorum. "Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir. Bir yanımın hâlâ onu sevmesinden nefret ediyorum. Çok fazla geçmişimiz var. Ama sonra bir parçam..." Başımı arkaya eğip uçsuz bucaksız

Yukarıdaki yıldızların genişliği. Yukarıda bir yerde olduklarını biliyorum ama artık onları göremiyorum.

Omzuyla başımı dürtüyor. "Benden bayılmak yok."

Başımı kaldırıp vücuduna yaslıyorum, soğuk burnum boynuna değene kadar içine gömülüyorum. Derin nefes alıyorum. "Güzel kokuyorsun. Pahalı. Bu kolonya mı, tıraş losyonu mu, sabun mu, yoksa-"

"Tanrım," diye tıslıyor. "Normalde bu kadar çok konuşur musun?"

"Hayır mı? Sanmıyorum. Alkolden olmalı. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Çok eğlenceli."

Şimdi kıkırdıyor, göğsümün derinliklerinde ve daha aşağıda, karnımın çukurunda hissettiğim alçak bir gümbürtü. "Bunu düşünmeyebilirsin

yarın sabah."

Nerede kalmıştım? Oh, doğru... Jed. "Bir parçam ondan nefret ediyor. Birbirimizin ilkleri olmamız gerekiyordu ama o gitti ve
Bunca zaman sonra başka biriyle, çünkü o bir erkek ve bekleyemeyecek kadar zayıf. Bana sorsaydı, bekleyemeyeceğini söyleseydi, yapardım. Neden bana sormadı ki?"

Lumberjack cevap vermeyince üsteliyorum. "Konuşmayı nasıl sürdüreceğini bilmiyor musun?"

Sert yüzü bir sırıtışla çatlıyor. "Yaptığımız şey bu mu?" Aşağıya bakıyor ve benim ona gülümsediğimi görmeyince yüzü yumuşuyor.

"Anlamıyorum." Aniden beklenmedik bir duygu dalgası beni vuruyor ve ne olduğunu anlamadan sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. "Onun için yeterince güzel olmadığım için mi? Her zaman beni böyle sevdiğini söylerdi, yüzlerini makyajla sıvayan diğer kızlar gibi değil. Ama sonra dönüp onlardan biriyle çıkmaya başladı! Belki de makyaj yapmam gerekiyordur?" Oduncunun yüzüne bakıyorum, gözleri dümdüz karşıya kilitlenmiş. "Makyaj yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Çenesi gerildi. "Hayır."

Boştaki elimle gözyaşlarımı siliyorum. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun? Sade olduğumu biliyorum. Sadece hiçbir zaman o kız gibi şeylerle ilgilenmedim."

Sonunda mavi gözleri patikadan kayarak benimkilerle buluşuyor ve dudaklarıma, oradan da göğüslerimin göğsüne dayandığı yere kaymadan önce uzunca bir süre duruyorlar. "Onunla sevişsen de sevişmesen de seni aldatacaktı. Yapmadığın için memnun ol."

Bu beni rahatlatır mı bilmiyorum. Ama soruma cevap vermediğini biliyorum. "Yani, ben..." Kullandığı kelimenin üzerinde duruyorum, kendimi onu söylemeye ikna edemiyorum. "Başka biriyle mi birlikte olmalıyım? Ya da
bekle?"

Alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor, sanki sözlerini tutuyormuş gibi.

"Onu nasıl unutabilirim?" Sesim neredeyse yalvarır gibi.

"Önümüzdeki dört ayı akla gelebilecek her pozisyonda biriyle sikişerek geçirerek."

Bunu birden fazla kez düşünmedim desem yalan olur. Ama her seferinde acı ve reddedilme duygusuyla, ileride pişmanlık duymama neden olacağını bildiğim bir yerden geliyordu. "Sadece 'birini' istemiyorum." Şu anda, vücudumun ona verdiği tepkiye bakılırsa, oduncuyu istiyorum.

Parmak uçlarımla boynunun arkasını izliyorum. Kolları çok güçlü, vücudu çok sıkı, yüzü çok çarpıcı. Vücudumun her zerresi onunkiyle uyum içinde, tenim bu ellerin bana dokunduğu düşüncesiyle karıncalanıyor

Çıplak ten. Bu kadar büyük ve erkeksi biriyle çıplak olmak nasıl bir şey olurdu?

Titrek ama alışılmadık derecede cesur parmaklarımın arasında küçük kıvırcık saç tutamlarını döndürüyorum. "Hiç bir bakireyle birlikte oldun mu?"

Hafif bir tıslamayla nefes alıyor. "Uzun bir süre

için değil." "Neden?"

"Kadınları küçük kızlara tercih ederim."

Bu terslemenin yakıcılığına karşı yutkunuyorum. Bana küçük bir kız diyor. "Yani tecrübesizlik seni rahatsız mı ediyor?"

"Bana hiç çekici gelmedi." Dudaklarına hınzır bir gülümseme değiyor. "Yine de uzun süre deneyimsiz kalmayacaksın."

Sanki seks aramızda gerçek bir olasılıkmış gibi konuşma şeklinden bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor ve neredeyse anında tüm vücudumu bir kızarıklık kaplıyor. Gergin sırıtışımı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırarak, parmaklarımı tekrar sakallarında gezdirmek için uzanıyorum. Bu nasıl bir his olurdu
Beni öptüğünde tenime nasıl dokunur? Sakallı bir adamı hiç öpmedim. Jed'den başka kimseyi öpmedim. "Eminim yüzünü tıraş etseydin daha da güzel olurdun." Çenesinin kenarını yavaşça okşayıp altında nasıl göründüğünü hayal ettiğimde çenesi geriliyor.

"Belki de daha güzel olmak istemiyorumdur."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Oduncu." Başımı tekrar geniş gövdesine yaslıyorum, yüzümü kalın boynuna daha da gömüyorum çünkü orası çok güzel ve sıcak geliyor. Gömleğinin düğmelerinden birinin açıldığını fark ediyorum. Onun için düzeltmek niyetiyle düğmeye uzanıyorum ve bu sırada yanlışlıkla bir diğerini çekiştiriyorum. "Oops. Özür dilerim." Tek elimle düzeltmeye çalışırken parmak uçlarım sıcaktan kavrulan teninde kayıyor. *Aman Tanrım. Bu adamın göğsü*.
"Taş gibi sert" ne demek şimdi anlıyorum. Teni pürüzsüz, hafif bir saç çizgisi ortadan aşağıya doğru uzanıyordu. "Burada, köyde mi kalıyorsun?" "Elbette."

"Hangi kabin?"

"Neden?"

"Çünkü belki yarın seni bulmak istiyorumdur?"

"Bulamayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

Ukala bir sırıtış beliriyor. "Çünkü bu gecenin herhangi bir bölümünü hatırlarsan, yazın geri kalanında benden uzak duracaksın."

Boynuna doğru kaşlarımı çatıyorum. "Beni çözdüğünü sanıyorsun. Ya sadece merhaba demek istersem?"

"Seni buralarda göreceğime eminim."

"İyi." Ben konuşurken dudaklarım teninde geziniyordu. Şimdi dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, çünkü bu dudaklarım olmadan yapabileceğim en yakın şey.

Aslında onu yalıyordum. "Tadın tuzlu."

Titrek bir nefes alıyor ve hızlanıyor.

Az önce oduncuyu mu tahrik ettim? Kulak memesini emdiğimde Jed böyle nefes alırdı. Egomun şu anda böyle bir desteğe ihtiyacı vardı. "Ya seni başka şeyler için bulmak isteseydim?" *Dostum, alkol beni cesur yapıyor.*

Uzun bir duraklama oldu. "Başka ne gibi şeyler?"

Serin burnumu boynunda ileri geri gezdiriyorum. Sert bir yutkunmayla boyun kasları geriliyor. "Biliyorsun..."

"Söyleyemiyorsun bile, değil mi?"

"Ayıkken değil," diye itiraf ediyorum. "Ama bu gece sarhoş Abbi var, yani şanslısın."

"O zaman söyle," diye mırıldanıyor, sesi aniden alçak ve alaycı.

Artık köye girdik. Birazdan kulübemde olacağım ve oduncuyla geçirdiğim zaman ve bu alışılmadık cesaret sona erecek. Derin bir nefes alarak başımı, ağzım kulağına ulaşacak kadar kaldırıyorum. "Senden istesem beni becerir misin?"

Göğsü bana doğru yükseliyor ve sonra nefes veriyor. "Belki." Zaten derin olan sesi boğuklaşıyor ve bu tek kelimeyi tam bacaklarımın arasında hissediyorum. "Peki başka?"

Kıkırdamalarıma utanç karışıyor. "Daha fazlası mı var? Bilmiyorum. İlk aşamayı hiç geçmedim. Bana dokunan bir erkek bile olmadı.

aşağıda."

"İşte geldik. Yedinci kabin."

Ne olduğunu anlayamadan ayaklarım yere çarpıyor ve vücudunun bana karşı olan hoş sıcaklığını kaybediyorum. Uzandım ve tuttum
Ceketini avuçladı, yer sarsıldı.

"Anahtarın nerede?" diye fısıldar, görünüşe göre acelesi
vardır. "Arka cebimde." Çakıl taşına kaşlarımı
çatıyorum. Hareket ediyor.

Kolları beni sarıyor, biri belime yerleşiyor. Sağ cebimi ararken sıcak parmakları popomda kayıyor.

"Yanlış olan." Kıkırdıyorum, yüzümdeki geniş sırıtış hiç şüphesiz
aptalca. Elini hızla geri çekip diğer elini arıyor ve
Kart.

"Kıçıma dokundun. En azından bana adını söylemelisin."

Duraklıyor, gözleri anahtarda ve kapıda. İç çekerek teklif ediyor, "Ben Henry."

"Hmm... Henry." Göğsüne yaslanıyorum -tamam, düşüyorum- ve kollarımı beline dolayarak sarılıyorum. Çarpıcı bakışlarını görmek için başımı arkaya eğdim.
Kabin kapısının ışığı altında aydınlanan yüzümle fısıldıyorum, "Peki, şu konuştuğumuz şey hakkında."

Çenesi geriliyor ama gözlerinde eğlence dansı gördüğüme eminim. A Örgümden nazikçe çekince başım daha da geriye düşüyor. Dudaklarım

O eğilirken kendimi öpücüğe hazırlıyorum. "Beni yemlemeyi bırak ve uyu."

Ona en iyi surat asışımı yapıyorum ama doğrusu başım dönmeye başlıyor. Artık uzanmam gerekiyor. "İyiyim. Beni eve getirdiğin ve o buz gibi suya düşmeme izin vermediğin için teşekkür ederim. Bu arada, benim adım Abbi. Bazıları bana Abigail der ama ben bundan nefret ederim. O yüzden seni bir daha görürsem bana öyle deme."

Mükemmel ağzı tam orada, bana o kadar yakın ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyorum. Ve tadına bakmak istiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi şu anda onun dudaklarını hissetmek ve tatmak istediğim kadar kötü istediğimi sanmıyorum.

Şansımı kaybetmeden önce parmak uçlarıma uzanıyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, ensesinin kenarı beni gıdıklıyor. Tenime doğru nefes veriyor ve ben de gözlerimi kapatıp bu hisle titriyorum. Yine de henüz geri çekilmedi ve ben de devam ediyorum, ağzımı onunkine bastırmadan önce dilimi dudaklarında bir kez gezdiriyorum, üst dudağını tereddütlü, tatlı bir öpücükle benimkinin arasına alıyorum, umarım karşılık verir.

Ağzı menzil dışında kalacak kadar geri çekiliyor ve kartımı okuyucuya sokuyor. Kilit açma mekanizmasının sesi duyuluyor ve ışık yeşil renkte yanıp sönüyor. Kapıyı benim için iterek açıyor ve beni içeri sokuyor.

Karanlık. Hayal kırıklığıyla dolup taşıyorum ve reddedildiğim için gözyaşlarımın eşiğindeyim.

Tam eşikten adımımı atarken, güçlü bir el belimin önünü avuçluyor. Eğiliyor, serin burnu kulağımın üzerinde kayıyor ve benden küçük bir nefes çalıyor. "Anlaşılan *bazıları* bana büyük kötü kurt diyor," diye fısıldıyor. "Ama ben bundan hoşlanıyorum."

Kulübenin içindeyim, kapı kapalı ve oduncum daha kelimeler tam olarak algılanmadan gitmiş.

"Aman Tanrım!" Kendimi alnımdan tokatlayarak bağırıyorum. Odada bir dizi hırıltı ve susturma sesi duyuluyor.

Beşinci Bölüm

İçimden inliyorum, alnım avuçlarıma yaslanmış, tam bir eğitim gününün başlamasını bekliyorum. Tek yapmak istediğim yatağıma geri dönmek.

Tillie simidini ayırarak, "Bir şeyler yemelisin," diyor. "Al."

Alay ediyorum. "Dün gece buna değmezdi." Hangisi daha kötüydü bilmiyorum: Ağzımda kokuşmuş nefesin ve utancın tadıyla uyanmak ve şakaklarımın arasında başımı çatlatan bir ağrıyla uyanmak mı, yoksa patronumun önünde kendimi küçük düşürdüğümü bilmek mi?

Her şey biraz bulanık ama hatırladığım kadarıyla beni neredeyse boğulmaktan kurtarmak, kendi ayaklarımın üzerinde duramadığım için eve taşımak, Jed hakkında saçmalamamı dinlemek ve utanmadan ona asılmama katlanmak zorunda kalmıştı.

Ta ki acınası bir öpücük girişimiyle kendimi ona dayatana kadar.

"Bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Hiçbir şey." Ona ya da herhangi birine detayları vermeyi reddediyorum. Çok utanıyorum.

"Huh." Bu tek sesten şüphe damlıyor. "Görünüşe göre sarhoşluk sonrası hüznü yaşıyorsun. Korkunç bir şeydir. Hepimizin başına gelmiştir.

Dökül bakalım."

Bu doğru mu? Herkes içki içtiği bir geceden sonra bu utanç ve mahcubiyet örtüsünü hisseder mi?

"Bu seni daha iyi hissettirecek. Söz veriyorum."

Şu anda daha iyi hissetmek için her şeyi yaparım. "Dün gece bir erkeğin üzerinde ağladım," diye itiraf ediyorum sonunda.

Sanki beni kırdığı için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi zaferle gülümsüyor. "Korkunçtu."

"Evet, şey... kızlar sarhoş olduklarında duygusal olurlar. Kimdi o?"

"Hiçbir fikrim yok" derken yalanı gizlemek için bakışlarımı kaçırıyorum.

"Adını bile öğrenemedin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Sanırım çok vahşi bir şey olmadı, çünkü hiçbir şey ağlayan bir kızdan daha hızlı gevşemeye neden olamaz."

"Başka ne-"Başka bir anı aklıma geliyor ve nefesim kesiliyor, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Aman Tanrım!" Ondan benimle seks yapmasını istemiştim.

Ve ona bakire olduğumu söyledim!

Ve hiç parmaklanmadığımı.

Ağzımda tükürük birikmeye başladı. "Hasta olacağım." İşte bu yüzden içmemem gerekiyor. Annem haklıydı. Şeytan bir şişe içkinin dibinde yaşıyor.

"Merak etme. Onu tekrar görürsen özür dile. Umurunda olacağını sanmam. bok."

"Umarım haklısındır," diye mırıldanıyorum. Hâlâ zor zamanlar geçiriyorum. Ekose ceketli iri yarı adamın milyarder Henry Wolf olduğuna inanarak. Ama bu benim şansım.

Ona oduncu dedim. Ve

sakalını okşadım.

Odanın önündeki minyon Teksaslı esmer kadın

Herkesin dikkatini toplamak için ellerini birkaç kez çırpıyor. Tillie'nin sayımına göre bu odada elliye yakın insan var; büyük çoğunluğu kadın.

"Bir Wolf Hotels kuruluşu olan Wolf Cove Hotel'e hoş geldiniz! Benim adım Paige," diye cıvıldıyor. "Hepiniz bu ekibe katılmak için seçildiniz.

Üst düzey konaklama tesislerindeki olağanüstü deneyiminiz, örnek ahlakınız ve bu oteli kendi ligine sokma konusundaki kararlılığınız nedeniyle."

Tillie yanıma eğiliyor, güçlü parfümü burun deliklerime doluyor ve mırıldanıyor: "Belki de hepimiz muhteşem insanlar olduğumuz içindir."

Ona hak vermekten kendimi alamasam da homurtularımı bastırıyorum. Bu sabah salonda yaptığımız kahvaltıda bu durum daha da belirgindi. Her ne kadar bazı

ben de dahil olmak üzere, akşamdan kalma oldukları her hallerinden belliydi.

Wolf Cove'da çalışan aşçılardan, bu sabah umumi tuvaletlerde çalışan tesisatçılara kadar herkes
Görünüş departmanı.

Burada bir yerlerde bir fişleme davası olduğuna eminim.

Ama dürüst olmak gerekirse, buraya nasıl *geldim?* Yani, bir başvuru formu doldurdum, birkaç soruya cevap verdim ve bir hafta sonra hiç deneyimim olmayan bir iş için işe alındım.

Görünüşe göre, saygın referansları olmayan tek kişi de benim. Kabinimdeki herkes daha önce büyük bir otel zincirinde çalışmıştır. Wolf'un kendisi. Autumn Seattle'da konsiyerj olarak çalışıyordu ve Lorraine de normalde Wolf Chicago spa'sında çalışıyordu.

Ve bütün deneyim açısı bu. Görünüş açısı... Diyelim ki burada örgülü saçları ve kalın, bakımsız kaşları olan tek kişi benim, şimdi vurgulanıyor çünkü önümü görebilmek için lens takmak zorundayım.

Kendimi bu konuda uzun süre düşünmeye bırakırsam, beni işe aldıklarında hata yaptıklarına inanmaya başlıyorum. "Reddedilenler" yığınından "işe alınanlar" yığınına kazara bir karışıklık oldu.

"Tamam! İşe koyulalım. Bu odadaki herkes Cove'un temizlik hizmetleri için işe alındı. Hepiniz daha önce bu tür işler yaptınız, bazılarınız Kurt ailesi içinde, bazılarınız dışarıda. Bunlar için

Dışarıda, her birinizin Wolf Cove'da sizden ne beklendiğini tam olarak bildiğinizden emin olmak istiyoruz ve size standartlarımızın yüksek olduğuna dair söz veriyorum."

Tillie, "Tuvalet temizleme dersine ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor.

Onun ihtiyacı olmayabilir ama ben istemiyorum. İçimi çektim ve omzumun üzerinden saate baktım. Saat sabahın 9'u. Resepsiyona uğradım.

ama Belinda henüz gelmemişti. Bunun düzeltilmesi gerek. Tillie ile çalışmak her ne kadar güzel olsa da, bunun için imza atmadım. Kendi yatak takımım kulübede bir yığın halinde duruyor. Bunun Kurt standartlarına uymayacağından eminim.

Paige devam ediyor ve ben onun arkasındaki cam duvarın muhteşem arka planında kendimi kaybediyorum - ağaçlar, su ve uzakta beyaz tepeli dağlar. Buraya neden bir balo salonu inşa ettiklerini anlayabiliyorum. Burası ne kadar inanılmaz bir düğün resepsiyon yeri olurdu.

Jed ve ben resepsiyonumuzu arkadaki eski ahırda yapacaktık, hani şu traktörleri ve çiftlik ekipmanlarını saklamak için kullandığımız ahır. Rustik ve romantik olacaktı, kirişler boyunca çiçekler dizilecek ve masaların üzerinde mum ışığında fenerler olacaktı.

Paige'in şu sözlerini duymak için bu düşünceyi bir kenara itiyorum: "Bay Wolf'un Wolf Cove için Beş Elmas ve Beş Yıldız derecelendirmesi kazanmaya niyeti var. Bunun gerçekleşmesinde hepiniz çok önemli bir rol oynuyorsunuz. Sizlere ihtiyacımız var.

çok çalışmanızı ve her misafirin konaklamasını unutulmaz kılmanızı istiyor. İşte bu yüzden bu sabah sizinle konuşmak için burada."

Kalp atışlarım hızlandı.

Eliyle solunu işaret ediyor ve herkesin kafası aynı yöne kayıyor.

Bir adam yan taraftaki bir kapıdan odaya girip podyuma doğru yürürken hava yoğunlaşıyor, özel dikim takım elbisesinin paçaları her adımda zarifçe düşüyor.

Ağzım açık kaldı.

Alkolden değildi. O kadar göz kamaştırıcı.

Sakalını kesmiş, geriye sadece pürüzsüz bir cilt ve çarpıcı bir profil bırakmış. Adamın yüzü tanrılar tarafından oyulmuş, kenarları yontulmuş ve çenesinde küçük bir yarık var.

"Vay be. Sonbahar şaka yapmıyormuş," diye mırıldanıyor Tillie. "Merhaba, iki saniye içinde sırılsıklam olmuş külot, dümdüz."

Benimkini de. Utanmadan ona bakıyorum, dün gece ne kadar güzel koktuğunu, tenindeki tuzun tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Kollarının beni nasıl sıkıca sardığını. Bir Adonis tarafından taşınıyordum ve bunu takdir edemeyecek kadar sarhoştum. Onun yerine eski sevgilim, bekâretim ve her türlü utanç verici şey hakkında gevezelik ettim.

Üç santimlik topuklu ayakkabılar giymiş olan ve huşu içindeki bir çocuk gibi ona bakan Paige'in üzerinde yükseliyor. Herkes ona huşu içinde bakıyor gibi görünüyor, dikkatleri

Podyumun arkasındaki boşluğu dolduran gövdesine, gri takım elbisesi ve sarı kravatıyla geniş ve sağlam üst bedenine perçinlendi.

Milyarder gibi görünüyor.

Ve o saç... Zengin bir kestane kahverengisi, geriye taranmış ve uçları kıvrılmış. Parmaklarım seğiriyor, ensesinde onlarla oynadığımı hatırlıyorum.

Ellerimi o kalın yelenin içinde gezdirmek nasıl bir his olurdu?

Boğazını temizliyor ve uzun bir bardak suya uzanıyor. Acele etmeden içiyor, boynundaki kaslar her yutkunuşta zonkluyor. Hepimiz onu izlerken gözleri grubun üzerinde dolaşıyor, görünüşe göre hiç telaşlanmamış.

Onun dikkatini çekmemek için sandalyemde biraz büzülüyorum. Ama işe yaramadı.

Çelik gibi bakışları üzerime yerleşti. Donup kalıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, yanaklarım alev alev yanıyor.

"Aman..." diye mırıldanıyor Tillie nefes nefese yanımda.

Sonunda beni bırakıyor ve önündeki podyuma odaklanıyor, ama dudaklarında minik bir gülümseme yakalamadan önce değil. Bardağını yere bırakıyor ve mikrofona doğru eğilerek soğukkanlılıkla "Herkese günaydın" diyor.

Sesi hatırladığım kadar derin ve seksi.

Ve yemin ederim, her bir kadın bu sesi duyunca iç çekiyor. İnsanlar koltuklarında daha dik oturdukça gruptan bir "günaydın" tepkisi dalgası

yayılıyor.

Ağzının sol tarafı, sesinin neler yapabileceğini biliyormuş gibi seksi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Tanrı merhamet etsin," diye fısıldıyor Tillie. "O adamı gözümü kırpmadan hırpalardım."

Senden istesem beni becerir miydin?

Kelimeleri kafamda tekrarlarken içimde panik patlıyor, ellerim ağzımı kapatmak için ağzıma bastırıyor.

Ama o "belki" dedi. En azından, belki dediğini düşünüyorum. Doğru mu hatırlıyorum? Eğer öyleyse, sadece benimle oynuyor muydu?

"Paige'in Wolf Cove'u hak ettiği şekilde tanıttığından eminim ve size yeterli eğitimden fazlasını sağlayacağına inanıyorum. Buraya uğrayıp her bir misafirin olağanüstü bir deneyim yaşamasının benim için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha vurgulamak istedim. Ailem yüzlerce yıldır bu mülkün sahibi. Burada olmadığım zamanlarda bile Alaska'yı her zaman evim olarak gördüm. Bu nedenle, bu Kurt bölgesinin geliştiğini görmek istiyorum." Güzel konuşuyor, dilbilgisi kusursuz, kelimeleri akıcı. Dün gece bunu nasıl fark etmedim? "Hayalim, bizi dünyada bu başarıyı elde eden yüzde 0,3'lük gruptan biri yapmak.

Beş Elmas statüsü. Birçok kişi bana bunun imkânsız olduğunu, yapılamayacağını söyledi." Mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırıyor. "Ben de onlara meydan okumak için yaşadığımı söylüyorum. İşte bu yüzden en prestijli otellere uçtum.

Kurt şefler, yardımcı şefler ve siz zeki ve hevesli insanları başarılı olmama yardımcı olmanız için işe aldım." Gözleri yine grubun içinde geziniyor. Daha önce koltuklarda bolca ayarlama ve eğik başlı karalamalar varken, şimdi

şimdi sadece dikkatini adama vermişti. "Sizi Paige'in yetenekli ellerine bırakıyorum. Kendisi üç Wolf otelinde ağırlama personelinin eğitilmesine yardımcı oldu, bu yüzden hepinizi forma sokacağına ve sizin de her misafirin Wolf Cove'dan hiç ayrılmak zorunda kalmamayı dileyeceğinden emin olacağınıza inanıyorum. Her birinizden en iyisini ve sadece en iyisini bekliyorum." Gözleri yine odanın içinde geziniyor ve duraksamadan yanımdan geçip gitmeleri beni rahatlatıyor. "Çalışanlara sağlanan tüm avantajları fazlasıyla adil bulacağınıza inanıyorum. Öyle olmadığını düşündüğünüz ve burada olmaktan hoşlanmadığınız bir nokta olursa, otel müdürümüz Belinda Cartwright'a hemen haber vermenizi rica ediyorum. Sizi ilk feribotla göndereceğiz."

Dün gece bu kadar havalı mıydı? Bay Çekici olmadığı kesin. Hoşgörüsüz, eğer bir kelime seçmem gerekirse. Böyle bir adam benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Benden kurtulmak istemesine şaşmamalı. Ben de belki bir bağlantı vardır diye düşünmüştüm. Bir noktada, ağzımı boynuna dayayarak onu tahrik etmeyi başarmıştım.

Bir daha asla içmeyeceğim.

"Teşekkür ederim." Dönüyor ama sonra duruyor ve mikrofona tekrar eğiliyor. "Oh, ve unutmadan: Lütfen bu konuda bilgili olduğunuzdan emin

olun.

oryantasyon paketimizin personel davranışları bölümü. Otelin ana alanı sadece misafirler içindir. Personelin, personel alanındaki olanaklardan yararlanmasını bekliyoruz.
ve görevde olmadıkları süre boyunca orada kalacaklardır. Halihazırda bir sarhoşluk ve düzensiz davranış vakası yaşanmıştır. Gelecekte meydana gelebilecek olaylar iş akdinin feshedilmesiyle sonuçlanacaktır."

Yüzüm onun sözleriyle yanıyor. Bu benim için bir uyarı olmalı. Onunla bir daha öpüşmeye kalkarsam kovulacağım. Sanırım bu adil.

Mizahtan yoksun gözleri son bir kez benimkilere takılıyor ve sonra Paige'e başıyla küçük bir selam vererek geldiği kapıdan çıkıp gidiyor. Masanın altına sürünmek istemekle kafasını içeri sokmak için bir neden bulmasını ummak arasında gidip geliyorum, böylece onun güzel yüzünü tekrar görme şansım olacak.

Görünüşe göre, buradaki herkes aynı şeyi diliyor.
şey.

"Abbi?" Tillie'nin kalkık kaşlarıyla karşılaşmak için döndüm. "O uyarı seninle bir ilgisi var mı?"

İç çekiyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen."

Paige ellerini tekrar çırparak herkesin dikkatini tekrar kendisine çeker ve neyse ki Tillie'nin baskı yapma şansını sona erdirir. "Pekâlâ! Peki nerede

Öyle miydik? Aynen öyle. Wolf Hotels'in kat hizmetleri konusundaki mükemmelliğini öğreniyoruz."

Altıncı Bölüm

"Neden dışarıda çalışmak istiyorsun ki? Çok kirli," diye mırıldanıyor Tillie, ana kulübeden resepsiyona doğru yürürken, tonozlu ahşap tavan üzerimizde birkaç kat yükseliyor. Güzel yüzü buruşuyor ve kristal mavisi gözlerindeki kahverengi benekleri ilk kez fark ediyorum.

"Klozet kapaklarındaki idrarı silmek öyle değil mi? Peki ya 'kullanılmış prezervatifleri sağduyulu bir şekilde atmak'?" Paige'in sözlerini parmaklarımla aynen aktarıyorum.

Geçtiğimiz iki saat, konukların personelin sağduyulu olduğunu bilmelerinin ne kadar önemli olduğuna odaklandı. Bu odalarda - üst düzey müşteri olsun ya da olmasın - ikinci bir bakış atmamıza neden olabilecek her türlü şeyi göreceğiz. Bunu yapmamalıyız. Çenemizi kapalı tutacağız, odalarını düzenleyeceğiz,

Kirli yatak takımlarında bulduğumuz dildoları komodinde saklıyor ve koridorda yanlarından geçerken misafirlere kibarca, yargılayıcı olmayan bir baş sallamadan başka bir şey sunmuyoruz.

Tillie kaşlarını sallar. "Bilemiyorum. Bir yabancının özel alanında olmanın günahkâr bir yanı var."

"Ben ön bahçedeki hostas ve lavantalarla ilgilenirken senin günahkâr olmana izin vereceğim." İçeri girerken zaten envanterlerini çıkarmıştım.

Profesyonel peyzaj örtüleri ve malç, yabani otların minimum düzeyde tutulmasını sağlayacaktır, ancak eminim yapılabilecek bir şeyler vardır.

"Sanırım iş arkadaşlarınla bolca eğlence bulacaksın. Erkek egemen bir grup. Connor sana bayılmış gibi görünüyor."

Homurdanıyorum. "Belki ben de sarhoş olup ona

asılabilirim." "Yani yaptığın şey bu mu? Birine

asıldınız mı?"

Başımı sallıyorum. Zaten çok şey söyledim.

"Bir ara dökmek zorunda kalacaksın. Her iki durumda da, ortaya çıkacak. Böyle bir yerde hiçbir şeyi gizli tutamazsın, inan bana."

"Umarım yanılıyorsundur," diye mırıldanıyorum, daha çok kendi kendime.

Tillie'nin bulaşıcı kıkırdaması lobide yankılanıyor ve birkaç bakış yakalıyor. Şu anda masanın arkasında oturan Belinda'nınki de dahil. Neredeyse ona doğru koşuyorum. Dar siyah elbisesini, yakası dekolteli kırmızı bir elbiseyle değiştirmiş. Konuşurken göğüslerine bakmamaya çalışıyorum ama büyükler, dikkat dağıtıyorlar ve eminim ki gerçek değiller. "Hey, Belinda."

Bana boş boş bakıyor.

"Benim. Abbi Mitchell. Benim pozisyonumla ilgili karışıklığı araştıracağınızı söylemiştiniz."

"Doğru." Bana alametifarikası olan zoraki gülümsemesini sunuyor. "Özür dilerim. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama sana kat hizmetlerinde ihtiyacım var. Personel eksiğimiz var. Eğer bir değişiklik

olursa, seni hemen oraya geçireceğimden emin olabilirsin."

Ne kadar kaba olsa da, hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Ama ben dışarıda bir pozisyon için işe alındım. Yapabileceğin bir *şey* yok mu?"

Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. İki gün içinde açılacağımız için kat hizmetleri personelimiz eksik olamaz."

Ona temizlik konusunda hiç tecrübem olmadığını hatırlatmalı mıyım? Yoksa bu beni bir daha dönmemek üzere Homer'a geri mi götürecek?

"Bir sorun mu var?"

Arkamdan gelen sesiyle midem bulanıyor. Parmakları dirseğimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor. Kendimi dönmeye zorlayarak derin, titrek bir nefes alıyorum ve nabzım boğazımda atmaya başlarken o kristal mavisi gözlere bakıyorum. Gözler o kadar hafif ki, büyüleyici. Ve çerçevelenmiş Bir erkekte gördüğüm en uzun, en kalın kirpikler. Dün gece tam etkisini hissetmemiştim. Şimdi, bacaklarımı jöleye çeviriyorlar. Yine de hiçbir şeyi ele vermiyor. Benim hakkımda ne düşündüğünü, sarhoşluğumu, onu öpmeye çalışmamı.

Çelik gibi maskesi her şeyi gizliyor.

Ama yine de dizlerimi titretiyor.

Ona küçük, mahcup bir gülümseme veriyorum. "Sadece açık havada çalışmak için başvurdum ve Kat Hizmetleri'ne atandım."

"Ve sen de Kat Hizmetleri'nde çalışmak istemiyorsun?" Sesinde keskin bir ton var.

"Hayır. Yani..." Daha önceki sözlerini hatırlayarak hemen düzeltiyorum. "Dışarıda çalışmak için işe alındım ve bu iş için çok daha uygunum, hepsi bu. Korkarım standartlarınızı karşılayamayacağım."

Kusursuz kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Burada açık havada çalışmak oldukça zor."

"Biliyorum. Ama bununla başa çıkabilirim."

Belinda'ya döner. "Böyle bir hata nasıl oldu?"

"Hayatım boyunca anlayamadım." Bu onu kötü mü yansıtıyor? Eğer öyleyse, ona öyle bakmamalı.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kendini durduruyor, dili sanki düşünceliymiş gibi dudağının dibinde geziniyor. Ve dün gece parmaklarımın dudaklarının üzerinde gezinişini hatırlıyorum. *Dilimin* onların üzerinde *kaydığını.*

Tanrım, gerçekten bir daha asla içmeyeceğim!

"Odaları yarınki varış için mi hazırlıyorlar?" diye soruyor.

"Evet," diyor Belinda. "Tüm son dakika toz alma işleri, bakım paketleri, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak."

"İşe alım ekibinin bu hatayı nasıl yaptığından emin değilim ama buraya kadar uçup gelmen ve bizim senin pozisyonunu mahvetmemiz hiç adil değil." Duraklıyor, bakışları kısa bir süre, hayal etmiş olabileceğim kadar hızlı bir şekilde üzerimde geziniyor. Yine de, bu ve benim sivilceli anılarım arasında

Dün gece, ağzımı kulağına dayamışken ona söylediklerim yüzünden şimdi nefes almakta zorlanıyorum.

İçini çekti. "Sabah 7:00'de ana kapıya gel.
Yarın birileri dışarıda biraz zaman geçirmenizi sağlayacak. Ev işleriyle ilgili fikrini değiştirebilirsin. Belinda, lütfen Paige'in Abbi'nin yarına kadar katılmayacağını bilmesini sağla.
öğleden sonra."

Harika. Adımı hatırlıyor.

"Elbette." Belinda'nın gözleri tüm zaman boyunca onun yüzünden ayrılmadı. Nasıl oldu da otel müdürü olarak atandı? İş kıyafeti kurallarını uygulamak için doğru kişi olmadığı açık.

Ağır bakışları üzerime yerleşiyor. "Bu senin için uygun mu?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Evet. Çok teşekkür ederim. Minnettarım. *Bay Wolf.*"

Yüzünde kısa süreliğine bir muziplik parıltısı dans ediyor ve sonra kayboluyor. "Göreceğiz."

O yürüyüp asansörlere doğru giderken nefesimi tutuyorum.

Şu anda bana hançer gibi bakan Belinda'ya hızlıca başımı sallayarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve antrenman seansına doğru geri gidiyorum, Tillie de peşimden geliyor.

"Bu da neydi şimdi?" diye tıslıyor.

"Emin değilim. Ama sanırım Açıkhava'da bir iş bulmama yardım etmeye çalışıyor." "Oh. Tanrım. Tanrım. Bu adam başka bir şey," diye tıslıyor.

Ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum. "Evet, öyle. En azından yeterince iyi birine benziyor." Ona güzel olduğumu düşünüp düşünmediğini sordum. *Ugh*! Buna cevap vermekten kaçındı ki bu da yeterli bir cevaptı.

"Onun odasına atanmak için neler yapmazdım," diye mırıldanıyor. "Çarşaflarının arasından sürünerek geçerdim ve-"

"O bizim patronumuz!"

"Sanki sen yapmazsın."

"Yapmazdım! Zaten buna iznin yok! Politika el kitabını okumadın mı?"

Homurdanıyor. "Patronun çarşaflarında boşalmanın hiçbir anlamı yok." Düşündükçe kızarıyorum.

"İkimizin de böyle bir şansı olmayacak. Onun gibi adamlar açılış için kalır ve sonra helikopterlerine atlayıp daha büyük ve daha iyi şeylere doğru uçarlar. Birkaç gün içinde gitmiş olacak."

Omzumun üzerinden bakınca, onun Yukarı asansör düğmesine bastığını görüyorum; takım elbisesi kaslı vücudunu doğru yerlerden sarıyor. Rachel ve arkasından onu süzen başka bir kızdan habersiz ya da kayıtsız görünüyordu

Barda içki şişelerini yerleştiriyorlar.

"Gerçekten mi? Kalacağını düşünmüştüm. Burası onun için özel bir yermiş gibi geldi." Bu kadar erken ayrılacağı düşüncesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Hayal kırıklığına uğrattığından değil.
benim küçük dünyamda önemli. Aksine inanmayı ne kadar istesem de, böyle bir adamın Pennsylvania'dan yirmi bir yaşında bir çiftçi kızına ilgi duyması mümkün değil. Özellikle de sarhoş bir halde kendini ona atan biriyle.

Yine de bakılacak bir şey olduğu kesin.

"Bütün bu adamlar personelin önüne çıkıp onlara ne kadar önemli olduklarını söylemeye bayılıyorlar. Yemin ederim, sanki bir kullanıcı el kitabında yazıyor. Hiçbir anlamı yok." Duraksıyor. "Sonra ne duydum biliyor musunuz? Yapılan her video görüşmesini şahsen incelediğini ve işe alım için son onayı verdiğini. Belki de ben yanılıyorumdur ve o kalacaktır."

"Bu doğru olamaz." Böyle bir adam, bunu yapacak bir işe alma ekibi varken zahmete girmez.

Omuz silkiyor. "Eğer bu doğruysa, o zaman kontrolü seviyor olmalı. Belki de bu yatak odasına kadar uzanıyordur." Kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor.

Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum ama yine de ona gülümsüyorum.

"Gel hadi." Tillie kolunu benimkine doladı. "Gidip havlu katlamayı ve tahtakurularını kontrol etmeyi öğrenelim."

İnledim.

Yedinci Bölüm

Uyku konusunda oldukça tahmin edilebilirim. Her gece saat 03:00 civarında uyanır, yüzüstü yatar, yastığıma sarılırım. Kendimi bildim bileli bunu yaparım, odamda yalnızken bile, hatta sessizlikte bile.

Dün gece bir istisnaydı. Bu gece, görünüşe göre programa geri döndüm. Yatağımda uzanıp diğer beş kadının sığ nefes alışlarını dinliyorum ve bunun beni tekrar uyutacağını umuyorum.

İlk başta, ne duyduğumdan tam olarak emin değilim. Sesin Katie ve Rachel'ın bizimkine dik uzanan ranzasından geldiğini biliyorum. Bizimkinin biraz gerisinde ve o kadar yakın ki Katie ve ben kollarımızı uzatsak parmak uçlarımız birbirine değebilir.

Pencerelerdeki perdeler kabini iyi bir şekilde karartıyor, ancak dışarıdan gelen ışıkları tamamen engellemiyor. Gizlilik perdesi bu konuda yardımcı olur. Sadece, Sonbahar ve benim perdem yeterince uzun değil ve başımın yanında bir boşluk var.

Bu gece Katie ve Rachel perdelerini sonuna kadar çekmemişler ve ışık alt ranzanın ucunda parlıyor.

Gözlerimin uyanıklığa alışması ve gördüklerimi algılaması için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Çıplak bir kadın Katie'nin yastığının üzerine eğilmiş.

Ağzım açık kalırken ve gözlerim kocaman açılırken soluğumla savaşıyorum.

Bir başka ses nefes nefese fısıldıyor: "Aman Tanrım, bunu özlemişim. Durma..." ve hemen Rachel'ı tanıyarak ikinci şok dalgamı yaşadım. İkisinin aynı memleketten olduğunu ve buraya arkadaş olarak geldiklerini biliyordum ama *bunu* beklemiyordum! Rachel daha birkaç saat önce Bay Wolf'u süzmüyor muydu?

"Bunun gibi mi?" Katie mırıldanıyor. "Evet," diye inliyor Rachel.

Katie kıkırdayarak onu susturur ve ardından kendi yumuşak iniltisini çıkarır. "Böyle yapmaya devam edersen hızla boşalacağım."

Gözlerimi kapatıp onları yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum ama yine de hareket etmiyorum çünkü bir yanım merak ediyor. Bu yüzden kıpırdamadan yatıp birbirlerine zevk vermelerini izliyorum ve birinin dilinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Başka uyanık olan var mı? Bunu göremezler, benim görebildiğim gibi. Belki Autumn, ama onun yumuşak horlamasını duyuyorum.

"Henüz değil, seni açgözlü-" Katie'nin sözleri nefes nefese kalıp kıpırdanmaya başladığında dağılır. Perde kayıyor, bir şey perdenin iç tarafını dürtüyor. Tahminimce dizine. Bacaklarını iyice açıyor.

Onları gözetlediğim için kendimi suçlu ya da kirli hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Aslında, pelvisimdeki ağırlığa, külotumun içinde biriken neme, kendi bacaklarımı açma dürtüsüne engel olamıyorum.

Tahrik oldum.

Aman Tanrım. Bu lezbiyen olduğum anlamına mı geliyor?

Aniden bir telefon beliriyor. Katie birkaç tuşa basıyor ve ekran aydınlanıyor; Rachel'ın kaygan tenindeki tüylerim diken diken olana kadar, gözümden kaçan her şey artık benim için aydınlanıyor.

Bunu selfie-videoya çekiyor.

Aman Tanrım.

Katie birkaç kez nefes almak için duraklıyor. "Daha derine," diye fısıldıyor, ve benim

Rachel diğer uçta ne yapıyorsa uylukları ona tepki olarak sıkışıyor.

Sonra Katie boştaki elini Rachel'ın kalçasına doluyor ve yüzünü Rachel'ın zevk çığlıklarını bastırmak için onun tümseğine bastırıyor. Aynı anda Rachel'ın bastırılmış çığlığını duyuyorum ve sonra vücudu titremeye başlıyor.

Katie'nin başı yastığına geri yerleşmeden ve Rachel'ın kıvrak bedeni geriye, yatağın ucuna, Katie'nin üzerinden tırmanmaya başlamadan önce birkaç dakikalık sessizlik geçer.

Yakalanmaktan korkarak gözlerimi kapattım ve röntgenciyi boyadım. Tom.

"Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor Rachel ve ardından yumuşak bir "İyi geceler," diyor. Başımın hemen yanında bir hareket hissediyorum ve sonra merdiven gıcırdıyor.

Kısa süre sonra her şey yeniden sessizleşir.

Ancak şu anda tamamen uyanığım ve izlediğim özel cinsel eylem nedeniyle hafif bir travma yaşıyorum. Buna tanıklık edecek onca insan varken. İzlediğimi bilselerdi bana kızarlar mıydı? Utanırlar mıydı? Sanırım hayır, eğer ilk etapta bunu yapma riskine girerlerse. Bu suçluluk duygumu biraz hafifletiyor.

Henüz hareket etmeye korkuyorum, bu yüzden hareketsiz duruyorum, gördüklerimi kafamda tekrar ediyorum. Sanırım bir erkeğin bir kadına yapacağıyla aynı şey. Bir erkeğin yüzünün bu şekilde aşağıda olduğunu hayal edemiyorum.

Henry Wolf gibi bir adam, o güçlü, kare çenesi iç uyluğumun yumuşak tenine sürtünüyor. Ne kadar denesem de onu bütün gün aklımdan çıkaramadım. Böyle bir şey yapar mıydı? Ya da bunu çekici bulmaz mıydı? Buna izin verecek kadar kendime güvenebilir miyim? Jed, ağzını dışkılamayla ilgili herhangi bir deliğe sokma fikrinin ona cazip gelmediğini söyledi. Eminim bu değişmiştir.

Saat sabahın dördü. Yumuşak, sığ nefesler etrafımı sarıyor. Bacaklarımın arasında geçmeyen korkunç bir zonklama var. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde sırtüstü dönüyorum ve parmak uçlarımı pantolonumun büzgüsünün altından geçiriyorum, bunu beş kadının olduğu

bir odada yapmaktan çekiniyorum, hepsi uyuyor olsa bile. Elbette perde ve battaniyelerim bunu gizliyor ama yine de...

İşaret parmağımı yavaşça yarığımdan geçiriyorum. Kaygan çıkıyor. Dudağımı ısırıyorum. Ve tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Ve sonra klitorisime fiske vurmaya başlıyorum

Katie'nin diliyle yaptığını izlediğim gibi ve bu beni daha da ıslatıyor.

Bunu aylardır yapmadım, Jed'i beni aldatırken yakaladığımdan beri. Kalbim çok kırıldığı için yapamadım.

Ne kadar tahrik olursam o kadar cesur oluyorum, ta ki yakalanma endişem geçene kadar. Aslında Katie ya da Rachel'ın bunu yaparken beni izlemesi fikri beni daha da cesaretlendiriyor çünkü hoşlarına gideceğini düşünüyorum. Pijamamı itiyorum

pantolonumu indirip bacaklarımı daha da açıyorum. Bunu yaparken hala battaniyemin altındayım ve sessiz oluyorum. Kimse bilmeyecek.

Umursamalı mıydım? Autumn yanında bir dildo getirmişti ve ben sadece iki oda arkadaşımın birbirlerini yemelerini ve sadece üç metre ötede kıçlarına bir tıkaç sokmalarını izledim!

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça, nazikçe, ileri geri, etin hassas yumrularını ovuyorum, ne kadar yumuşak olduğunun tadını çıkarıyorum. Bu ne kadar iyi hissettiriyor. Sanki vücudum yıllardır bunu yapmam için bana yalvarıyor.

Kalp atışlarım hızlanmaya başladığında sessiz kalmak için mücadele ediyorum. Kapatıyorum

ve bunu yapanın benim elim olmadığını hayal edin. Henry Wolf'un eli. Onun büyük, güçlü, manikürlü elleri muhtemelen bunu nasıl yapacağını iyi biliyordur.

Ya da dilini.

Leğen kemiğimde yavaş yavaş büyüyen yapı şimdi hızla yükseliyor, bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor, ta ki örtülerim düşene ve serin hava çıplak tenime dokunuyor ve küçük odacığımın içinde açıkta kalmam umurumda bile değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi Rachel gibi hayal ediyorum, Mr. Wolf'un yüzü, dili ve parmakları içime girerken. Bir telaş beni vuruyor ve kaslarım parmak uçlarımın altında nabız gibi atarken haykırmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Bitene kadar ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

Patronumu düşünerek kendimi orgazma ulaştırdım.

Sekizinci Bölüm

Saatimi üçüncü kez kontrol ediyorum. Sabah 7:00 dedi.

Herkes nerede?

Ağzımda bir kruvasan ve strafor bardakta dumanı tüten bir fincan kahve ile Connor'ı ve personel salonundaki diğer Outdoor ekibini hızla geçtim. Buraya zamanında gelmek için acele ediyor gibi görünmüyorlardı, orman yeşili tüm hava koşullarına uygun ceketleri sandalyelerden sarkıyordu. Ben

Kışlık montum dışında uygun bir ceketim yok, bu yüzden birkaç kat giydim, ayrıca yeleğimi ve yürüyüş botlarımı giydim. Acaba bu yeterli olacak mı? Olmazsa, birinin beni donatması gerekecek.

Eğer biri gelirse. Bu doğru kapı mı? Ana kapıya benziyor, demir basamaklar ve sağ tarafta taş ve keresteden yapılmış bir güvenlik kulübesi var. Gidecek hiçbir yer olmadığını duyduğuma göre biraz aptalca. Wolf Cove'a sadece uçakla ya da tekneyle gidilebilir. Etrafımız dağ silsilesi ve suyla çevrili ve önümüzde Kenai Fiyortları Ulusal Parkı var.

Bekçiye sormak üzereydim ki alçak bir gümbürtü uzak huzuru böldü. Ses, kalın bir sedir çitiyle kulübenin görüş alanından gizlenmiş servis yolunda yavaşça ilerleyen siyah bir kamyonetten geliyor.

Kamyonun geçmesine izin vermek için kenara çekildim. Onun yerine yanımda durdu.

"Atla."

Derin, buyurgan sesi - sabahın bu kadar erken saatinde, bu kadar beklenmedik -Beni zıplatıyor.

Kelimeleri bir araya getiremiyorum. Sadece durup Henry Wolf'un kendisine bakıyorum. Özel dikim takım elbisesini ve şekillendirilmiş saçlarını, kırmızı-siyah kareli yün ceketi ve daha az evcilleştirilmiş dalgalı saçlarıyla değiştirmiş.

Geçen gece ona oduncu dediğimde. Kolları, kalın ve kaslarla dolu etkileyici ön kollarını göstermek için kıvrılmış. Gözleri bir çift havacı güneş gözlüğünün arkasına saklanmış, ancak henüz onlara ihtiyaç duyacak kadar güneşli değil.

"Dışarıda çalışmak istediğini söylemiştin, değil

mi?" Sonunda dilimi buldum. "Doğru."

"Peki o zaman, kamyona bin."

"Seninle mi?" Etrafıma bakıyorum, birinin bir ağacın arkasından fırlayıp "Psikopat!" diye bağırmasını bekliyorum.

"Acele etmezsen olmaz." Artık sesindeki uyarı tonundan hiçbir şey anlaşılmıyor.

Koşarak yolcu tarafına geçiyorum ve ağır kapıyı arkamdan çarparak içeri giriyorum. Sabun ve böcek ilacı karışımı bir koku çarpıyor yüzüme ve derin derin içime çekiyorum. Böcek spreyinin bu kadar çekici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kamyonu vitese takıyor ve hareket etmeye başladığında yalpalayarak beni itip kakıyor. "Kusura bakma. Bu motora tekrar alışmak birkaç günümü alıyor. Evdeki arabalarım çok daha yumuşak sürüyor."

Arabalar, çoğul. Tabii ki. "Sorun değil. Eski çiftlik kamyonlarına ve engebeli yollara alışkınım." Profiline bakmamaya çalışıyorum, ama çok başarısız oluyorum. Gerçekten de kendi sınıfında bir adam. Kare şeklindeki yontulmuş çenesinde

Sanki tıraş olmayı unutmuş gibi koyu kirli sakallarının gölgesi. İnce kirli sakalın her zaman seksi olduğunu düşünmüşümdür. Jed uzatamazdı; yamalı olurdu. "Ev nerede?" Ona Henry diye mi yoksa Bay Kurt diye mi hitap etmeliyim?

Güvenlik kapısı yavaşça açılıyor ve güvenlik görevlisi bize doğru bir el sallıyor. İri elleri direksiyonun etrafında kıvrılıyor ve içeri giriyor. "Çoğunlukla Manhattan. Yine de vakit geçirmekten hoşlandığım birkaç yer var."

Buna şaşırmamalıyım. Elbette böyle bir adamın çoğul arabalarının yanında çoğul evleri de vardır.

Henry garaj yolunun sonunda sağa döner ve tek şeritli toprak yola çıkar.

"Pekâlâ," diyorum daha resmi bir dille, "Bay Wolf, nerede-"

"Bana Henry de." Sırıtarak bana bakıyor, yanağı

derin bir gamzeyle işaretlenmişti. "Sanırım resmi selamlaşma aşamasını geçtik, değil mi?"

Titrek bir iç çekiyorum. "Tamam, Henry..." Onun adını dilimde hissetmek hoşuma gidiyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Fark eder mi?"

"Hayır, sanırım değil." Arka camların üzerine monte edilmiş on iki kalibrelik av tüfeğine bakıyorum.

Kıkırdıyor ve sesi göğsümün derinliklerinde titreşiyor. "Merak etme. Emniyet açık."

"Endişeli değilim. Sadece burada bir tane görmeyi beklemiyordum." Avcı bir aileden geliyorum, bu yüzden silahların yanında yeterince rahatım. "Neden ihtiyacımız olsun ki?"

"Hiç bir boz ayıyı yakından gördün mü?"

Başımı salladığımda omuz silkiyor. "Evet. İşte bu yüzden bir Silah."

"Genelde saldırmazlar sanıyordum." Bu oryantasyonun video dedi ki.

"Haklısın. Eğer biz aptal değilsek, yapmazlar." Arabayı sürerken Henry'nin gözleri yolun kenarındaki çalılıkları tarıyor, bir eli kalın ve güçlü kalçasının üzerinde duruyor. Dün gece boşalırken üzerimde hayal ettiğim el. Düşüncesi bile kalçalarımı sıkıca birbirine kenetlememe neden oluyor. "Ama hiçbir şey yüzde 100 değildir. Tüm olasılıklara hazırlıklı olmayı seviyorum."

"Yani sen bir izcisin."

Bu da bana kalbimi hoplatan küçük, seksi bir gülümseme daha kazandırıyor. "Onun gibi bir şey."

Yoldaki dik tepelerin üzerinden sessizce geçiyoruz. Ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum, ama üstümüzdeki sabah gökyüzünün renginde olan mavi gözlerini yakalamak için arada bir bakmaktan kendimi alamıyorum. O da bunu yaptığımı görmeye devam ediyor ve bakışlarımı yola çevirmem için beni zorluyor.

Sadece birkaç dakika sonra geri dönmek için.

Sonunda boğazını temizledi ve onu rahatsız ettiğimden eminim.

"Demek sakalını kesmeye karar verdin?" Aceleyle sordum.

"Yarın bazı önemli insanlar gelecek. Zamanının geldiğini düşündüm. Ve çalışanlarımdan biri beni oduncu sandı."

Utangaç bir şekilde sırıtıyorum. "Bunun için özür dilerim. Adil olmak gerekirse, ben *gerçekten* sarhoş."

"Evet, öyleydin."

"Ve bana kendinizi patronum olarak tanıtmadınız."

"Hayır, tanıtmadım."

Bir açıklama bekliyorum. Gelmeyince devam ediyorum. "Keşke yapsaydın. Belki de kendimi bu kadar rezil etmezdim."

"Belki o zaman kendinde olmazdın."

"O ben *değildim.* Hayatımda ilk kez sarhoş olan bendim." Dün ne kadar sefil hissettiğimi hatırlayarak irkildim. "Ve sonuncusu."

"Neredeyse yüzmeye gittiğini düşünürsek, muhtemelen iyi bir şey. Bunun dışında çok eğlenceliydiniz."

"Eğlenceli mi?" Kızarmış yanaklarımı görmemesi için yüzümü pencereye dönüyorum, söylediğim ve yaptığım bazı şeyleri hatırlıyorum. "Dün sabahki çalışan-davranış kodu konuşmasına bakılırsa pek eğlenmişe benzemiyorsun." Dün gece okudum. Beşinci bölüm, romantik ve yönetim ve astları arasındaki ilişkiler. Sarhoş bir astın otel sahibine asılmasıyla ilgili bir şey belirtilmiyor ama eminim biz konuşurken bunu da ekliyorlardır.

"Başka seçeneğim yoktu. Çalışanlarımın sarhoş bir şekilde ortalıkta dolaşmasına izin veremem."

Ya da seni öpmeye çalışmak. "En azından bana kim olduğunu söyleyebilirdin."

İç çekiyor. "Bazen Bay Kurt'tan, gerginlikten ve insanların etrafımda pervane olmasından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım oluyor."

"Ne kadar yumurta kabuğu varsa kırdım."

Kıkırdaması kamyonu dolduruyor ve kalbim kabarıyor. Onu güldürmek hoşuma gidiyor.

Etrafımızdaki doğada kaybolmak benim için kolay olurdu, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, ilkbaharın başlarında bile sık ve gür orman, uzaktaki karlı sırt. Eğer bana eşlik eden adam olmasaydı, kaybolurdum. Ama yine de gözlerimi ondan uzun süre ayıramıyorum.

"Gözlüklerin olmadan idare edebiliyor musun?" diye soruyor sonunda.

"Evet. İletişim." Sanki orada olduklarını hatırlatırcasına, tekrar tekrar göz kırpıyorum.

Her zaman giymeye alışık değilim.

"Güzel. Kör olmandan korkuyordum." Bana bir bakış attı. "Onlar yokken farklı görünüyorsun. Gözlerin..."

"Yüzüm için çok mu büyük?" Küçükken çocuklar, özellikle de erkekler bu konuda benimle alay ederlerdi. Bana "Böcek Gözlü" ve "Baykuş" derlerdi.

Cevap vermiyor. Onun yerine soruyor, "Şu ana kadar her şey nasıl? Yemekler, konaklama? İhtiyaçlarınızı karşılıyorlar mı?"

"Her şey harika."

"Her şey harika olamaz. Her şey asla harika değildir." Dudakları büzüldü. "Bana gerçeği söyle."

"Bay Wolf mu soruyor? Yoksa Henry

mi?" Dönüp bana ters ters baktı.

"Yemekler harika. Kabinler biraz sıkışık olmasa da iyi." "Peki ya oda arkadaşların?"

"Onlar... iyiler." Neyse ki Katie ve Rachel bu sabah ben dışarı çıktığımda hâlâ uyuyorlardı.

Kaşlarını çattı. "Bu pek inandırıcı gelmiyor. Daha önce hiç böyle bir personel köyü kullanmamıştık. Bu kadar yakın mesafeler konusunda endişeliydim ama ekibim, programlamanın yönetilme şekliyle bunun işe yarayacağına dair bana söz verdi. Neden? Şimdiden biriyle bir sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Hiç de değil. Sadece..." Tereddüt ediyorum. Bunu ona söylememeliyim, değil mi?

"Sadece..." diye zorluyor. Ona bakıyorum ve yüzüne kazınmış gerçek endişeyi görüyorum.

"Sanırım ikisi arasında bir şeyler oluyor."

"Oh." Henry'nin kaşları güneş gözlüğünün üzerinden kalkarken bir şeylerin farkına varıyor. "Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Dün gece onları yatakta birlikte gördüm." Bunu ona söylediğime inanamıyorum. Kimseye söylemeye niyetim yoktu. Ama görünüşe göre bu adamın yanında uygunsuz şeyler söylemek için sarhoş olmama gerek yok. "İsteyerek yapmadım ama ranzaları hemen yanımda ve perdeyi çekmediler." Hatırladıkça yüzüm kızarıyor. "Biri diğerinin ranzasına sürünerek girdi."

Bir an duraksıyor, gözleri yola dikilmiş. "Yani iki oda arkadaşını sevişirken mi gördün?"

Bunu bu kadar rahat bir şekilde söylemesi bile içimi ısıtıyor. Sadece onun sözlerine bile bu şekilde tepki verdiğime inanamıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Evet."

"Ve senin bununla bir sorunun mu var? İki kadın

mı?" "Hayır! Hiç de değil."

Henry'nin ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. Sonunda konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Yani onları izledin mi?"

Bu, otel sahibinin bana soracağı uygun bir soru mu? Pencereden dışarı bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. "İsteyerek yapmadım." *Lütfen bana hoşuma gidip gitmediğini sormayın.* Şimdi o an sona erdiğine göre
Dün gece tanık olduklarım ve sonrasında yaptıklarım. Ama bunun beni ne kadar canlı hissettirdiğini, bedenimin onların zevkiyle ne kadar uyum içinde olduğunu da görmezden gelemem.
Bunu hissetmeyi ne kadar çok isterdim.

Yanımda oturan adamı nasıl da düşünmüştüm. "Bu senin

gibi biri için büyük bir şok olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Benim gibi biri mi?" Ne dediğini anlamam bir anımı alıyor.

Bakire. Daha önce hiç bir erkeğin eli pantolonuma değmemiş biri.
Bu doğru. Ona bunu da söyledim.

Henry kamyonu sağ tarafımdaki bir tomruk yolunun yanında durdurdu. "Bekle biraz. Biraz engebeli olacak." Dört tekerden çekişe geçiyorum,

Daha sonra kamyonu çamurlu zemindeki derin çukurlardan geçiriyor.

"Burası kimin arazisi?" Bir elimle kapıya tutunup diğer kolumu göğsüme sararak soruyorum, sert zıplamalar göğüslerimi acıtıyor.

Henry'nin yan bakışıyla bunu fark eder ve biraz yavaşlar. "Benim."

"Ailenin mi?"

"Hayır, benim. Büyükbabam hepsini bana bıraktı."

Sanırım bu söylenti doğruymuş. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, motorlu testerelerin yüzlerce yıllık bitki örtüsünü kesip biçerek oluşturduğu tahribatı görebiliyorum. "Bu çok üzücü."

"Kulübe için kullanılan baldıran otu ve sedir ağacı buradan temin edildi. Arka bahçemde olan bir şeyi neden başkasından satın alayım ki?"

"Evet, sanırım. Yine de hepsini yeniden dikeceksin. Değil mi?"

"Eninde sonunda. Bunu yapacak personele sahip olduğumda."

Beynimdeki çarklar dönüyor. "Yapabilirim."

Kamyonu devrilmiş bir ağacın yanında durduruyor ve kontağı çeviriyor. Derin gümbürtüler kesiliyor ve bizi ürkütücü bir sessizlik içinde bırakıyor. Güneş gözlüklerini yüzünden çıkarıp güzel gözlerini bana çeviriyor. "Bütün bu ağaçları kendin mi dikeceksin?"

"Yapabilirim. Bütün yazımı alır."

Kahkahasıyla başını geriye doğru eğiyor ve ben onun adem elmasının dışarıya doğru çıkmasına hayret ediyorum. "*Gerçekten* Housekeeping'de olmak istemiyorsun, değil mi?"

Kıkırdamam yasaklanmadan kaçıyor. "Dediğim gibi, ben açık havaya daha uygunum."

"Hadi" diye mırıldanmadan önce bakışları vücudumu yıldırım hızıyla değerlendiriyor.

Kapıyı açtığım anda bir sivrisinek bulutu üzerime üşüşüyor. Bu Sanki taze kan bekliyorlardı. Kamyonun önünde onunla buluşmak için yürürken onları kovaladım. Böcekler burada çok daha kötü. "Bunlara ihtiyacın olacak." Bana bir çift iş eldiveni fırlattı. "Bir de bu. Sana verdikleri yeterince güçlü değil." Bir kutu böcek spreyi havada süzülüyor.

Henry kamyonun arkasında kaybolurken ben de kendimi tepeden tırnağa ıslatıyorum. Bir baltayla ortaya çıktı.

"Odun mu kesiyoruz?"

"Daha önce hiç balta salladın mı?" Yakındaki büyük bir kütüğe doğru yürür ve bıçağını kütüğe dayar.

"Hayır."

"O zaman *ben* odun kesiyorum. Sen de kamyonun arkasına istifleyeceksin."

"Gerçekten mi?" Adam milyarder ve burada odun mu kesiyor?

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Homurdanıyorum. "Hasatta saman toplarım. Bununla başa çıkabilirim."

Yine vücudumu hızlıca tarıyor, ama bu sefer bakışları kalçalarımda yavaşlıyor. Bu sabah kulübeden çıkmak için o kadar acelem vardı ki, açık havada çalışmak için biraz fazla dar olan bir kot pantolon aldım.

Başını hafifçe sallar. "İhtiyacınız olursa takside su dolu bir soğutucu var." Cebinden bir şişe çıkarıyor ve açıyor,

ağzına götürüyor, dolgun dudakları ucunu sarıyor.

Sarhoş olduğum geceden kalma düşüncelerim zihnimin ön saflarına geri dönüyor.

Onun da beni öpmesi nasıl bir his olurdu?

Ya da Katie'nin Rachel'a yaptığını gördüğüm gibi dilini üzerimde gezdirmesini. Ya da daha fazlası?

Önümdeki bu bakımlı milyarder, oda arkadaşlarımın açıkça ilgilendiği türden sapıkça şeylerle mi ilgileniyor? Herkes böyle şeylerle ilgileniyor da benim mi haberim yok?

Bana dönene kadar baktığımın farkında değilim. "Bir sorun mu var?"

Yanaklarımın parladığını hissediyorum. "Hayır. Ben sadece..." Sahibini hayal etmek

-Patronum dilini içime sokuyor. Burada iyi bir cevap yok, bu yüzden

Sözcükleri asılı bırakıp bir şişe su almak için kamyonete yöneliyorum. Hava hâlâ serin ama hareket etmeye başladığımda terleyeceğimden eminim.

Yan tarafta küçük bir odun yığını var, ben de bir parçasını kucaklayarak ona doğru ilerliyorum. "Bu ne için ki?"

"Yakacak odun genellikle ne içindir, Abigail?"

Ses tonundaki alaycı ifadeyi fark etmedim. "Ben Abbi. Yakacak odun getireceğini düşünmüştüm."

"Zengin olduğum için mi?"

"Hayır, çünkü burası büyük bir otel." *Ve zengin olduğun için.*

Eğilip büyük bir ağaç gövdesini kütüğün üzerine yuvarlamasını izliyorum, keşke o hantal ceketi giymeseydi de ben de onu izleyebilseydim.

kaslar geriliyor. Eğer vücudunu hissetmek benim açımdan sarhoş bir yanılsama değilse, o zaman bir sürü kası var ve güzelce bilenmişler.

Baltanın sapını kavrıyor. "Odun yakan şömineler için kütük teslimatı yapıyoruz. Bugün benim için. Harika bir egzersiz ve kafamı boşaltmak için buraya gelmeyi seviyorum. Bu sessizlik başka hiçbir yere benzemiyor. Özellikle de stresli olduğumda." Güçlü bir vuruşla baltasının bıçağı odun parçasını kırarak iki parçaya ayırıyor. Ses vadide sekerek birkaç kuşun ciyaklamasına yol açıyor.

"Şu anda stresli misin?"

"Kendi paramdan yirmi milyona mal olan bir otelim var, yarın açılıyor, bir sürü yatırımcının parası bağlı ve arkasında ailemin adı var. Ne düşünüyorsunuz?"

Astronomik dolar rakamını geçmeye çalışıyorum. "Stresini iyi saklıyorsun o zaman."

Cevap vermiyor. Sadece odun parçalarını ayarlıyor. Bir başka güçlü vuruşla bıçağı tahtaya indiriyor ve tek vuruşta eşit bir şekilde bölüyor. Bunu çok zahmetsiz yapıyor, sanki oduna doğru şekilde vurmak hiçbir şey değilmiş gibi. Babamı izlediğim ve ne zaman bir yarma işini eline yüzüne bulaştırsa ağzından çıkan küfürleri dinlediğim için biliyorum ki öyle değil.

Aklıma bir fikir geldi. "Sen gerçekten bir oduncusun."

Bir şey söylemiyor ama gülümsemesiyle yanağına yerleşen derin gamzeyi yakalıyorum. Bunu çalışmak istediğine dair bir işaret olarak kabul ediyorum, bu yüzden dudaklarımı birbirine kenetliyorum ve Henry odun keserken kamyonu yüklemeye odaklanıyorum.

Kendi deyimiyle "kendim" günü için beni neden buraya getirdiğini merak ediyordum.

Babamın odun istiflemesine çok yardım ettim; eski yüzyıldan kalma çiftlik evimiz kışın mutfaktaki odun sobası ve oturma odasındaki taş şömine ile ısıtılıyor. Çok fazla iş var ve nihayet gerçek bir sıcaklık sunan güneşin altında, çoğunlukla sessiz geçen bir saatlik çalışmanın ardından vücudum

hafif ter. Yeleğimi ve fermuarlı kazağımı kamyonun yan tarafına asıyorum, üzerimde North Gate College'ın uzun kollu gömleği kalıyor.

Henry baltasını yere bırakarak, "Bir Hıristiyan üniversitesine gidiyorsun," diyor. Bu bir soru değil, sanki North Gate'i tanıyormuş gibi bir ifade.

"Evet."

Eldivenlerini kütüğün üzerine fırlatıyor ve ardından ön koluyla alnını siliyor. Ensesindeki saçlar nemli ve kıvrılmaya başlamış. "Bu nasıl bir şey?"

"Bunu ölçebileceğim bir şey yok. Sanırım üniversite, ama inancın bütünleştirilmesi. Bu, kendinizi ya da temel inançlarınızı kaybetmemenizi sağlamak içindir."

"Eski sevgilin seni başkasıyla yatmak için terk ettiğine göre bu senin için nasıl gidiyor? İnançların değişti mi?"

Yine o kelime. Her zaman rahatsız edici bulduğum ama şimdi onun ağzından çıkmasına aldırmadığım bir kelime. "Bazı şeyleri kesinlikle sorgulamaya başladım."

"Fark ettim." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki bu ikimiz arasında geçen normal bir konuşmaymış gibi.

Bunların hiçbiri normal değil.

Soğutucuya uzanıyorum ve ona bir şişe uzatıyorum. "Su?"

Uzun bir süre önce ona, sonra bana bakıyor ve aklından neler geçtiğini okuyamıyorum bile. Sonunda kabul etmek için bana doğru yürüdü.

Adımları zarif ve kendinden emin, tüm aurası rahatlık ve güçten oluşuyor. Parmak uçları birkaç saniyeliğine benimkilerin üzerinde duruyor. "Teşekkür ederim."

Kendimi bu kez ağzına bakmamaya zorlayarak kalın boğazındaki keskin çıkıntıya, her yudumda nasıl sallandığına ve içindekileri boşaltana kadar boğazındaki tüm kasların nasıl gerildiğine odaklanıyorum.

Hay Allah. Yüzümü kimin boynuna gömeceğimi ve tadına bakacağımı bilseydim, sarhoş olsam da olmasam da bunu yapmaya cesaret edebileceğimden şüpheliyim.

Henry kişisel alanıma giriyor ve ben de otomatik olarak bir adım geri atıyorum, ta ki sırtım kamyona çarpana kadar.

Boş şişeyi kamyonun kasasına atmadan önce dudaklarına kısa bir gülümseme değiyor, bakışları çoktan yaptığım düzenli yığına takılıyor. "İyi görünüyor." Bakışları aşağıya kayıyor. "Kolların nasıl? Sırtın?"

"Güzel. Bunu seninle bütün gün yapabilirim." İkinci cümle yüzümü buruşturuyorum, yanaklarım ateşler içinde kalıyor. "Yani..."

Gülmeye başlar. "Ayıkken çok farklısın, değil mi?" Ağır bakışlarından kaçınmak için yüzümü eğiyorum. "Herkes öyle değil mi?"

Eli çenemi dürtüyor ve gözlerimi tekrar onunkilere dikmeye zorluyor.

"Benim yanımdayken bu kadar tereddütlü olmana gerek yok." Gözleri tekrar yukarı kaymadan önce ağzıma kayıyor.

"Evet, öyle. Patron sensin, olmak istemesen bile." Bana bu kadar yakın durması, temiz ter kokusunun burun deliklerimi doldurması, kalp atışlarımın hızlanmasına ve bacaklarımın arasındaki karıncalanmanın artmasına neden oluyor. Patronun o olması umurumda değil.

"Ben patronum ve sen de benim çalışanımsın ve geçen gece yaptığın gibi bir şeyi tekrar denemeyeceğini biliyorum. O yüzden sakin ol. Lütfen."

Sonunda geri çekilir. Ceketinin düğmelerini açarak ekose paltosunu çıkarır ve kamyonete atar. Altına siyah, uzun kollu bir gömlek giyiyor. Teri emmesi gereken yapışkan bir malzemeden yapılmış. Ve yapışıyor. Aman Tanrım, hiç yapışmıyor.

Henry tamamen kaslıdır. Zayıf, atletik bir yapısı var, karın çıkıntılarına varıncaya kadar hatlar ve çıkıntılarla dolu. Dev bir kütüğü kütüğün üzerine kaldırdığında kol kaslarının güzelce gerildiğini görebiliyorum.

Onu izlemek heyecan verici.

"Buraya gel."

Bacaklarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor, ta ki onun yanında durana kadar. Beni uyarmadan kalçalarımdan yakaladığında küçük bir çığlık attım ve

beni önüne çekti, sırtım göğsüne dönüktü. "Ne yapıyorsun?" "Sana nasıl

balta sallanacağını öğreteceğim."

"Öğrenmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Açıkhava ekibinin bütün gün ne yaptığını sanıyorsunuz? Her şey yabani otları temizlemekten ibaret değil ve eminim fark etmişsinizdir, kesilecek çok az çim var.

Peyzaj uzmanlığınız da burada yatıyor, değil mi?"

Ağzım açık kaldı. Arkamı dönmeye cesaret edemedim.

"Referanslarımı kontrol ettin mi?"

"Herkesin referanslarını kontrol ettik."

Sonunda omzumun üzerinden ona bakıyorum ve soğuk gözlerinin beni izlediğini görüyorum. "O zaman ekibiniz beni neden işe alsın?"

"Yapmadılar. Seni es geçtiler."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Peki o zaman, neden buradayım? Bu bir hata mıydı?" Biliyordum! Yanlışlıkla işe alınmıştım.

Çenesini tahtaya doğru sallayarak dikkatimi tekrar tahtaya çekiyor. Kollarını bedenimin iki yanına dolayarak baltayı önümüze kaldırıyor ve bıçağı kütüğe dayıyor. "Çünkü seni *ben* tuttum."

Uzuvlarımda garip bir gerginlik dolaşıyor. "Anlamıyorum." "Kolu tut," diye talimat veriyor, ayrıntıya girmiyor.

Yapıyorum ve eldivenli ellerimi, biri uçta diğeri birkaç santim aşağıda olacak şekilde ayarlıyor. "Asla çivi ya da kıvrımlı parçalarla odun kesme.

Sadece yaralanmak istiyorsun. İçinde budak olanları da kuruyana kadar atlayın, tabii budaktan uzakta ahşabı yarabileceğiniz iyi bir hat yoksa."

Hâlâ beni işe almasıyla ilgili kısma odaklanmış durumdayım. "Mülakat videolarını izledin mi?"

"Göz gezdirdim."

"Benimkileri gördün

mü?"

Arkamda, o kadar yakınımdaki bedeninden yayılan ısı sırtımı ısıtıyor ve yine de boynumda gezinen nefesi içimi ürpertiyor.

"Evet." Duraklıyor. "Zorlayıcıydı."

Neyin bu kadar zorlayıcı olabileceğini hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Neredeyse ağlayacaktım.

"Ağaçtaki çizgilere nişan almak istiyorsun. Buradaki gibi." Öne doğru eğilip elini odun parçasındaki damarın üzerinde gezdirmek için uzaklaşıyor. "Orası kolayca yarılacağı yer. Ve uzak tarafa değil, kendine yakın tarafa nişan almalısın, böylece ıskalarsan sapla tahtaya vurmamış olursun. Bu şekilde kollarını incitirsin."

"Tamam." Dinlemek için elimden geleni yapıyorum, ilk kez bir balta sallamak üzere olduğumu düşünürsek yapmam gerektiği gibi.

Kendini arkamda yeniden konumlandırıyor. Büyük, çamurlu çizmelerini benimkilerin arasına sokup ayaklarımı birbirinden ayırırken hafif bir nefes alıyorum. Daha alçak bir sesle, "Duruşunu ayarlamalısın. Biraz daha geniş. Evet, şöyle

Bu."

Ayaklarım birbirinden uzaklaştıkça bacaklarımın arasındaki zonklama daha da derinleşiyor.

"Şimdi baltayı başının üzerine kaldır ve kollarını düz tut." Kolları tekrar etrafıma dolanıyor, devasa vücudu benimkini cüceleştiriyor, ellerimi örtüyor ve baltayı kavrıyor. Göğsü sırtıma yaslanmış ve bedenim onunkiyle sarılmış gibi görünürken, baltayı düz bir şekilde kaldırmama yardım ediyor Başımın üstünde, ağırlığın verdiği gerginlik kaslarımda ilerliyordu. "Bırak baltanın ağırlığı senin kasların olsun." Silahı odun parçasının üzerine indiriyoruz ve daha önce işaret ettiği çizginin tam ortasına vuruyoruz. Güzel bir çukur açıyor. "Sonuna kadar gitmen için birkaç iyi vuruş yapman gerekecek."

Bana olan yakınlığı ne kadar yıpratıcı olsa da, bunu bir kenara itiyorum. "Bırak kendi başıma halledeyim."

Birkaç adım uzaklaşıp yana çekiliyor, kollarını pazularını daha da şişirecek şekilde göğsünde kavuşturuyor. Kendini ne kadar
Bilinçli bir şekilde o bakışın ağırlığı altında hissediyorum ve adımları taklit ediyorum, baltayı tam yerine indiriyorum, darbe kollarımı sarsıyor.

"İyi işti. Tekrar dene."

Yapıyorum. Sırtımdan ter damlayana kadar bir düzine kez daha ve sonunda yarılma sesini duyuyorum.

"Birkaç vuruş daha son parçayı da kesecektir."

Haklıydı. Sonunda baltanın başını yere koyuyorum ve iki parça kütüğün üzerinde dururken zaferle gülümsüyorum. "Sıradaki nerede?"

Kıkırdıyor ve baltayı elimden almak için aradaki mesafeyi kapatıyor. "Hadi dayanıklılığını artıralım. Yarın vücudun ağrıyacak ve sana ihtiyacımız var. Kat hizmetlerindeki işin için."

O kütüğün önünde yerini alıp parçalardan birini ucuna yerleştirirken geri çekiliyorum. Baltayı başının üzerinde sallayıp aşağı indiriyor ve bir vuruşta odunu ikiye ayırıyor.

Kollarımdaki ağırlığı şimdiden hissedebiliyorum ve bir parça odun kırdım. O baltayı bir saattir aralıksız sallıyor. "Dayanıklılığın yüksek olmalı." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, başka ne anlama gelebileceğini fark ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yanaklarımdaki yanıkla savaşıyorum. Onun yanındayken tek yaptığım utançtan kızarmak oluyor.

Kapağı açtığımda, onu kütüğün üzerine taze bir odun parçası koyarken buluyorum.

Baltayı tekrar sallamaya hazırlanmadan önce tek söylediği "Dayanıklılığım olağanüstüdür".

Artık terliyorum ve bunun açık havada çalışmakla bir ilgisi olduğundan emin değilim. Üniversite kazağımı çıkarıp kamyonetin yan tarafına, yeleğimin yanına bırakıyorum ve siyah, uzun kollu tişörtümü düzeltiyorum, bininci kez göğüslerimin bu kadar

İnce bedenime göre karikatür gibi büyük. On beş yaşımdan beri göğüslerim var. Yaz tatilinden sonra ikinci sınıfa döndüğümde okuldaki en edepsiz kızlar tarafından göğüslerimi yaptırmakla suçlandığımı hatırlıyorum. Saçma bir öneriydi ama sanırım nedenini anlayabiliyorum. İki ay içinde iki beden *büyüdüm.*

Başımı eğiyorum ve dikkatimi küçük odun yığınına veriyorum. Her şeyi kamyonun arkasına yüklemek yarım saatimi alıyor ve ağzımdan başka bir şey çıkmasından korkarak bunu sessizce yapıyorum.

Son birkaç parçayı bitirmek üzereydim ki yakınlardan gürültülü bir kuş sesi geldi.

"Abbi."

"Öyle mi?"

"Kamyona bin. Hemen." Henry'nin sesi alçak ve düzgün, ama içindeki uyarıyı duyuyorum ve soru sormak için durmuyorum. Yolcu tarafına tırmandım. Elinde baltası, bakışları uzaklara odaklanmış, yavaşça bana doğru yürümeye başlamıştı bile. O arkamdan tırmanıp kapıyı çarparak kapatırken ben de çabucak kenara çekiliyorum. Beni kalçalarımdan yakalıyor ve görünüşe göre çok az bir çabayla beni kucağına oturtuyor, sonra da koltukları değiştirerek sürücü tarafına geçiyor.

Tedirginlik sırtımdan aşağı kayıyor. "Sorun ne?" Kelimeler ağzımdan çıkarken, ağaçların arasından çıkan kahverengi bedeni fark ettim.

Yüz metre ötede.

Dokuzuncu Bölüm

"Bu bir boz ayı." Canavar bize doğru ilerlerken belirgin kamburu bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Araştırmamın bir parçası olarak bunlar hakkında okumak için saatler harcadım.

Henry kıpırdamadan durur, bakışları ona kilitlenmiştir. "Bir genç. Eskilerden daha yüzsüzler. Daha büyük olasılıkla
araştırın." Yumuşak ve sakin bir şekilde konuşuyor. "Geçen hafta buralarda izler gördüm."

"Buralarda dolaşan bir boz ayı olduğunu *biliyordun* ve beni mi getirdin?" Ses tonumdaki suçlamaya engel olamıyorum.

"Sakin ol. Sadece merak ediyor. Sana bir şey yapmasına izin vermeyeceğim."

Küçük bir parçam koruyucu sözlerden hoşlanıyor ama bu, elimizdeki daha büyük meselenin gölgesinde kalıyor. "Arabalara girebildiklerini okumuştum."

"O Incredible Hulk değil, Abbi. Camı kırıp seni bir hamlede yakalayacak değil." Henry usulca kıkırdadı. "Motoru çalıştırır çalıştırmaz kaçacak. Güven bana. Kaçmasa bile arabayla uzaklaşacağız. Arkanıza yaslanın ve sakin olun. Bugün doğayı yakından göreceksin.
Diğer personelin göremeyeceği bir şey."

Henry'nin rahatlığını taklit etmeye çalışıyorum, kalbim göğsümün içinde çarpıyor ve nefeslerim düzensiz çıkıyor olsa da koltuğa geri yerleşiyorum

ve sesim titrek çıkıyor. "Yani bu bir ergen mi? Yani, tam değil-
büyüdü mü?" Bu mesafeden bile sırtının kamyonun kaputuyla aynı hizada olduğunu görebiliyorum.

"Büyük bir tane olacak. Bin kiloya yakın olduğunu tahmin ediyorum."

Hareket edişini, adımlarındaki gücü izliyorum. "Nereden biliyorsun onun bir O mu?"

"Yürürken nasıl sallandığını, arka ayaklarını nasıl birbirinden ayırdığını görüyor musunuz?

Erkekler bunu ilkbaharda, çiftleşme mevsiminde yapar." "Ayılar hakkında çok şey biliyorsun."

Boz ayı belki üç metre ötede. Henry sesini alçaltarak fısıldar. "Büyürken yazlarımı Alaska'da geçirirdim."

Ayı yanıma doğru geliyor. "Aman Tanrım," diye tıslıyorum.

Henry, "Korkuyorsan bana yaklaş," diye fısıldıyor ama ben felç olmuş durumdayım, boz ayı kapımdan en fazla üç metre uzakta, bakışları üzerimde.

Gözlerinin içine bakmamanız gerekiyor ama yine de elimde değil. Dar ve beni değerlendiriyorlar.

"Neden böyle yapıyor?" Ayı ne yöne gideceğini bilmiyormuş gibi bir o yana bir bu yana adım atarken soruyorum. Birden doğruca kapıma saldırdı. Bir çığlık atıyorum ve koltuğun üzerinden geriye, Henry'ye doğru

koşuyorum.

Henry'nin kucağına, kollarına.

Ayı birkaç adım geri çekilerek yana yatıyor.

"Burada olduğumuzu biliyor ve temkinli davranıyor. Kıpırdama," diye fısıldıyor Henry kulağıma, kelimeler tenimde kayıyor.

"Sorun değil." Patronumun kucağında olduğum gerçeği gözümden kaçmadı ama geçici olarak dikkatim dağıldı. Neyse ki beni itmedi.

Henüz.

"Gördün mü?" Henry'nin eli titreyen kalçama oturuyor, yatıştırıcı bir şekilde ovuyor ama benim gözlerim sadece yan aynada, kamyona yaklaşan ayıyı görebildiğim, yeleğimin ve eşofmanımın kenardan sarktığı yerde. "Merak ediyor."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, neyin peşinde olduğunu anlayınca. "Yeleğimin cebinde kurutulmuş hindi eti var."

"Kurutulmuş hindi mi?"

"Evet. Her zaman kuşluk vakti acıkırım ve bugün ne yapacağımı bilmiyordum."

"Ama *hindi*?" Henry sığır eti hakkında bir şeyler mırıldanıyor ama ben dinlemiyorum, ayıya odaklanmış durumdayım.

Ayı başını eğip etrafındaki havayı kokluyor. Sonra arka ayaklarının üzerine kalkıyor, devasa ön pençeleri kamyonun yan tarafına iniyor, bizi sallıyor ve benim gergin çığlığımı kazanıyor. Tırnakları kamyonun yan tarafında

Boya için iyi olamayacak bir kazıma sesi. Burnunu yeleğime sürtmeye başlıyor ve yumuşak pembenin üzerinde ıslak bir iz bırakıyor.

"Sence kabul edecek mi?"

Ayı dört ayak üzerine düşüyor ve yeleğim de onunla birlikte yok oluyor. Saniyeler sonra, malzemenin yırtılma sesini duyuyorum ve ardından, ağzından sarkan ödül ve pembe kumaş parçalarıyla, aramızda yaklaşık yirmi metre mesafe bırakarak salına salına uzaklaşıyor.

Kıçının üzerine çömelip sarma işiyle uğraşmasını izlerken ilk baştaki korkum biraz azaldı. "O dev pençelerle bu onun için zor olmalı."

Henry usulca kıkırdayarak, "Gayet iyi idare edecek," diye fısıldıyor.

Kalçamdaki sıcaklık bana güçlü ellerinin orada durduğunu hatırlatıyor. Oldukça da kışkırtıcı bir şekilde; parmakları yarıya kadar açılmış. Onlara bakıp bunun sorun olup olmadığına karar veriyorum.

"Geri dönmeliyiz," diye mırıldanıyor. "Bugün daha fazla odun kıramayacağız."

"Doğru." Hayal kırıklığına uğradım ve bunu sesimden saklamakta iyi bir iş çıkaramadım. Henry'yle geçirdiğim sabah eğlenceli ve tedavi ediciydi ve ilk gece ona nasıl davrandığım konusunda vicdanımı rahatlatmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Belki de beni bu yüzden peşine takmak için davet etmişti.

Bu adamın yanında uygunsuzluk sicilime ekleyecek bir şey yapmadan önce kucağından inmem gerekiyor.

Hareket etmeye çalışıyorum ama elleri sıkıca kavrıyor, beni bir dokunuşla geri çekiyor, ta ki kıçıma sert bir şeyin bastırdığını hissedene kadar.

Kalbim hızlanmaya başlıyor, damarlarıma adrenalin

pompalıyor. Deneyimsiz olabilirim ama aptal değilim.

Bu oluyor mu?

Henry'nin ereksiyonu var. Üzerine oturduğum için mi? Yoksa benim *için* mi? Belki boynuma doğru verdiği serin nefesler de kasıtlı değildir. Kendimi ona sürtmek için bir dürtü hissediyorum. Bu onun için sorun olur mu? Hayır, sanmıyorum. Ayıkken bir şey denemeyeceğim konusunda bana güvendiğini söylemişti.

Ama şimdi beni kucağında sıkıştırıyor ve ereksiyonu içime giriyor ve sığ pantolonu benimkiyle yarışmak için kamyonu dolduruyor.

"Geçen gece olanları kimseye anlattın mı?" Henry'nin derin sesi yumuşak ve baştan çıkarıcı bir hal aldı.

Daha kelimelerimi toparlayamadan başımı sallıyorum. "Hayır. Yani, Tillie biriyle bir *şeyler* olduğunu anladı ama o kişinin sen olduğunu ona söylemedim."

"Neden olmasın?"

Gözlerim dikiz aynasına kayıyor ve kendimi onun karanlık ve cüretkâr bakışlarıyla kıstırılmış buluyorum. "Bilmiyorum. Utanmıştım.
tahmin et?"

"Tam olarak neyden utandın?" Sesi çok melodik, sanki cevap vermem için beni ikna ediyor.

Benden boğuk bir ses kaçıyor. "Bilmiyorum. Sarhoş olduğumu. Eski nişanlım hakkında her türlü aptalca, çılgınca şeyi söylediğimi ve... diğer şeyler."

"Diğer şeyler, seni becermemi istediğin zamanki gibi mi?"

Tutarlı bir cevap vermekte zorlanıyorum. Bunun beni rahatsız ettiğini, utandığımı biliyor olmalı. Öyleyse neden bana eziyet ediyor? O mu
Beni kıvrandırmak gibi mi? Yoksa davranışlarımdan dolayı beni cezalandırıyor mu? Yoksa benimle seks yapmasını istediğim için mi beni buraya getirdi?
teslim etmek istiyor?

Henry Wolf gibi bir adam benim gibi bir kıza ne yapar?

Bana uzun süre deneyimsiz kalmayacağıma dair söz verdi.
Onu.
Ayrıca önümüzdeki dört ayı lanet bir şekilde geçirmem gerektiğini söyledi.
Akla gelebilecek her pozisyonda biri. O adam olmayı mı teklif ediyor?

Dört ay mı? Yoksa bir gece mi? Eğer bu adamın kadınları iç çamaşırı gibi harcadığı doğruysa, neden

Bekaretini ona mı vereceksin, kullanılıp bir kenara atılmak için mi?

Ben olsam yapmazdım. Emin olduğum tek şey bu.

Kendime hatırlatıyorum, buranın sahibi bu. Burada yanlış bir şey yaparsam ya da söylersem beni bir sonraki uçakla Chicago'ya geri gönderebilir. Ya da daha kötüsü, Pennsylvania'ya.

Sonunda kendimi onun bakışlarından kurtararak

önüme bakıyorum. "Şaşkın görünüyorsun. Neden?"

"Çünkü bu bir sınav gibi hissettiriyor."

Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçiyor. "Belki de öyledir."

Beş kalp atışı boyunca, kalçalarımı sıkıca kavrarken ve vücudu ağzı boynumdan kıl payı uzaklaşana kadar eğilirken, kendimi hayal görmediğime, sert aletinin benim için olduğuna, Henry Wolf'un beni buraya odun istiflemesine yardım etmekten daha fazlası için davet ettiğine ve bunu gerçekten yerine getirebileceğime inandırıyorum.

Nefesim kesiliyor, bekliyorum.

"Şunu izle," diye fısıldıyor, kontağa uzanarak. Ayı atıştırmalığımı bitirdi ve şimdi dört ayak üzerinde bize bakıyor. Henry'nin bileğinin bir hareketiyle motorun ani ve gürültülü gümbürtüsü ayıyı o kadar büyük bir cisim için aklımın alamayacağı bir hızla ağaçların arasına doğru fırlatıyor.

"İşte bu yüzden asla bir ayıdan kaçmaya çalışmamalısınız."

Arkasına yaslanıyor ve ağır bir iç çekiyor. Elleri bacaklarımdan kayıyor, biri ısı kadranına uzanıyor, uyluklarımı soğuk bırakıyor ve ben anında onun dokunuşunu özlüyorum. Gösterge panelinden sıcaklık fışkırıyor.

Üzerinden kayıyorum ve kamyondaki yerime geçiyorum. Hava hala gergin ve ben gerginliğe dayanamıyorum, bu yüzden boğazımı temizliyorum ve ilk şeyi söylüyorum
aklıma geliyor. "Fikrimi değiştirdim. Ağaç dikmek istemiyorum. Araziyi çorak bırakacağım."

Kamyon onun derin kahkahalarıyla doluyor ve ben anında rahatlıyorum. Gülüşü çok güzel ve bana Henry Wolf'un her şeyin ötesinde hâlâ bir insan olduğunu hatırlatıyor.

"Yeleğimi burada mı bırakmalıyım?" Çamurun içinde yatan yırtık pırtık kalıntılara bakıyorum.

Daha arkamı dönmeden bakışlarını göğsümde hissediyorum. Beş kalp atışı boyunca orada duruyor, meme uçlarım gerilmeye başlayana kadar yoğun ve araştırıcı. İnce pamuklu spor sütyenimden dışarı fırladıklarını görebildiğinden eminim.
"Şimdilik. Sana yeni bir tane alacağım," diye söz veriyor Henry, kamyon harekete geçerken.

Dönüş yolu çıkış yolundan çok daha hızlı ilerliyor ve kendimi hâlâ odun istifliyor olmayı dilerken buluyorum. "Alaska'da ne kadar kalacaksın?" Bu kadar mı? Gitmeden önce onu tekrar görecek miyim? Wolf Cove, onun burada olmayacağı fikriyle birden daha yalnız hissettiriyor.

Parmakları direksiyonu tıngırdatıyor. "Sezon boyunca kalacağım."

"Ciddi misin?"

"Evet. Neden?" Gözlerinde merakla bana bakıyor. "Açacak

başka oteliniz falan yok mu?"

"Yapmam gereken çok şey var ama şimdilik Wolf Cove'a

odaklanmaya ve diğer her şey için uzaktan çalışmaya karar verdim.

Benim için önemli olan

başarılı olur."

Açıklanamaz bir mutluluk göğsümü dolduruyor. Bu neredeyse dört anlamına mı geliyor?

Henry ile aylar mı? Bu özel küçük gezilerden daha fazla yapacak mıyız?

Yoksa bu sadece hüsnükuruntu mu?

"Neden gülümsüyorsun?"

"Sebebi yok." Yanaklarım kızardı.

Duraklıyor. "Yaz boyunca kalmam seni mutlu ediyor mu?"

Dürüst olup olmayacağıma karar vermek için alt dudağımı ısırıyorum.

Sonunda "Belki" demeye karar verdim.

Hiçbir şey söylemiyor, garaj yoluna dönüyor.

"O kapıları geçtiğimizde Bay Kurt olmaya geri döneceksin, değil mi?

Sen?"

"Evet." Tereddüt yok.

"O zaman bu zamanı seninle geçirmek güzeldi." Gözlerim

Kucağımda.

"Bu öğleden sonra nereye gideceğinizi bildiğinize inanıyorum."

"Dördüncü kattaki odaları ayarlamak ve sonra üniformamı almak için." Talimatlar dün akşam yemeği sırasında gelen kutumda belirdi.

Dudaklarına gizemli bir gülümseme dokunuyor. "Merak etme, beklediğin kadar korkunç bulacağından şüpheliyim."

"Bakalım misafirleriniz ne diyecek. Daha önce doğru düzgün bir yatak yaptığımı sanmıyorum."

"Huh." Nefesinin altında "Bunu aklımda tutacağım" gibi bir şey mırıldanıyor. Kamyon durmak için yuvarlanırken tekerlekler
gıcırdıyor
Henry bu sabah beni oradan aldı. Otel şu anda işçilerle dolu, rıhtımdan malzeme taşıyorlar, sahili tırmıklıyorlar ve eminim farkında bile olmadığım binlerce başka şey yapıyorlar. Boz ayı olsun ya da olmasın, sabah, önümüzdeki birkaç günün nasıl geçeceğini tahmin ettiğimden çok daha huzurluydu. "Odunları boşaltmana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır. Bunun için Dış Mekan ekibim
var." Ona ters ters bakarak sırıtmasını
sağladım.

Yine de güzel yüzünden çabucak düşüyor. "Bazı şeyleri kendine saklaman konusunda sana güvenebildiğim için mutluyum. Bunu yapmaya devam etmeni rica ediyorum. Eğer
Soran olursa, odun yüklememe yardım ettiğini söyle. *Eğer* soran olursa."

Kaşlarımı çattım. "Tek yaptığım buydu. Ayıdan mı bahsediyorsun? Ya

da..." Gözlerim istemeden onun kucağına kayıyor, sonra onları geri çekip sertçe yutkunuyorum.

Dudaklarına hınzır bir gülümseme değiyor. "Buna saygı duyabilirsin, değil mi?" "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Belki seni buralarda görürüm."

"Belki."

Kapı koluna uzanıyorum ama sonra duruyorum, cevaplanmamış bir soru hâlâ kulaklarımda çınlıyor. "Beni işe *aldığını söylemiştin?* Neden?"

Uzun süre ön camdan dışarı baktı. Sonunda döndüğünde, karanlık ve ateşli bakışlarını üzerimde topluyor. "Çünkü buna gerçekten ihtiyacın varmış gibi görünüyordu."

"Yaptım. Yaptım." Sarsıntıdan kurtulmak için sesimi temizliyorum. Tanrım, bir parmak şıklatmasıyla göz korkutucu olabiliyor.

"Peki o zaman, bunu sana vermek istedim."

Kamyondaki hava karardı ve hissedilir hale geldi ve aniden kaçma isteği duydum. Dışarı çıkıyorum ve ana kulübeye doğru ilerliyorum, onun sözlerini tekrar ediyorum. Bu işe gerçekten ihtiyacım olduğunu ya da Alaska'nın huzurlu vahşi doğasına gitmeye gerçekten ihtiyacım olduğunu kastettiğine inanmak kolay olurdu.

İçimden bir ses bana başka bir şeyden bahsettiğini söylüyor.

Omzumun üzerinden baktığımda kamyonetinden sessizce beni izlediğini görüyorum. O bakış, neredeyse... kurt gibi.

Onuncu Bölüm

"Beşinci kata on tirbuşon ve ayakkabı cilası seti daha lazım!" Shelley, oda servisi şeflerinden biri, bağırıyor. "Hanımlar bunları yukarı getirebilir misiniz? Son istek, sonra gidip üniformalarınızı alabilir ve günü bitirebilirsiniz. Söz veriyorum."

"Tabii ki," diye cevaplıyor Tillie bizim için, yanımdan geçip
Sol tarafımızdaki duvara dayalı erzak kutusundan tirbuşonlar. Tüm önemli zımbalar -şişe açacakları, ekstra kalemler, piller, yabancılar için adaptörler, özel yapım Wolf Hotel markalı çikolatalar- kolay erişim için orada sıralanıyor. "Belki de kırık kollarınla bunları taşımalısın." Göz kırpıyor ve tirbuşonları minnettar ellerime bırakıyor.

Sanırım bütün yıl Chicago'da olmak kaslarımı yumuşattı, çünkü sadece saatler sonra -her ne kadar otelin her yerine ekstra yastık, havlu ve saç kurutma makinesi taşımakla ve evet, çarşaflarla boğuşmakla geçen uzun, zorlu saatler olsa da
-Kollarım çok fena ağrıyor.

Çok yorgunum. Tek yapmak istediğim küçük yatağıma kıvrılmak ve yapabildiğim anda tam olarak bunu yapacağım.

Personel asansörüne doğru ilerlerken Tillie, "Bay Kurt'la birlikte ormanda kaybolursan olacağı budur," diye tıslıyor.

Onu uyarıcı bir bakışla mızrakladım. Kiminle ayrıldığımı bilen tek kişi Tillie, o da ağzımdan kaçırana kadar başımın etini yediği için. Henry'nin isteklerine saygı göstermeye çalışarak, bunu kendine saklamasını istedim.

"Oh, sakin ol. Hiçbir şey söylemeyeceğim." Dirseğiyle Yukarı düğmesine basıyor ve sonra geri çekiliyor. "Bütün sabah o adamın odun kesmesini izlediğine ve tek bir fotoğraf bile çekmediğine inanamıyorum. Terledi mi? Eminim terlemiştir."

"Fark etmedim," diye yalan söyledim. "Terlediğimi biliyorum. Zor bir işti."

"Neden sana sordu ki? Yani..." Gözleri küçük bedenimde geziniyor.

"Sanırım Alaska'da açık havada çalışmak için bir gerçeklik kontrolüydü. Bu yüzden çenemi kapar ve Housekeeping'de mutlu olurdum."

"Odun taşımak işe yarar sanırım." Koridorda yanımızdan bir kadın geçiyor, hizmetçi üniformasını omzuna asmış. "Fena değil, değil mi?" Tillie ona doğru başını sallayarak söylüyor.

Rüküş temizlikçi üniformaları söz konusu olduğunda, şansımız yaver gitti diyebilirim. Fransız esintili elbiseler şık ama işlevsel, tamamı siyah ve beyaz dantelle süslenmiş kolları ve yakaları var. Birisi daha önce modellik yapıyordu. Çok güzel. Çok açık değil ve yeterince rahat - henüz tuvalet temizlememiş olmama rağmen.

Biri "Abbi, bekle!" diye seslenirken asansörün kapıları açılıyor. Belinda'nın bize doğru hızla geldiğini görmek için dönüyoruz, topukları öfkeyle tıkırdıyor.

"Siz gidin. Ben birazdan gelirim," diyorum Tillie'ye ve onun kapıların ardında kayboluşunu izliyorum.

"Mesajımı aldın mı?" Belinda nefes nefese kalmış gibi pantolonunu çekiyor. Kaşlarımı çattım. "Hayır. Ama telefonum yanımda değil." Onu taşımamaktan, dünyayla bağlantımın kesilmesinden keyif alıyorum. Özellikle de Greenbank'ten.

Elinin tersiyle itiyor. "Sorun değil. Rol karışıklığı için bir çözümümüz var."

Umar mıyım? "Beni Outdoor'a mı götürüyorsun?"

"Hayır." Dudakları birbirine yapıştı. "Ama eminim hoşuna gidecektir." Sesinde bir burukluk var mı? "Yarın sabahtan itibaren Penthouse One'ı kaplayacaksın."

"Penthouse One." Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Bu da ne demek oluyor?" Peki bu nasıl daha iyi oluyor?

"Al." Bana bir iPad uzattı. "İhtiyacınız olan tüm bilgiler burada. Misafir programları, olanaklar, prosedürler. Hepsini sindirmen birkaç gününü alacak ama bunu yapmak için zamanın olacak."

"Ama-"

"Bir irtibat görevlisi üniformasına ihtiyacınız olacak. Sana uyan bir şey olmalı. sen."

iPad'e bakıyorum. "Tamam mı?" Yarın başlıyorum ama otel müdürü ne yapacağımı öğrenmemin birkaç gün alacağını itiraf etti.

"Bu iş için en uygun kişi olduğuma emin misin?"

Yine o dudak büzüşmesi. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Bay Wolf bu konuda ısrar etti."

Kaşlarım alnımın yarısına kadar fırlamış olmalı. "*Ne* yaptı?" Belli ki beni en değerli misafirlerinin yanına koyacak kadar akıllı bir iş adamı değilmiş.

Belinda bana bir anahtar kartı uzatıyor. "Her çatı katının kendine özel kodlanmış bir irtibat kartı var. Çatı katlarının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Dalgınca başımı sallıyorum.

"Misafir kapısının sağında başka bir kapı var. Onu kullanacaksınız. Yarın sabah tam 7:00'de şantiyede olmanız bekleniyor."

Kafamda o kadar çok soru uçuşuyor ki nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Elimdeki iPad'e tırnağıyla hafifçe vuruyor. "Videoyu izleyin, eğitim bölümlerini okuyun ve başka sorularınız olursa Paige size yardımcı olacaktır."

Köşeyi dönerken saatini kontrol ederek acelesi varmış gibi uzaklaşmasını izliyorum.

Sinirden midem bulanıyor. Henry beni bu işe sokarken ne düşünüyordu? Otelini önemsediğini sanıyordum.

Keşke onu nasıl bulacağımı bilsem de bu işten vazgeçirebilsem. Ama onu avlamak için zamanım yok. Bu kitleri bırakmalı, yeni üniformamı almalı ve kendimi alıştırmak için kulübeye geri dönmeliyim.

İçimde bu gece uyuyamayacağıma dair bir his var.

~ ~ ~ ~

"*Kulübeler* mi?" Autumn, Tillie'ye söylediğimde onun kadar şaşırmış görünüyordu. "Oraya yerleştirilmek için *yıllarca* zenginlere yalakalık yapmak gerekir. Sadece süperstar tecrübeli Wolf çalışanları bu tür işlere girebilir."

"Evet. Ben de anlamıyorum." İçimi çekiyorum, yeni "üniformamı" inceliyorum -kuru temizleme ambalajında asılı duran, uçuşan beyaz bir bluz ve arkası kışkırtıcı bir yırtmaçlı erik rengi kalem etek.

Ne tecrübeli ne de bir süper starım ama Wolf Cove Hotel'in sahibi en seçkin konukların ihtiyaçlarını karşılamamı istiyor. Neden? "Peki, orada ne yapacağım?" Bunu bilecek biri varsa o da Autumn'dur.

"Oh, adamım." İnci bir küpeyi çözüyor ve mücevher kutusuna atıyor. "Şey, temelde misafirlerinizin her türlü ihtiyacını karşılamak için oradasınız. Onlar için her zaman hazırsın. Tüm Wolf otellerinin çatı katlarıyla aynı katta hizmetli odaları vardır. Burada, duyduğuma göre Her kabinin içine küçük odalar inşa ettiler.

gerekli. Bir kitap getirin," diye uyarıyor bilmiş bir bakışla. "Ve misafirin ne kadar talepkâr olduğuna bağlı olarak, geceyi burada geçirmeniz ve sabahın üçünde zile basarlarsa onlara hizmet etmeniz beklenebilir. Oda servisi istediklerinde, onlar için sipariş verirsiniz. Restoranda yemek istediklerinde, akşam yemeği rezervasyonlarını yaparsınız. Gezi düzenlemelerini ve spa seanslarını yaparsınız; aktiviteler önerirsiniz, içki dolaplarının her zaman dolu olmasını, kahve ve çaylarının doldurulmasını, bulaşıklarının her zaman temizlenmesini, odalarının temizlenmesini sağlarsınız."

Tillie, "Senden yeterince nazikçe isterlerse kıçlarını siliyorsun," diye mırıldanıyor. Yüzümün ağardığını hissediyorum. Umarım şaka yapıyordur.

"Ve en iyi kısmı?" Autumn devam ediyor. "Gerçek temizliği sizin yapmanıza bile gerek yok. Misafir için uygun olduğunda Housekeeping'i arıyorsunuz ve başka biri gelip işi yapıyor. Kendinizi bir uşak olarak düşünün, sadece kadın."

Bu da bir nimet. Ama... "Geziler için rezervasyon mu yapmam gerekiyor?" Bilmem gereken ama sabah olmadan öğrenemeyeceğim onca şey başımı döndürmeye başladı. Neden bu kadar erken orada olmam gerekiyor ki? Sabah 7:00'de kimse orada olmayacak.

"Evet." Autumn sırıtarak en üstteki yatağa tırmanıyor. "Dost canlısı kapıcınız aracılığıyla. Ve eğer şanslıysanız, sizi bir tanesine götürürler. Bilirsiniz, Kodiak ayılarını ve buzulları izlerken bir hizmetçiye ihtiyaçları

vardır."

Ayılardan bahsetmek beni şu anki tedirginliğimden uzaklaştırıp bu sabaha geri getiriyor. Ve Henry'ye. Bütün öğleden sonra ve akşama kadar düşüncelerimi işgal etti.

"Çatı katı konukları istediklerini istedikleri zaman alırlar. Dürüst olmak gerekirse, burası hizmet dünyasının golf kulübü. En azından bir Kurt için öyle.

çalışan."

"O bir deli." Duşumu alıp yatmaya hazırlandığım için ağrıyan bedenimi alt ranzaya yatırırken inliyorum.

"Kim deli?"

"Bay Wolf. Görünüşe göre, beni bu işe sokan kişi o." Son yarım saattir neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyorum. Bugün ona bu işi yapabileceğime dair yanlış bir inanç verecek hiçbir şey olmadı. Aklımdan karanlık bir düşünce geçiyor. Belki de

beni kovmak için bir bahanesi olsun diye işleri batırmamı istiyor. Yine de bunu çabucak reddediyorum. Diğer her şeyden daha mantıklı değil.

"Bugün erken saatlerde dışarıdayken Wolf'un kafasına bir tahta parçasıyla vurdu, bence öyle," diyor Tillie, bornozunu ve duş kabını kaparken.

Autumn'un yüzü aniden yanımda beliriyor, saçları ıslak, yeni yıkanmış dallar halinde sallanıyor. "Bekle, *Bay Wolf*'la birlikte miydin?"

İç çekiyorum. Tillie'nin çenesini kapalı tutması buraya kadarmış. Tanrı'ya şükür ona söylemem gerekenden fazlasını söylemedim.

"Yüklemesine yardım ettim

yakacak odun."

Kaşlarını çatıyor. "Neden? Açık hava ekibi onda."

"Bilmiyorum, ama ben kimim ki patrona hayır diyeyim." Ben olacağımdan şüpheliyim

ne olursa olsun, ona hayır diyebilecek kapasitede. "Ve hayır diyemediğim için, burada bir grup zenginle irtibat görevimi yerine getirmeye çalışacağım. Bütün gece insanlar."

"En iyisi yalayıp yutmak, çünkü ben de dahil olmak üzere hepimiz senin yerinde olmak için can atıyoruz. Bu yaz maaşını ikiye katlayacaksın kızım. Ben kendi adıma kıskançlıktan yeşile döndüm," diye mırıldanan Tillie kapıya doğru yöneliyor.

En azından Autumn bana sempatik bir gülümseme sunuyor ve bizi içeri kapatmak için mahremiyet perdesini çekiyor.

Kulaklığımı taktım ve uzun bir geceye hazırlandım.

On Birinci Bölüm

Siyah Tieks'lerim taş patika boyunca usulca ilerliyor, üstündeki özenle inşa edilmiş ahşap gölgelik sayesinde çiseleyen yağmurdan korunuyor. Örtü Ana kulübeden kulübelere kadar uzanıyor, kolayca üç yüz metre ötede. Bir elimde personel salonunun kahvesiyle dolu bir kâğıt bardak tutuyorum. diğeri iPad, umarım dün gece sızdığımda okumadığım her şeyi yakalayabilirim.

Dünden farklı olarak sabahın bu saatlerinde Wolf Cove'da hayat dolu bir uğultu vardı, personel öğle saatlerinde ilk misafir dalgasını karşılamaya hazırlanıyordu.
şampanya kadehleri ve hızlı check-in'ler. Yine, misafirim gelene kadar ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Önümdeki kapalı patika üç küçük yola ayrılıyor ve her biri ana kulübenin küçük kopyaları olan zarif ve detaylı ahşap kulübelere doğru ilerliyor. Süslü, bronz bir tabela beni sağa yönlendiriyor.

Çatı Katı Kabin Bir ve büyük maun kapısı önümde duruyor. Belinda'nın söz verdiği gibi, hizmetlilerin girişi hemen onun yanında. Derin bir nefes alarak anahtar kartımı yuvaya sokuyorum ve içeri girmemi sağlayacak bip sesini ve yeşil ışığı bekliyorum.

İrtibat görevlisinin odası küçük bir köşe. Sol tarafımda basit bir ofis var: bir masa, telefon, bilgisayar, kırtasiye malzemeleri ve benzerleri. Karşımda ise

başka bir kapı. Sanırım süite açılan kapı. Sağımda, ekstra malzemelerle dolu raflar -havlular, yatak takımları, aklınıza gelebilecek her türlü tuvalet malzemesi, şarap kadehleri- parlak bir çamaşır makinesi ve kurutucu ile birlikte duvarda sıralanıyor. En uçta bir kapı var. İçeri girdiğimde küçük bir tuvalet ve köşeye sıkıştırılmış iki kişilik bir yatak buluyorum. Sanırım bu

Eğer ısrar eden bir misafirim olursa, nerede uyuyacağım?

Bu fikre pek sıcak bakmıyorum.

Gergin bir iç çekişle, eşyalarımı masanın üzerine koyuyorum ve ilan panosunu tarayarak mekânı tekrar inceliyorum. Her türlü bilgi özenle asılmıştı: restoran ve oda servisi menüleri, tam alkollü içecekler içecek seçenekleri ve tüm tesislerin telefon numaralarının yanı sıra beklenen tüm görevlerin zaman çizelgeleriyle birlikte bir kontrol listesi.

Gazeteyi sabah 6:30'a kadar posta kutusuna koyun. Bu her sabah *6:30'da* burada olmam gerektiği anlamına mı geliyor? Wolf Cove'a gazeteler bu kadar erken nasıl geliyor?

Her gün kahvaltıyla birlikte yeni bir vazo taze kesme çiçek dağıtın. Bunu hatırlayabiliyorum.

Akşam 8:00'de veya misafir evde kalıyorsa talep ettiğinde yatak açma hizmeti.

Buradaki mesaim ne zaman bitiyor? Belli ki bir noktada devredeceğim... değil mi?

Birden süitin kapısı açılıyor ve topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Güzel, buradasın," diyor Henry, kapının çerçevesini bedeniyle doldurarak. Cevap vermem bir anımı alıyor, ağzım şok içinde açık kalıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu tepeden tırnağa taradım ve heyecanlandım. kelebekler midemi dolduruyor ve bana mevcut stres seviyemi unutturuyor. Bakması her zamanki gibi sarhoş edici, siyah pantolonu vücuduna özel olarak uyuyor.

Spor salonunda düzenli olarak bacak presi çalıştığına şüphe yok. Elbise gömleği hâlâ açık, altındaki beyaz V yakalı tişörtü ortaya çıkarıyor; tişörtün kumaşı ince ve göğüs kaslarını ve altındaki karın kaslarını ortaya çıkaracak kadar vücuda oturuyor.

"Ben burada yaşıyorum."

"Burada mı *yaşıyorsun*?" Bakışlarım onun yanından geçip beyaz bir kanepe, kürklü bir halı ve rustik yontulmuş bir sehpaya takılıyor.

"Ben Alaska'dayken, evet." Büyüleyici mavi gözler üniformamın üzerinde geziniyor, beni tedirgin ediyordu. Zaten içinde kendimi mahcup hissediyordum. Eteğim vücudumu kalçalarımdan dizlerime kadar sarıyor. İçinde eğilmenin kolay olmaması iyi bir şey çünkü arkadaki yırtmaç derin. Bluzun göğüs kısmı beklediğimden daha dar ve bunun tasarımdan mı yoksa orantısız büyüklükteki göğüslerimden mi kaynaklandığını bilmiyorum. En az iki tane eksik

düğmelerin üstünü rahat edeceğim kadar kapat. Kendimi teşhir etmeden

eğilmem mümkün olmayacak. Sonuç olarak, mütevazı ve profesyonel bir kıyafet.

Bu o kadar da mütevazı ya da profesyonelce değil. Ama sanırım tüm kadın ilişkiler bunu giyiyor, o yüzden sineye çekmeliyim.

Henry birkaç adım geri çekiliyor -ayakları çıplak- ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

Onu takip ediyorum, sabun ve tıraş losyonu kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Saçları duştan dolayı hala nemli.

Sonunda gözlerimi ondan ayırmaya zorluyorum - çünkü bakakalıyorum - ve onları karşı uçtaki tavandan tabana pencerelerle dolu duvara dikiyorum. Uçsuz bucaksız
suyun genişliği öteye uzanıyor. "Güzel yer." İçeride, kulübenin duvarları ve tavanı tamamen ahşaptan yapılmış. Ne tür olduğundan emin olamıyorum ama grimsi bir rengi var ve bu da beyazlar, griler ve kremlerden oluşan yumuşak dekoratif paleti tamamlıyor. Her ayrıntıda birinci sınıf bir tasarımcının parmağı olduğu çok açık.

Başımı geriye atıp iki katlı tonozlu tavanı ve iki yanda boylu boyunca uzanan kalın kirişleri inceliyorum. "Dik."

"Yüksek tavanları severim," diye açıklıyor Henry kolayca, oda servisi tabaklarının durduğu yemek masasına doğru ilerlerken. Kendine bir kahve koyuyor. "Sen de ister misin?"

Cevap olarak kağıt bardağımı kaldırıyorum.

Seksi bir gülümseme dudağını kıvırıyor. "Söz veriyorum, bu daha iyi olacak."

O ikinci fincanı doldururken, bakışlarım sağda yarı açık duran sürgülü kapıya kayıyor. Arkasında yatak odasını görüyorum.
çarşaflar yatağın üzerine serilmişti. Vücudum Henry'nin o çarşaflara dolanmış bedeninin zihnimdeki görüntüsüyle uğuldamaya başlıyor. Bir şey giyiyor mu? Yoksa çıplak mı uyuyor?

"Abbi?"

"Evet?" Başım Henry'ye dönüyor ve onu fincanımın üzerinde krema tutarken buluyorum.

"Krema ve şeker?"

"Evet, lütfen."

Sözsüzce hazırlıyor ve sonra fincanı önüme koyuyor. "Teşekkür ederim." Yumuşak bir inilti çıkararak uzun bir yudum alıyorum. O haklı.
Personel lojmanındaki şeylerin tadı kıyaslandığında çamur gibi.

Kahvemin tadını çıkarmamı sessizce izliyor, bir eli damasko döşemeli yemek sandalyesinin üzerinde duruyor, ta ki ben ağır bakışları altında kıvranmaya başlayana kadar.

"Neden Belinda'ya beni buraya getirmesini söyledin? Zengin misafirlerinize hizmet etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İnsanları hayal kırıklığına uğratacağım." *En* çok da *seni.*

Fincanını yere bırakıyor. "Zengin misafirlerime hizmet etmek için burada değilsin. Benim için çalışmanı istiyorum."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. "Zaten sizin için çalıştığımı sanıyordum." "Wolf Cove personeli olarak değil. Kişisel asistanım olarak."

"Kişisel asistanınız," diye tekrarlıyorum, şaşkınlık duygularımı uyuşturuyor. "Yakın zamanda asistanımı kaybettim ve bana göz kulak olacak birine ihtiyacım var.

Organize. Güvenebileceğim biri. Ve açıkçası, benimle ilgilenecek birine ihtiyacım var. Şuraya bak; tam bir felaket."

Onun işaretiyle odayı tekrar taradım. Birkaç gevşek dışında gazeteler ve boş tabaklar, yanlış bir şey görmüyorum. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Takvimimi ve e-postalarımı yönetmek, toplantılarımı ayarlamak, yatırımcılarla geziler için rezervasyon yapmak gibi temel idari işler ve diğer önemli

gelen müşteriler. Benimle birlikte yönetim toplantılarına katılın. Büyük açılış etkinliğinin sorunsuz geçmesini sağlamak için Belinda ile irtibat kurun. Bu özellikle önemli. Burada çok sayıda medya mensubu olacak."

"Hiç tecrübem yok."

"Mülakatınızda böyle söylememiştiniz. Kilise ofisinde çalışıyordunuz, pederinizin takvimini yönetiyor ve etkinliklerin düzenlenmesine yardımcı oluyordunuz, değil mi?"

Gülüyorum. "Şu anda benden yapmamı istediğin şeye hiç benzemiyor!" Doksan iki yaşındaki orgcu Edith ile haftalık kahve. İlk kahve

kilisenin bodrumunda bir aylık gıda yardımı. Eminim lüks bir otel zincirinin CEO'sunun günlük programıyla aynı düzeyde değildir.

Ağzına bir üzüm atıyor ve yavaşça çiğniyor. "Peder'i aradım. Senden övgüyle bahsetti."

"Peder Enderbey? Onu sen mi *çağırdın*?" Gıcırdıyorum. "Ne zaman?" "İş fuarından birkaç gün sonra."

"Beni o zaman da mı istiyordun?" Kaşları havaya kalkıyor ve ben sözlerimi kafamda tekrar ediyorum. "Yani, bu iş için," diye hemen düzeltiyorum, yüzüm kızarıyor.

En küçük, en şeytani sırıtışını gösteriyor ve karnım zonkluyor. O sırıtışları arzulamaya başlıyorum. "O zaman seni bu pozisyon için düşünmeye başladım, evet." Yavaş, ölçülü adımlarla bana olan mesafeyi kapatıyor, etrafımda dönüyor. "Teyzeni de aradım. İş ahlakın, güvenilirliğin ve değerlerin hakkında uzun uzun konuştuk." Alaycı bir ifade var
Acaba bu onun inançsızlığıyla mı, yoksa benim bugüne kadar bu değerleri yeterince gösterememe mi ilgili? "Bana Peder'in oğluyla olan acı dolu ayrılığınızı anlattı."

"Bekle bir dakika." Kafama dank etti. "Yani rıhtımdaki o gece kim olduğumu ve beni asistanın olarak işe aldığını zaten biliyor muydun?"

Henry tam arkamda durarak beni dönmeye zorluyor. Onu kişisel alanımın sınırında, sinsi bir hayvan gibi bana doğru yaklaşırken buluyorum.

Kafa karışıklığı ve temkinlilik dikkatimi çekmek için yarışıyor. Burada ne tür bir oyun oynuyor?

"Henüz nihai kararımı vermemiştim ve dürüst olmak gerekirse,"
"O geceden sonra bana uygun olup olmayacağından emin değildim."

Çünkü resmen boynunu yaladım ve benimle yatmasını istedim.
O geceyi hiç unutamayacak mıyım?

"Bu yüzden dün sabah seni dışarı çıkardım. Bunun işe yarayacağından emin olmak için seninle ayık bir şekilde vakit geçirmem gerekiyordu."

"Ve sizce olacak mı?"

"Kesinlikle."

Belli oluyor. "Yani, o zaman... Beni açık hava takımı için işe almak-"

"Asla olmayacaktı. Öğrendiğimde, Belinda'yı
Buraya gelmeden önce seni sistemde değiştirdim. Seni o adamların yanına koymamın imkanı yok. Bu bir kuzuyu bir sürünün içine atmak gibi olur. kurtlar."

Yani Belinda başından beri bu işin içindeydi. Bu da onun ilgisizliğini ya da merhametsizliğini açıklıyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyorum, bunca zaman kandırılmış olmaktan dolayı biraz sinirli hissederek.

Örgüme dokunmak için uzanıyor, parmakları örgüyü bırakana kadar uzunluğundan aşağı kayıyor. "Gerçekten mi? Peki sence ne olurdu?

O gece sana ne oldu, benim yerime onlardan biri seni rıhtımda bulsaydı?" Yüzündeki eğlence kayboluyor, yerini sert bir bakış alıyor. "Sarhoşsun ve bakire olduğunu söylüyorsun, ellerin adamın göğsünde, kulağına fısıldıyorsun... seni becermesini istiyorsun." O gece ona söylediğimden daha uygunsuz olan bu sözler karşısında nefesim kesildi. "Gecen, hizmet kulübesindeki masanın üzerine eğilmenle sona erecekti.
söz veriyorum. Çoğu erkek benim sahip olduğum türden bir kontrole sahip değildir, önlerine bu tür bir yem attığınızda değil."

Ne demek istiyor? O gece kontrolü elinde tutması gerektiğini mi? Belki de hayal görmüyordum? Karşımdaki bu güzel, seksi, her şeyi tüketen adam isteğimi yerine getirmeyi düşünüyor muydu?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum çünkü onun asistanı olarak çalışacaksam artık bir önemi yok. Ve çünkü bu düpedüz gülünç. Yine de soğukkanlılığımı geri kazanmak için mücadele ediyorum. Konuşurken sesim titriyor. "Ya bu işi kabul etmek istemezsem?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Her gün benimle çalışmak istemiyor musun? Kaldığım için mutlu olduğunu sanıyordum."

"Hayır, öyle değil... Ben demiyorum ki..." Sözcüklerimin üzerinde tökezliyorum. "Yani, ya bu işi yapabileceğime ikna olmazsam?"

Şimdi gülümsüyor. "Bunu yapabileceğine *inanıyorum.* Sen zekisin. Bence bir fırsatın üzerine ne zaman atlayacağını biliyorsun. Başarana kadar numara yapıyorsun, değil mi? Ya da

bunun gibi bir şey."

Bu işi almak için yalan *söyledim.* Gerçi hemen anladılar. Başımı salladım. "Peki, idari işler?"

Üç kalp atışı daha geçtikten sonra yanımdan geçip yemek masasına ve kahve fincanına doğru ilerliyor. Tavrının daha profesyonel bir hale dönüştüğünü hissediyorum. "Ve kişisel asistan yardımı da. Dün gece yarısı takım elbisemi kuru temizlemeye götürmek için bir adamı yatağından kaldırdım çünkü daha önce getirme fırsatım olmadı. Benim için bu tür işlerle ilgilenecek birine ihtiyacım var."

Henry'yi giydirmenin üstüne mi? Peki ya Henry'yi soymak? Gülümsememi engellemek için dişlerimi sıkıyorum. "Sanırım bunu yapabilirim."

Eliyle etrafı yokluyor. "Ve burayı düzenli, temiz tutuyorum. Personelin buraya girmesine izin vermiyorum. Çok fazla gizli ve özel bilgim var. etrafta yatan şeyler."

"Personelinize güvenmiyor musunuz?"

"Hayır." Bu cevabı verirken bir an bile tereddüt

etmedim. "Ama neden güvenmediğiniz insanları işe

alasınız ki?"

"Kendimce sebeplerim var," diyor ve detay vermeyeceğini anlayabiliyorum. "Ama sana güveniyorum."

"Neden?"

"Çünkü içgüdülerim bana yapabileceğimi söylüyor ve ben de içgüdülerime göre karar veriyorum." Duraklıyor, gözleri yine kıyafetimin üzerinde geziniyor, o kalın kirpik saçağı güzel bir şey. "Ben senin patronunum, sen de benim çalışanımsın ve hiçbir çizgiyi aşmayacağını biliyorum. En azından ayık olduğun sürece."

Yani, yine, her şey sekse geliyor. Ve belki de kadınların onu istemesine. Bunu başka bir adam söylese, onu egoist bir dangalak olarak nitelendirirdim. Ama karşımda duran *bu* adam ve çalışanlarının onun hakkında nasıl konuştuklarını ilk elden gördüm ve duydum, sanki dişlerini geçirmek için her şeyi yapacakları bir et parçasıymış gibi.

"Bu iş benimle çok zaman geçirmek anlamına geliyor. Hayatımda olmak Toplantılara ve etkinliklere hazırlanırken, aceleyle girip çıkarken yanımda olmak. İşler stresliyken bana katlanmak. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Kapıyı açtığından beri kalbimin nasıl durmaksızın çarptığını ya da ağzından çıkan her kelimeyle heyecanımın nasıl daha da arttığını görmezden gelemem. Ya da onun taze, temiz kokusunu içime çekmek için nasıl derin derin nefes aldığımı. Ya da kollarının vücuduma dolanışını ve ereksiyonunu kıçımda hissedişimi nasıl tekrarlayıp durduğumu.

Bu iyi bir fikir mi? Kendimi sürekli hüsrana mı hazırlıyorum? Muhtemelen yaz sonuna kadar şampiyon bir mastürbasyoncu olacağım.

Daha da kötüsü, bunu sorma şekli, sanki şu anda aklımdan neler geçtiğini tam olarak biliyor gibi. Patronumun ondan büyük bir şekilde etkilendiğimi bilmesini istemiyorum. Olabileceğime inanmadığım bir şekilde. Jed'i düşüncelerimden uzaklaştıran bir yol.

Kelimelerimin titrek çıkmasından korkarak boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Tam olarak ne kadar zaman?"

Bana bir bakış attı. "Ben aksini söylemedikçe, gece gündüz benim için hazır olmanı istiyorum. Bazı günler diğerlerinden daha fazlasını gerektirecek. Bazı sabahlar erken, bazı geceler geç. Saatlik ücret artı fazla mesaiyi fazlasıyla karşılayan sabit bir maaş alacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Ama..." *Gündüz ve gece mi?* "Bu nasıl olacak?" Kafama dank etti. Personel vardiyası değiş tokuşu yok.

Henry kaşlarını çattı. "Endişeli görünüyorsun."

"Her şeyi içime çekiyorum. Orada kalmak zorunda mıyım?" Personel odasına, küçük hobbit odasına doğru bakıyorum. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bir yandan, orası benim kendi odam. Diğer yandan, Henry'nin bu kadar yakın olduğunu bildiğim için hiç uyuyamayacağım.

Gülümsüyor. "Ben zorba değilim. Sana izin vereceğim, Abbi." O bir köşede duran, suya bakan masaya doğru yürür ve kağıt kalem toplar. "Daha ileri gitmeden önce şunu imzalamanız gerekiyor

gizlilik anlaşması." Önümdeki masaya koydu. "Oldukça standart."

"Bunlardan birini hiç imzalamamıştım," diye itiraf ederek elime aldım.

"Hayır mı?" Parmakları dalgınca gömleğinin üzerinde geziniyor, düğmelerini ilikliyor. "Hayatım boyunca bin tane imzaladım zaten. Acele etme ve oku. Şimdi giyinmeyi bitirmem gerekiyor." Beni evrak işleriyle baş başa bırakarak yatak odasında kayboldu.

Anlaması oldukça kolay. Temel olarak, Henry hakkında konuşmayacağım -Söylediği ya da yaptığı her şeyi. Yoksa beni dava edebilir.

"Benim için çalışırken içki içmemeni şart koşuyorum," dedi. odasından sesleniyor. "Geçen gece gördüklerime bakılırsa, bu çok riskli."

"Sanırım bir daha asla içmeyeceğimi zaten konuşmuştuk." I
Adımı en alta yazdım, kalemi yavaşça yere bıraktım ve derin bir nefes aldım. Bu bir şekilde anıtsal bir his.

"Bitti mi?"

"Evet."

"Güzel. Sana burada ihtiyacım var."

Kalbim küt küt atıyor. Yatak odasında bana ihtiyacı var. "Geliyorum," diyorum, sesim titreyerek. Kafamda, aklıma getirebileceğimi bile bilmediğim ama vücuduma kan hücum etmesine neden olan türlü türlü görüntüler uçuşuyor. Henry soyunmuş. Henry, yatağında uzanmış, beni bekliyor.

Onu şifonyer aynasının önünde, elinde iki kravatla dururken buluyorum. "Hangisini takmalıyım?"

Rahatlayarak iç çektim. "Şu takım elbiseyle kömür ve gümüş rengi olanı beğendim." "Bu mu?" Lacivert olanı gösteriyor ve ben kaşlarımı çatarak gülüyorum.

ve değiştirdim. "Renk körüyüm," diye itiraf ediyor, benim seçtiğimi boynuna doluyor, diğerini yatağın üzerine atıyor. "Bu yüzden ara sıra senden çoraplarımı ve kravatlarımı eşleştirmeme yardım etmeni istersem şaşırma." Duraksıyor. "Kravat bağlama konusunda iyi misin?"

"Sanırım öyle." Lise ve üniversite boyunca Jed'in kravatlarını ben bağladım. Henry'nin giyinmesine yardım etmek üzere olduğumun farkında olarak cam duvarı ve ötesindeki suyu seyretmek için yavaşlayarak ilerliyorum. "Her gün uyanmak için ne güzel bir manzara," diye mırıldanıyorum, sinirlerimi dağıtmaya çalışarak.

"Bir şey var, tamam." Kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissederken, parmaklarım ipeği hızla işleyerek uçmaya başladığında onun yüzüme baktığını hissediyorum.

Ellerim titriyor.

"Çillerin var," diye mırıldandı. "Onları daha önce hiç fark etmemiştim."

Hatırlatma ile burnumu kırıştırıyorum. Köprünün üzerinden süzülen ışık beni her zaman rahatsız etmiştir. "Gözlüklerim genelde onları kapatır."

"Dalış elbisemi giyip onlar için dalmayı teklif ederdim ama bunu yapmak istediğimi sanmıyorum. Lens takmaya devam etmelisin. Onlar sana

daha çok yakışıyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, bunun yerine kravatın ucunu çekmeye odaklanıyorum, ancak çok kısa yaptığımı fark ediyorum. "Bekle, yeniden yapmalıyım."

Ben gevşeyip ayarlarken o sessizce bekliyor ve sonra parmaklarım ara sıra vücuduna sürtünerek adımları tekrarlıyor. Her sürtünme tenimi karıncalandırıyor ve nefes alışımı daha düzensiz hale getiriyor.

"İşte böyle. Bence bu mükemmel," diye fısıldıyorum ve ona hayranlıkla bakmak için bir adım geri çekiliyorum. Tanrım, çok çarpıcı. Dürüst olmak gerekirse hangi görünüşünü daha çok sevdiğimi söyleyemiyorum: iş adamı mı yoksa oduncu mu? İkisi de eşit derecede seksi.

Ama bahse girerim ikisi de Henry Wolf'u çıplak olarak tamamlayamaz.

Bir erkeği hiç çıplak görmedim ve şu anda bunu mu düşünüyorum? Onun asistanı olalı on dakika mı oldu? Önümüzdeki dört ay boyunca onunla birlikte nasıl çalışacağım ve soğukkanlılığımı nasıl koruyacağım?

"İyi mi?"

Başımı eğip utangaççа gülümsedim. "Evet. Bugün her ne yapacaksan... kesinlikle hazırsın."

Gülüyor. "Tam da takvimimi yöneten kişinin cevap vermesini beklediğim gibi. Gel." Parmak uçları sırtımın alt kısmına değiyor, parmak uçlarının sıcaklığı tenimi yakıyor ve beni buruşuk çarşaflarının yanından geçiriyor. "Yatağımı benim için sonra toplarsın." Sesinde bir eğlence var.

Şimdi, dün kamyonda düzgün bir yatak yapamadığımı itiraf ettikten sonra yaptığı yorum mantıklı geliyor.

Henry beni masaya götürüyor. Çekmeceden bir iPhone çıkardı. "Böylece sana her zaman ulaşabilirim. Mülkün her yerinde çalışıyor. Burada da e-posta hesaplarımın ve sesli mesajlarımın şifreleri var. Onları telefonuna kaydet ve sonra bu notu parçala. E-postalarıma bilgisayarımdan erişebilirsiniz. Konu satırında gizli ibaresi olmadığı sürece gelen her e-postayı açmakta özgürsünüz. Onlar açılmamalı. Belinda bir dizüstü bilgisayarla yanınızda olacak ve sanırım size bir iPad verdi."

"Evet, dün gece." Görünüşe göre bir irtibat görevlisi olmak için saatlerce işe yaramaz bilgiler öğrenebilirdim. Neden bana Henry'nin asistanı olacağımı söylemedi ki?

"Güzel. Her şey hazır o zaman. Gelen kutumda yaklaşık kırk konferans görüşme talebi var. Lütfen onları bu hafta Pasifik saatiyle sabah 5:00 ile 8:00 arasında ayarlayın. Talep sahibinin belirlediği süre ne kadarsa, onu yarıya indirin." Saatini tarıyor. "Bu sabah birkaç önemli kişi geliyor. Onlarla kısa süre içinde helikopter pistinde buluşmam gerekiyor." Koltuğunun üzerinde duran takım elbise ceketini alır ve gergin, kaslı kollarını ceketin içine sokar. "Kapımın arkasında asılı duran takım elbisenin temizleyiciye gitmesi gerekiyor. Belinda çoktan
Gün için ayarlamalarınızı yapın, ancak akşam 7:00 için Lux'ta üç kişilik akşam yemeği rezervasyonu yaptırın. Cedric'in şarap seçimi için bize uygun olduğundan emin olun ve

Phil yarın sabah 8:30'daki gezimiz için uçakla birlikte hazır olacak."

O talimatları sıralarken aklım başımdan gidiyor. Bir kalem ve defter kaparak önemli isimleri ve saatleri hızlıca not alıyorum, çünkü ilk unutacaklarım bunlar olacak.

Kapının önünde durur. "Bir şey daha var. Burada sadece ikimiz varken bana Henry diyebilirsin. Ama bu duvarların dışında, Bay. Kurt her zaman. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Anlaşıldı." Bu adamın benim patronum olduğunu hatırlatan iyi bir şey. Vücudumun onun için yakmak istediği ateşi söndürmem gerekiyor.

"Yani

?"

"Yani.

.."

"Sanırım bu işi kabul ediyorsunuz."

Bu durumdan kurtulmak için bir şansım var.

Kimi kandırıyorum ben? "Evet. Tabii ki öyleyim." Bir tutam saçımı gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Umarım aradığınız kişi benimdir."

"Dürüst olmak gerekirse, beklediğim gibi biri değilsin." Duraksıyor ve gözlerinde karanlık bir şey parlıyor. "Ama sanırım buradayken aradığım şey *tam olarak sensin.*"

O zaman *tam olarak* ne arıyor? Çünkü eğer ben isem, o zaman yetkin

ve deneyimli bir asistan değil. Ama deneyeceğim.

Kapı çalınır. "Bu senin iş sözleşmen olacak." Kapıyı açar ve Belinda içeri girer.

Gülümsüyor ve orada dikildiğimi görünce evrakları ve dizüstü bilgisayarı yan masaya bırakıyor. "Abbi, lütfen bunu en kısa zamanda oku ve imzala. Dizüstü bilgisayar her zaman burada kalacak."

"Tamam. Teşekkürler."

Henry'ye bakar. "Seninle biraz konuşabilir miyiz? *Özel olarak*?"

Bu benim işaretimdi. "O takım elbiseyi temizleyiciye götüreceğim," diye teklif ediyorum, yatak odasına koşup onu alıyorum ve hizmetlilerin kapısına yöneliyorum. Bu Paige'in katı direktiflerinden biriydi: mümkün olan her yerde daima personel giriş ve çıkışlarını kullanmak.

Dışarı çıktım, takım elbisemi omzuma attım ve anahtarımı içeride unuttuğumu fark ettiğimde kapı kapanmak üzereydi. Kapı kapanmadan ve üzerime kilitlenmeden hemen önce elimle kapıyı kapatıyorum, içeri girmek için zili çalarak yanlış bir başlangıç yapmak zorunda kalmadığım için rahatlıyorum.

"*Onu* neden istediğini hâlâ anlamıyorum. Otel ya da şirket deneyimi yok," dediğini duyuyorum Belinda'nın, Henry'nin kamarasına açılan hizmetli girişinden.

Donup kalıyorum, benden bahsettiklerini biliyorum ama kendimi dinlemekten alıkoyamıyorum.

"*Biraz* tecrübesi var. Ve olağanüstü notları olan bir üniversite öğrencisi," diyor Henry.

Ben A alan bir öğrenciyim. *Ama o bunu nereden biliyor?*

"Mülakatı iyi geçmedi. Tüm mülakat boyunca titredi, endişeli bir ana tavuk gibi ellerini sıktı."

"Gergindi."

"Garip biri. Ve rüküş."

Bu sırada kulak misafiri olmaktan daha kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Biri senin hakkında olumsuz konuşuyor. Gitmeliyim ama şimdi kapının tekrar gıcırdayarak açıldığını duyacaklarından ve bunca zamandır hâlâ burada olduğumu anlayacaklarından korkuyorum.

"Herkes senin gibi görünmüyor, Belinda," diyor Henry ve sesindeki kızgınlığın artmaya başladığını duyabiliyorum. Onun sözlerinden teselli bulmalı mıyım bilmiyorum.

"Wolf çalışanı kalıbına uymuyor. Görüşmeye giderken giydiği ucuz küçük kasaba kıyafetini gördün mü?"

O kadar kötü olduğunu düşünmemiştim.

"Son zamanlarda bazı kötü seçimler yapıyorsun,

Henry." "Senin derdin ne?" diye tersledi.

Evet, aynen öyle. Belinda'nın Henry için çalışmama ne itirazı var? Ben ona hiçbir şey yapmadım!

"Bu Kiera'yla mı ilgili?" diye soruyor.

Kiera kim? Henry'nin eski sevgilisi mi?

Odada sessizlik hakim ve cevabını kaçıracağımdan korkarak kapıya bir adım daha yaklaşıyorum.

"İşlerin çirkinleştiğini duydum. Ve pahalı." Belinda'nın sesi yumuşadı, daha temkinli bir hal aldı, sanki ince bir buzun üzerinde yürüdüğünün farkındaydı. "Birkaç gün önce babandan bir telefon aldım."

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor ve sonra bıkkınlık dolu bir iç çekiyor. "*Birkaç gün* önce mi? Neden bana hemen söylemedin? Ne istiyordu?" Bu yeni bir Henry'dir ve hiç de mutlu değildir.

"Bana burada endişelenmesi gereken bir şey olup olmadığını sordu."

"Ve ona ne söyledin?"

Boğazını temizliyor. "Her şeyin yolunda gittiğini." "Güzel. Her aradığında cevabın bu olsun."

"Peki bu gerçek olacak mı?"

"Senin bu halini sevmiyorum, Belinda. *Benim* için çalışıyorsun."

"Wolf için çalışıyorum ve şu anda şirketi resmi olarak sana devredinceye kadar hala William Wolf'um. Ve bu şirket için çok çalıştım, sen bir çiftçi kızını beceriyorsun diye her şeyin boşa gitmesine izin verememem. O daha 21 yaşında!"

Bu öneriyle ağzım açık kaldı. Onun... bizim... *neden böyle düşünsün ki?*

Henry gülmeye başlar. Ama bu mutlu bir ses değildir. "Bu ne Bütün bunlar ne için? Abbi'yi kıskanıyor musun? Sorun ne, Belinda? Yaklaşan büyük kırk için paniklemeye mi başladın?"

"Siktir git." Pişman kadın tekrar gitti.

"Sana bu işi kimin verdiğini unutma," diye hırlayarak uyarıyor. "Daha fazla baş ağrısından kaçınmak için çiftçi kızı seçtim."

"Pek de *çirkin* sayılmaz."

"Hayır, değil," diye kabul ediyor. "Ama o bir *kız*, bir *kızın* özlemini çekiyor. Onu terk eden ve asla geri dönmeyecek olan omurgasız sik kafalı. Güvensiz, aptal küçük kızlar beni cezbetmez, Belinda. Bunu biliyorsun."

Yanaklarım acı ve şaşkınlıktan yanıyor. Bana akıllı bir kadın olduğumu söyleyip durdu ve ben de bunu yalayıp yuttum. Şimdi de güvensiz, aptal küçük bir kız mı oldum?

"Belki de hatırlatılmaya ihtiyacım vardır."

Belinda'nın sözlerindeki müstehcen ton karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Sinirlerimi bozan uzun bir duraklama oluyor. "Wolf Otelleri gelecek ay benim olacak ve babam aradığı anda bana haber vermezsen burada çalışamayacaksın." Henry bu tehdidi bana karşı asla kullanmasını istemediğim sert ve saçma bir tonda söylüyor. "Ve eğer

Ona gerçekleri anlatmak istediğinde, İstanbul'daki oteli açarken sikimi ağzına almaktan ne kadar hoşlandığını söylemeye ne dersin? Bakalım bunun profesyonelce olduğunu düşünüyor mu?"

Aman Tanrım.

Onun patronu. Bu kurallara aykırı değil mi?

Şokumun ötesinde, göğsümde bir kıskançlık patlıyor. Şimdi benden neden bu kadar nefret ettiğini biliyorum. Saçma olsa da.

Belinda'nın topukları fayanslarda tıkırdıyor ve sonra ana giriş kapısı açılıp kapanıyor. Küçük pencereden bir göz atıyorum ve Henry'nin onun iki adım önünde kapalı patikada yürüdüğünü görüyorum.

Yalnızım.

Takım elbiseyi masa sandalyesinin üzerine bıraktım, Henry tarafından asistanı olarak işe alınmanın verdiği heyecan azaldı. Henry'nin beni çekici bulabileceğine hiçbir zaman gerçekten inanmamış olsam da, öyle olabileceğine dair bir umut, bir fantezi besliyor olmalıydım. Artık bakışların, anların, kıçıma bastıran ereksiyonun benim açımdan hüsnükuruntu olduğunu kesin olarak biliyorum. Bilinçaltımın böyle düşüncelere kapılmış olması b e n i daha da gülünç duruma düşürüyor.

En azından bunu doğrudan onun ağzından duymak, kendimi sağlam tutmama ve kafamı bulutlardan uzak tutmama yardımcı olacak.

Bunun beni etkilemesine izin vermemeliyim. Ben bir çiftlik kızıyım. Güvensizim, özellikle de Jed'le olanlardan sonra. Keşke öyle olmasaydım. Olanların onun bana olan ilgisini azaltacağına inanmak aptallık olur.

Ama onun beni, omurgasız bir korkağın peşinden koşan, güvensiz, aptal bir kız olarak gördüğü fikri, rahatsız edici bir şerit gibi derimin altına kaydı.

Çünkü içten içe haklı olduğunu biliyorum.

Yeter artık. Üç ay oldu ve Jed başka biriyle çıkıyor. Hayatıma devam etmeliyim. Yirmi bir yaşındayım, Alaska'dayım ve gitmesine izin vermeliyim.

Ve Henry'nin sadece güvendiği değil, saygı duyduğu biri olacağım. Ne de olsa önümüzdeki dört ayı onun için çalışarak geçireceğim.

Bana bir iş verdi, gerçekten bir hediye. İsteyebileceği en iyi asistan olacağım.

Masaya geri dönerek kâğıt parçasını topladım. "Cedric... Phil..." Notlarımı okudum, hepsi tavuk tırnağı gibiydi. Benim için bile neredeyse okunaksızdı. "Buna pişman olacaksın, Henry." Konsiyerj masasını aradım.

"Nasıl yardımcı olabilirim Bay Wolf?" Derin bir erkek sesi mırıldanıyor. "Bay Wolf değil. Onun kişisel asistanı." Bunu bir de ben deneyeyim. Bu garip geliyor. "Sonbahar daha gelmedi mi?"

On İkinci Bölüm

Ana kapı zili çalıyor.

E-postanın ortasında durakladım. Henry birini mi bekliyor? Burada kimseyi istemediğini biliyorum.

Bir belboy elinde büyük dikdörtgen bir kutuyla dışarıda duruyor. "Abbi Mitchell için teslimat."

"Ben mi?" Kaşlarımı çatarak kutuyu ondan alıyorum. Beni üzerinde Patagonia logosu olan kutuya bakarken bırakıp patikadan aşağı doğru koşmaya başladı. O kadar hafif ki, boş gibi geliyor. Yemek masasında kutuyu açtığımda peçeteye sarılmış bir şey ve üstünde el yazısıyla yazılmış bir not buluyorum. Henry'nin bugün erken saatlerde yazdıklarını hatırlayınca kalbim çarpıyor.

Bir boz ayının giysilerinizi yemesine izin verdiğiniz için en derin özürlerimi sunarım. Ve hindi etini.

Not: Pembeleri yoktu ama bunun sana yakışacağını düşündüm.

Hafif gümüş yeleği açıp güneş ışığına tuttuğumda yüzümdeki aptal sırıtışı engelleyemiyorum. Yumuşak ve lüks ve parmaklarımın altındaki hissi bana muhtemelen Target spesiyalimden üç kat daha pahalı olduğunu söylüyor. Altında bir North Gate

Ayının çamurda sürüklediği tişörtün yerine üniversitenin siyah fermuarlı tişörtü.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Bugün bir otel açılışı olan ve her zaman meşgul olan milyarder, bunu sipariş etmek ve buraya getirtmek için zaman ayırdı. Bunu onun için asistanı yaptı bile diyemem, çünkü bugüne kadar asistanı yoktu. Bununla ilgilenecek zamanı nasıl buldu? Ve bu kadar hızlı!

Bir şey sağ cebi ağırlaştırıyor. Uzanıp bir paket kurutulmuş hindi etini çıkardığımda gülmeye başlıyorum ve bu sabahtan beri üzerimde dolaşan kara bulutların dağılmasına yardımcı oluyor.

~ ~ ~ ~

Henry saat beşte kapıdan içeri girdiğinde bir sinir harbi patlak veriyor ve nabzım anında yüksek vitese geçiyor.

Gözleri bana değdiği anda özür dilemeye başlıyorum. "Özür dilerim. Bütün günümü senin e-postaların ve takviminle geçirdim. Etrafta pek bir şey yapmadım.
burada."

Yatak odasına doğru giderken parmakları kravatını karıştırıyor. "Bu haftanın programı benim için nasıl görünüyor?" Bu sabahki dostça ses tonu gitmiş. Artık tamamen iş konuşuyor.

iPad'imi elime alıyorum ve çözmesi saatlerimi alan takvimini açmak için kodu hızlıca giriyorum. "Birkaç kişiden onay bekliyorum ama her gün sabah 5:00'ten 8:00'e kadar dolu olacaksınız." Her sabah ortalama yedi toplantı yapıyor, bazıları

sadece on beş dakika. Günlerime böyle başlamak istemezdim ama sanırım bu yüzden bu kadar başarılı.

"Programı görebilir miyim?"

Tişörtünü çıkarmak için başının arkasına uzanırken kapının önünden geçiyorum.

Kaslarla mükemmel bir şekilde bilenmiş pürüzsüz üst bedenini görünce nefesim kesiliyor. Bu bir dergi fotoğrafı olsaydı, süslendiğini düşünürdüm, ama o burada, kanlı canlı, pazuları ve trisepsleri şişkin, karın kasları dalgalı, boynunun ve köprücük kemiğinin etrafındaki oluklar parmaklarımın onlara dokunması için yalvarıyor.

Henry, Jed'i cılız bir çocuk gibi gösteriyor. Bir de aşağıya

doğru uzanan siyah saç izi var,

kemerinin altında kayboluyor.

"Abbi?"

Adımın duyulmasıyla gözlerim onun yüzüne dikiliyor. "Evet?" Sesim cılız bir fısıltıya dönüştü.

Tişörtünü çamaşır sepetine atıyor -ki bu bana onun çamaşırlarını yıkamam gerektiğini hatırlatıyor- ve sonra iri, manikürlü elini bana doğru uzatıyor. "Program? Görebilir miyim?"

Başımı sallayarak ileri atılıyorum, beyaz kürk halının üzerinde tökezliyorum ama tekrar ayağa kalkıyorum. "Toplantıların renk koordinasyonunu

alan: yeşil AB, mavi Kuzey Amerika, sarı Asya, pembe İngiltere."

"Pembe mi? İngiltere için neden pembe?"

Omuz silkiyorum, kızarıyorum. "Pembeyi severim ve hep İngiltere'ye gitmek istemişimdir."

Kaşları çatıldı. "Neden İngiltere?"

"Kraliyet ailesini görmek için," diye itiraf ediyorum utangaç bir şekilde. Küçüklüğümden beri bir sarayda gerçek hayattaki kral ve kraliçe fikri beni büyülüyor.

Henry, "Tabii ki," diye mırıldanıyor ve ben anında kendimi aptal gibi hissediyorum.

Tabii ki aptal küçük kız İngiltere'ye gidip kraliçeyi görmek isteyecektir, ki o *bizim* kraliçemiz bile değil.

Sessizce ekranı inceliyor, geçen her dakika midemi daha sıkı düğümlere ayırıyor. Bugün çok çalıştım. "Bu..."

Nefesimi tutuyorum.

"İyi. Çok iyi. İçimden bir ses koşarak yere ineceğini söylüyordu."

Göğsüm gururla ısınıyor. En azından bunu berbat etmedim. "Ben de tüm e-postalarını gözden geçirdim, zamana duyarlı olanları ve ilerleme raporlarını işaretledim. Ne yapacağımı bilmediğim birkaç tane vardı. Onları 'Henry'nin dikkatine ihtiyacı var' yazan bir klasöre attım."

iPad'i bana geri veriyor, bu sırada parmaklarımız birbirine sürtünüyor. "Beklediğimden de hızlı toparlanmışsın."

Açıkçası ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendime bir kahve doldurdum, oturdum ve tıklamaya başladım. İşe yaradığına sevindim. "Saat tam 4:50'ye kahve, 6:30'a da haşlanmış yumurta ve meyve siparişi verdim." Çünkü oda servisi şefinin izini sürdükten sonra
Son birkaç sabah sipariş ettiği şeyin bu olduğunu teyit edebildim ve yarın alacağı şeyin bu olduğuna dair idari bir karar verdim. "Eğer başka bir şey istiyorsanız, lütfen bana bildirin. Cedric bu akşam saat 8:00 için beklemede ve Phil de sabah tam 8:30'da uçağı hazır hale getirecek." *Cedric'in baş sommelier, Phil'in de ayı turu uçuşlarının pilotu olduğunu teyit ettiğin için teşekkürler Autumn.*

"Harika. Akşam yemeği rezervasyonlarını altıya çıkarmanı istiyorum. Çocuklar saat farkından dolayı daha erken bir akşam yemeği istiyorlar."

Kahretsin. "Lux dolu olabilir." Konuştuğum rezervasyon görevlisi Rich'e göre dolu. Online akşam yemeği rezervasyon hizmetiyle, bugünün ilk Konuklar son iki haftadır rezervasyon yaptırıyor ve ilk önce erken rezervasyonlar doluyor.

"Bir yolunu bulacaksın," diyor basitçe.

İç çekiyorum. Nasıl çözeceğimi

bilmiyorum.

Bakışları yeni yapılmış yatağı incelerken dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. En azından bunu yapmayı başarmıştım. "Beklediğin kadar kötü müydü?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Hayır." Dünkü oda hazırlama maratonu sayesinde artık istesem de istemesem de yatak hazırlama konusunda bir uzmanım. Paige tembellik etmediğimizden emin olmak için odalarımızı tek tek kontrol etti. Köşelerimin düzgün olduğunu söyledi.

Ve garip bir şekilde, kıvrımları kucaklayan eteğimi yukarı kaldırmayı ve Henry'nin yatağının üzerinde sürünerek yerinde durmayan çarşafla savaşmayı umursamadığımı fark ettim, çünkü bu gece içine kayan kişinin o olacağını biliyordum.

Belki çıplak.

Umarım
yalnızdır.

Henry ne sıklıkla seks yapıyor? Kız arkadaşı olmadığını söyledi. Belli ki burada yok. Sekssiz bir yaz asla
Benim için imkansız çünkü ne kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yok. Yaz boyunca burada kalacağını söyledi. Bütün yaz seks yapmayacak mı? Yoksa birini mi bulacak? Belinda, sanırım.

Ya da belki arkadaşlarını uçakla getirtip "ziyaret" ettirir.

Ben yatak odasındayken ve o üstsüzken patronumun seks yapmasını çok fazla düşünüyorum. Ve benimle ilgilenmiyor.

Artık buna izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Sesimin nasıl çıkacağından korkarak bir kez daha boğazımı temizliyorum. "Yelek ve kazak için teşekkür ederim. Güzel bir sürpriz oldu."

Saatini çıkarıp şifonyerin üzerine atıyor. "En azından bunu yapabilirim ve burada onlara ihtiyacın var." Eli kemerini çözmeye başlar.

Gözlerim açıldı. Sanırım bu gitmem için bir işaretti. "Şimdi gidip şu rezervasyon aramasını yapacağım." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

"Abbi."

Duruyorum ama arkamı dönmüyorum. "Evet?" Sesim neden bu kadar kısık çıkıyor?

"Duşa girmem gerekiyor, bu yüzden sana takım elbisemi vereceğim. Döktüm Biraz önce üzerine kola dökmüştüm. Lütfen bunu temizleyiciye götürün ve sonra bu günü sonlandırabilirsiniz."

Kemerinin şıngırtısını ve malzemenin kayışını dinliyorum ve pantolonunu çıkardığını anlıyorum. Bunun bir patronun kişisel asistanıyla uygunsuz bir davranış olarak kabul edildiğinden yüzde 99 eminim ama umursamadığımdan da yüzde 100 eminim.

Yine de gözlerimi uzak tutuyorum, bakışlarımın evin girişinde dolaşmasına izin veriyorum.

süit banyo. Burası bir akvaryum gibi, ortadaki koridor alanı ikiye bölüyor: sağda, cam ve fayans bir duvarın arkasında tuvalet ve solda jakuzili küvetin ve beş kişinin rahatlıkla sığabileceği bir duş alanının yer aldığı devasa bir cam kabin. Bir cep kapısı banyoyu odanın geri kalanından ayırıyor.

Yan gözle baktığımda, üzerinde siyah bir boxer külot, elinde takım elbise, güçlü bacakları her adımda gerilerek bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Titreyen kolumu uzatıyorum ve o da takım elbiseyi nazikçe üzerime örtüyor. "Teşekkür ederim."

"Yarın görüşürüz," diyorum, sesim aniden boğuklaşıyor ve sonra dışarı çıkıyorum. Takım elbisemi bir sandalyenin üzerine asıyorum ve akşam yemeği planlarını değiştirmek için masa telefonuna yöneliyorum, rezervasyon masasının düğmesine basarken Henry'nin kapıyı aralık bıraktığının farkındayım.

"İyi günler Bay Wolf. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Rich o derin, melodik sesiyle söylüyor. Telefonda seks operatörü olabilir. Onunla yüz yüze tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Yine Abbi. Hen'i taşımalıyız." Kendimi tutuyorum, "Mr. Wolf'un akşam yemeği rezervasyonları."

İnliyor. "Bu hayatımın en uzun günü ve daha yemek saati bile başlamadı."

Yaltaklanıyorum. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Lütfen. Oradaki küçük sarayında saklanıp Cosmo okuyordun."

Yanıt olarak homurdandım. "Kargaşayı duydum." Wolf Cove'un misafirleri taşımak için iki feribotu var; John'un beni getirdiği küçük olan ve

Daha sonra bana küçük bir yolcu gemisini hatırlatan çok daha büyük, daha süslü, kapalı bir bölümü olan, kafe masaları ve sandalyeleri ve hizmet

etmek için bir garsonu olan

İçecekler. Birkaç kez gidip geldi ve her seferinde konuklarla dolu olarak geldi. Birkaç uçak da körfeze indi ve zengin, seçkin konukları getirmek üzere rıhtıma doğru hareket etti. Helikopterler de pisti kullanıyordu.

Görünüşe göre otel, Wolf zincirinin sadık müşterilerini cezbeden sezon dışı özel fiyatlarla açılış haftası için neredeyse dolmuş durumda. Medyanın da katılacağı büyük açılış töreni önümüzdeki hafta yapılacak. Umarım aksaklıkları gidermek için yeterli zaman olur.

"Bu işi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Herhangi bir öneriniz var mı?"

"Elbette var. Bu yüzden bu işi yapıyorum." Tıkladığını duyuyorum tuşlara basıyor. "Yine de çalışmak için fazla zaman yok. Tamam, işte başlıyoruz. 43 ve 44 numaralı odalar, saat 18:00'de dört kişilik masa."

"Ne yapacaksın?"

"Rezervasyonlarını akşam 8:00'e alacağım ve odalarına gidip bir şişe rezerve şarap ve iki saat daha idare etmeleri için bir şarküteri tabağıyla kıçlarını öpeceğim. Kıç öpmeyi ne kadar çok seviyorum." Ses tonundan alaycılık damlıyor.

"Teşekkürler, Rich."

"Bay Wolf için her şeyi

yaparım."

Rahat bir nefes alarak telefonu kapattım. İşte. Bu sorun çözüldü. Artık takım elbisesini temizleyiciye götürebilir ve eve gidebilirim. Zihinsel ve fiziksel olarak uzun ama heyecan verici bir günün ardından uyumak için.

Hâlâ sandalyenin üzerinde duran takım elbiseye doğru ilerliyorum. Yaklaşırken Henry'nin odasındaki duşun çalışma sesini duyuyorum.

"O senin patronun, o senin patronun, o senin patronun..." Giysilerini kolumun üzerine katlarken, malzemeye yapışan kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. İlahi kokuyor. Burnumu tekrar boynuna gömmek için neler yapmazdım.

Ayrılmak için döndüğümde, gözlerim ister istemez dar alana takılıyor. Yatak odasının kapısının duvarla tam olarak buluşmadığı yerde. Banyo için mükemmel bir görüş açısı. Cep kapısının çekilerek kapatılmasını bekliyorum.

Öyle değil.

Ve duş odası o kadar büyük ki, buhar camı buğulandırmak için yeterince iyi bir iş yapmıyor.

Henry'nin sırtı bana dönük, elleri şampuanı saçlarında gezdiriyor, sabun perçemler halinde sert yuvarlak kıç yanaklarından aşağı akıyor. sinirli kalçalar. Ne zaman antrenman yaptığını bilmiyorum ama böyle bir vücuda sahip olmak için -dindarca- çalışmalı.

Ağzım açık kaldı.

Bunu izliyor olamam. Her iki kapıyı da açık bırakmamalıydı ama belki de beş inçlik açıklıktan gözet*lemeyeceğime* güvendiği için böyle yapmıştır. Onu yalnız bırakmak için kapının koluna uzanıyorum, ama kapıyı kapatmayı kendime yediremeden açgözlü gözlerimin Henry'yi tekrar bulmasına izin veriyorum.

"Aman Tanrım," diye dudaklarımdan kaçıyor, bana dönmesini izliyorum, su eğik başının üzerinden akıyor. Duruşunu ayarlıyor, ayaklarını Bacaklarını daha da açıyor. Artık her yerini görebiliyorum, önünde uzanan, şişmiş ucu göbeğine doğru uzanan, neredeyse ona ulaşan siki de dahil.

Donup kaldım, yarı panik, yarı huşu içinde onun aşağı uzanışını ve dibini avuçlayışını ve sonra yavaşça kökten morumsu, yuvarlak uca kadar yukarı ve aşağı kaymaya başlamasını izliyorum.

Nefesim kesildi. Patronumun otuzbir

çekişini izliyorum. Ve duramıyorum.

Önce Katie ve Rachel, şimdi de Henry mi? Tam bir sapığa dönüştüm.

Yine de gözlerimi ayıramıyorum. Bu Katie ve Rachel'ı izlemekten farklı. Vücutları beni tahrik etmiyordu, her biri ne kadar çekici olsa da onlar. Yaptıkları şey ve bundan aldıkları zevk, kanımın akmasına neden oldu.

Ama burada, şimdi. Henry'nin her şeyine tepki verdiğimi biliyorum. Su ve sabunla sırılsıklam olmuş katı, altın sarısı formuna; karnının keskin V'sine, koyu renkli bir kıl parçasına ve şahsen gördüğüm ilk yetişkin erkek penisine; onu yakaladığım son derece savunmasız pozisyona.

Eli hızlandıkça ön kolundaki kaslar kasılıyor, tabana doğru kayıyor ve tekrar tekrar yukarı çıkıyor. Çok büyük, Jed hakkında bildiklerimden çok daha büyük, pantolonundan edindiğim sınırlı deneyimle. Bunun bir kadının içine nasıl sığacağını hayal bile edemiyorum.

Ama külotumdaki ıslaklık ve bacaklarımın arasındaki derin zonklama bana bunu öğrenmek istediğimi söylüyor.

Bu iki kapıyı da açık bırakmak mı istedi? Hala burada olduğumu biliyordu, rezervasyon değiştirmek için arıyordu. O kadar uzun süre telefonda kalmadım, değil mi?

Kalçaları her vuruşta sallanmaya başlayınca dudaklarım aralanıyor, ta ki eli herhangi bir iş yapmaktan çok vücudunu itene kadar, taşakları sarsıntılı hareketlerle sallanıyor. Ağır ve dolgun görünüyorlar. İşte bu Jed'in söylediği şey boşalmak üzereyken oluyor. Bana bazen odasında, özellikle de öpüştükten veya dokunduktan sonra kendini ovuşturduğunu itiraf etti.

Duş başlığının sesinden Henry'nin derin iniltilerini duyabiliyorum ve kendimi aniden kuruyan dudaklarımı yalarken ve onunla birlikte nefes nefese kalırken buluyorum, o ellerin üzerimde olmasını diliyorum, yumruğumun ona sarılmış olmasını, onu böyle pompalamasını diliyorum. Ellerimin yeterince büyük olup olmadığını bile bilmiyorum.

Şu anda neredeyse kapıya yaslanmış durumdayım.

Onu görebilmek için dar bir alana girdim ve camın yeterince açık kalması için dua ettim.

izlemek için. Neredeyse vahşi görünüyor, bir eliyle kendini şiddetle çekiştirirken, serbest eli cama düz bir şekilde bastırıyor. İzlerken bacaklarım beklentiyle titriyor, göğüslerimin ağırlaştığını ve meme uçlarımın beklentiyle gerildiğini hissediyorum. Henry'nin orgazmı neye benzeyecek?

Otuz saniye sonra Henry'nin dudakları aralanıyor ve bir dizi gırtlak inlemesinin ardından bir çığlık atıyor. Güçlü çıplak vücudu, beyaz krema akıntılar halinde sikinin ucundan fırlayıp cama çarparken hareketsiz kalıyor

Duvar. Kendini sağarken eli yavaşlıyor, göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor.

Bu kesinlikle gitmem gereken zaman. En başta odasındaki o dar alana hiç bakmamalıydım. Takım elbiseyi sandalyeden alıp yoluma devam etmeliydim.

Henry sanki birinin onu izlediğini hissetmiş gibi aniden başını kaldırdığında ve bakışlarımız kilitlendiğinde, midem bir kaya gibi yere düşüyor.

Üç uzun, kalp durdurucu saniye boyunca Henry'nin delici mavi gözlerine baktım. Ve sonra takım elbisesini göğsüme bastırarak Penthouse Cabin One'dan dışarı fırlıyorum.

On Üçüncü Bölüm

Henry'nin beni kovması ne kadar sürer? Bu gece mi olacak? Yoksa yarın mı? Sabah mı? Kendisi mi yapacak, yoksa Belinda beni itip kakacak mı?
İçimden bir ses buna aldırmayacağını söylüyor.

Bana güvendi ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Yanımdaki kabindeki su kesiliyor. "Bu nefis

koku da ne?" Katie seslendi.

Endişeme rağmen gülümsüyorum, ağrıyan, stresli bedenimi köpürtüyorum. Birinin benim bir ürünüme yaltaklanmasından her zaman gurur duymuşumdur. "Naneli sabun.
Ev yapımı." Sinir bozucu bir günün ardından, kremsi hindistan cevizi yağı bazlı bitkisel sabunlardan ve sıcak bir duştan daha rahatlatıcı bir şey yoktur.

"Ev yapımı derken, *sen mi* yaptın?"

"Evet."

"Bu tür şeylerin nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Evet. Oldukça kolay." Greenbank'te olsaydım, eminim şu anda kamyonlar dolusu üretim yaparak zamanımı ve kırık kalbimi meşgul ediyor olurdum. Bu süreci özlüyorum ama malzemelerimi buraya getiremezdim. Alaska Havayolları'nın bir fıçı kül suyu ile uçmama izin vermesine imkan yoktu. Artı, düşündüm ki
bir şey yapmak için ne zamanımız ne de imkanımız var.

Duş perdem aniden açılıyor ve nefes nefese kalıyorum, bir kolum göğüslerimi örtmek için kötü bir iş çıkarıyor, serbest elim bacaklarımın arasında dolaşıyor.

Katie vücudunu saran beyaz havluyu düzeltiyor. "Rahatla. Bütün gün çıplak kadınlar görüyorum, Abbi." Gözlerini devirir ve güler. "Bir dakika sabuna bakabilir miyim?"

İsteksizce göğüslerimi açıyorum ve çubuğun olduğu elimi uzatıyorum. Doktorum dışında kimsenin beni en son ne zaman çıplak gördüğünü söyleyemem. *İnsanlar kapalı kapılar ardında, yalnızken değişmelidir.* Daha fazla bilge tavsiye
Bernadette Mitchell.

Katie onu benden alıyor ve burnuna götürüyor. Derin bir nefes alıyor, sonra başparmağını üzerinde gezdiriyor. "Cennet gibi. Ve diğer ev yapımı sabunlar gibi iğrenç görünmüyor."

"Sanırım değil." Duraklıyorum, sıcak su sırtımdan aşağı akarken ön tarafım cereyanla serinliyor. "İşim bitene kadar bekleyebilirdin, biliyorsun."

Çubuğu tekrar ellerime tutuşturdu. "Nasıl köpürdüğünü görmek istedim. Eğer fazladan varsa, bir kalıp isterim. Organik sabunlarımı evde unuttum ve Homer'da hiçbir şey bulamadım." Kristal mavisi gözleri çıplak bedenime düşüyor, kollarımın ve boynumun üzerinde dans ediyor, bir süre göğüslerimde kalıyor.

Tekrar yüzüme bakmadan önce bir an durdu. "Kendine daha fazla güvenmelisin. O vücudu saklamak için hiçbir nedenin yok."

"Um... Teşekkürler?" Bu, bugün özgüvenime gönderme yapan ikinci kişi. Gerçekten güvensizliğimi bu kadar açık mı taşıyorum?

"Ve cidden, şu ormanda sana yardım etmeme izin ver." Gözleri elimin kasık kıllarımı sakladığı yere kayıyor. "Tüm ağda malzemelerim kabinde. On beş dakikamı alır ve seninle işim bittiğinde ekstra temiz ve düzenli küçük bir Brezilyan olur."

"Harika." Perdeye uzanıyorum, bunun ona bir işaret vermesini umuyorum.

Katie sadece gülüyor ve uzaklaşıyor, kadın vücudunu takdir ettiği belli olan bir kadının iltifatları karşısında kendimi hem gururlanmış hem de düpedüz tecavüze uğramış hissediyorum.

Sonra kendime, daha iki saat önce orada durup patronumun kendi duşunda mastürbasyon yapmasını izlediğimi hatırlatıyorum. Şikayet etmeye hakkım yok. Elbette, kapıyı kapatabilirdi. Ama işimi iyi ve sağduyulu bir şekilde yapacağım konusunda bana güvendiğini söyledi.

Yaptığım şey ihtiyatlı olmanın tam tersiydi.

Ve şimdi kendimi Katie'nin orman dediği kasık kıllarıma bakarken buldum. Bu biraz sert oldu. Belki de daha çok "yanan çalı", rengi saç rengime uyuyor, ne yazık ki. Elbette, bikini bölgemi tıraş etmedim. Bunu sadece yazın yapıyorum, utanç verici kılların yapışmasını önlemek için

mayomu çıkarıyorum. Bunu yılın diğer zamanlarında da yapmam gerekiyor mu?

Duşumun mahremiyetinde bile yanaklarım ısınıyor. Bu konularda nasıl bu kadar bilgisiz olabiliyorum?

~ ~ ~ ~

"Penthouse One'daki ilk günün nasıldı?" Sonbahar sorar. Çerçeve Üstümde o yerleşirken itişip kakışıyor. Sadece Lorraine ve Rachel hâlâ dışarıda, vardiyalı çalışıyorlar.

"Tamam."

"İyi mi? Misafirler nasıl? Yapacak çok işiniz var mıydı?" Bu konuşmanın nereye gideceğini bildiğimden korkarak iç geçiriyorum.

"Aslında, Bay Wolf Çatı Katı Bir'de kalıyor."

Autumn'un bedeni ranzanın üstünden yuvarlanırken Tillie de dönüp bana bakıyor. "Ne?" diye ikisi birden haykırıyor.

"Siz *Bay Wolf'un* özel hizmetçisi misiniz?" Tillie'nin güzel yüzü şaşkınlık ve tahminimce kıskançlıkla buruşuyor.

Bunun hakkında konuşmam mı gerekiyor? "Beni kişisel asistanı olarak işe aldı."

"*Kişisel* asistan mı?" İkisi de yankılanıyor, şaşkınlıkları daha da artıyor.

"Papağan gibi konuşuyorsunuz," diye kıkırdıyor Katie. Koltuğa oturmuş bornozuyla yatağının kenarında, yeni fönlenmiş saçlarını tararken, görünüşe göre

şaşırmadım.

"Evet. Beni de hayrete düşürdü."

"Onun için ne yapıyorsun?" Tillie soruyor.

"Takvimini ve e-postalarını yönetiyorum, kabinini temizliyorum, rezervasyon yapıyorum

O ve o gün kimi eğlendiriyorsa onun için geziler. Dürüst olmak gerekirse, henüz emin değilim." Elimde olmadan bana verdiği telefona bakıyorum, cezamı beklerken içimi bir korku kaplıyor. Bu bir işten çıkarma mesajı mı olacak yoksa daha iyisi, beni kovarken gözlerimin içine bakabilmesi için hemen onu görmemi mi isteyecek?

Onu bu şekilde gözetlememeliydim, çünkü şu anda zihnimde yer etmiş olan güçlü ve vahşi görüntüsü de dahil olmak üzere pek çok nedenden dolayı ve onun mükemmel vücudu. Onunla bir daha nasıl yüzleşeceğim?

"Sen lanet olası bir kaltaksın," diye mırıldanıyor Tillie. Ağzım bir karış açık kaldığında, eliyle umursamaz bir tavır takınıyor. "Bana aldırmayın. Huysuzum, regl dönemimdeyim ve tamamen kıskancım."

"Yakışıklı patronumuz hakkında paylaşacak ilginç bir şey var mı?" Katie, dantelli beyaz bir sütyen ve külot ortaya çıkarmak için bornozunu vücudundan kaydırarak sorar. Kot pantolonuna uzanıyor. Sanırım personel salonuna gidiyor.

İnsanlarla tanışmak ve havadan sudan konuşmak şu anda yapmak istediğim en son şey. Sırt üstü yatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Hiçbir şey." Henry'nin kocaman sikinin duş camının her yerine gelmesi dışında. Yarın o camı temizlemek zorunda kalacağım ve bu fikir bile beni

iğrendirmiyor.

Burada neye dönüştüm ben? Annemin korktuğu şey tam olarak buydu.

"Sana bir sus emri imzalattı, değil mi?" Autumn yatağına geri sürünüyor, yeni işimin şoku nihayet geçiyor.

"Evet. Neden?"

"Anlaşıldı. Biraz paranoyak olduğunu duydum. Buraya geldiğinden beri kimsenin odasına adım atmasına izin vermiyor. Ne hizmetçiler, ne de oda servisi. Ayrılacak.
kapının dışındaki tabaklar."

Tillie gözlerini ovuşturarak, "Los Angeles'ta olanlardan sonra onu suçladığımı söyleyemem," diye mırıldandı. Bugün zor bir gün geçiren biri varsa, o da kat hizmetleri personelidir.

"L.A.'de ne oldu?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Bir toplantıdan eve döndüğünde hizmetçisini çıplak ve yatağına kelepçelenmiş halde buldu. Ona eşlik etmesi için güvenliği çağırdığında, kadın adamın onu zapt ettiğini ve kendisini zorladığını iddia etti." Tillie üniformasının altına uzanır ve naylon çoraplarını vücudundan sıyırmaya başlar. Sanırım altı kadın aynı kabini paylaşınca utanmaya yer kalmıyor. "Kadının kamerada olması, içeri girmek için oda anahtarını kullanması ve adamın bütün gün toplantıda olması nedeniyle suçlama *çok* hızlı bir şekilde kapatıldı. O pek zeki değildi. Sanırım onun için bir fantezi gerçekleştireceğini düşündü ve ilgilenmediğini anlayınca işini kurtarmak için panikledi.

Duyduğuma göre çok da güzel bir kızmış. Miss Venezuela ikincisi ya da onun gibi bir şey."

"Bu doğru değil. Bütün bunları nereden biliyorsun?" Sonbahar talep ediyor.

Tillie'nin kendini beğenmiş gülümsemesi bana karanlık ve kirli sırların merkezi olmaktan hoşlandığını söylüyor. O ilk geceyle ilgili ayrıntıları ona hiç anlatmadığım için bir kez daha rahatlıyorum. "Ayrıca, birkaç ay öncesine kadar New York ofisinde bir asistanı vardı. Kendisine asıldığı için onu kovdu."

Belinda'yla konuştuğu baş ağrısı bu muydu? Kaçınmak istediği baş ağrısı mı? Beni işe aldığını çünkü bir şey denemeyeceğimi bildiğini söyledi. Ayık olduğumda.

"Tamam, cidden. İki yıldır Wolf'la birlikteyim ve bunların hiçbirini duymadım!" Autumn içimdeki eziyete aldırmadan haykırıyor, şüphesi apaçık ortada. "Kaynağın kim?"

"Kuzenim Wolf'un merkez ofisinde çalışıyor. Bir şeyler duymak konusunda çok yeteneklidir."

Bugün duşta Henry'yi gözetlediğimi duyacak mı? Birkaç hafta içinde, sapık olduğu için ilk gününde kovulan kişisel asistan olarak mı konuşulacağım?

Ve güvenebileceğini düşündüğü masum küçük bir çiftçi kızı bulmak için bu kadar çaba sarf ettikten sonra?

"Şey, başlangıçta oldukça ketum olduğunu duydum.
Bir şeyler sakladığını düşündürüyor bana," diyor Katie kaşlarını sallayarak. "Belki de ciddi bir sapkınlık."

Tabii ki bunu önerecek kişi Katie olurdu.

Katie ve Tillie dönüp beklentiyle bana bakıyorlar. "Odasında müstehcen bir şey görmedim," diyorum, yanaklarım yanıyor. Tehlikeli
bir adım atıyorum
Henry'nin çizdiği "benden bahsetme" çizgisine yakın. Yatağımın yanındaki küçük duvar lambasını kapatmak için uzandım. "Kendimi iyi hissetmiyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum.
biraz uyuyalım. Herkese iyi geceler."

Bir süre sonra Tillie kendini yatağından kaldırıp duş kabına ve bornozuna uzandı. "Kendini yatağına kelepçelemek gibi uygunsuz bir şey yapman konusunda endişelenmesine hiç gerek kalmayacak. Buradaki kadınlar arasında bunu dürüstçe söyleyebilecek tek kişi sen olabilirsin."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya mı çalışıyor bilmiyorum ama ben daha iyi hissetmiyorum.

Şimdi *çok* daha kötü hissediyorum.

Bölüm On Dört

Hizmetçilerin girişinden Henry'nin evine doğru adım atarken derin ve gergin bir nefes alıyorum, bütün gece zar zor uyuduğum için midem düğüm düğüm. Bu sabah iş telefonumu kontrol etmeye cesaret ettiğimde hiç mesaj ya da e-posta yoktu. Belinda'dan bir şey yok.

Bununla ilgilenecek mi? Yoksa hiç olmamış gibi mi davranacak? Özür dileyecek miyim?

Bana baktığı anda gözyaşlarına boğulacağımdan korkuyorum.

Ama Henry orada değil.

Kanıtları orada. Yarım kalmış kahvesi, boşaltılmış ve istiflenmiş kahvaltı tabakları. Ve bir not, zarif bir karalama ile şöyle yazıyor:

Bugünkü 7-8 toplantılarını yeniden planla. Yedi kişilik yemek ayarla.

Sekiz kişilik. H.W.

Bu kadar.

Ama o nerede? Kodiak Adası'na yolculuğu 8:30'a kadar.

İç çekiyorum, birkaç dakika önce sadece saf dehşetin bulunduğu yerde hayal kırıklığı ve rahatlama hakim oluyor. Belki de şu anda benimle yüzleşemeyecek kadar kızgındır. Ya da

Belki de yaptığını gördüğüm şeyden utanmıştır. Bir adam

Bundan utandın mı? O ya da herhangi biri beni geçen gece yaptığım gibi kendime dokunurken yakalasaydı ölmek isterdim.

Belki de bunu olduğundan daha fazla büyütüyorumdur. Belki de umurunda değildir.

İçimi çekiyorum ve kendime bir fincan kahve koyuyorum. Dün onun takvimini düzenlemek ne kadar zamanımı aldıysa, şimdi de yeniden düzenlemek bütün sabahımı alacak.

~.~.~.~

Kanarya sarısı Otter uçak iskelesine yanaşıyor, Wolf Cove markası kanadında gururla sergileniyor. Küçük kapı gıcırdayarak açılırken ve birbiri ardına cesetler dışarı fırlarken soğuk tüneğimden -Kabin Bir'in önündeki verandadan- izliyorum. Yedi adam sonra, Henry'nin iri gövdesi kaçmak için çömelmiş halde ortaya çıkıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu kadar uzaktan bile onu gördüğümde göğsümün derinliklerinde gergin bir sersemlik oluşuyor. Kot pantolonu, ekose ceketi ve altından görünen kömür rengi yeleğiyle rahat bir şekilde giyinmiş, kestane rengi saçlarını bir bereyle örtmüş. İnanılmaz derecede seksi ama lüks Lux restoranı için pek de uygun bir kıyafet değil.

Bu da değişmek için buraya gelmesi gerektiği anlamına geliyor.

Körelmiş olan sinirsel korku şimdi beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor.

Hepsi konuşuyor, gülüyor ve birbirlerinin omuzlarına vuruyorlar. Sanırım turdan keyif aldılar.

Henry arkalarından geliyor, pilotla sohbet ediyor. Anladığım kadarıyla Philip. Ona bir şey uzatıyor, Philip minnettar görünüyor, başını sallıyor ve uçağa geri dönmeden önce elini sıkıyor.

Vücuduma sıkıca sarılıyorum, esintili beyaz bluzum elli derece sıcaklıkta yeterince sıcak değil ve Henry gözden kaybolana kadar izliyorum, bir yandan da buraya bakacağı umuduna karşı nefesimi tutuyorum.

Ama o gözünü bile kırpmıyor.

İçeri girip masaya koşuyorum, o gelmeden önce son dakika e-postalarının açılıp halledildiğinden emin olmak için çabalıyorum, mesanem dökülme tehdidiyle karşı karşıyayken kalçalarımı sıkıyorum.

Ama Henry hiç görünmez.

İki saat sonra, Henry'den hiçbir iz yokken ve sinirlerim yeterince yıpranmışken, iş telefonuma bir mesaj geldi.

Saat 2'de Zirve'ye gelin.

İnliyorum. İşte burası. Burası Henry ve Belinda'nın bir masada karşıma oturup yaptığımın sadece yanlış değil, aynı zamanda iğrenç olduğunu özenli ayrıntılarla açıkladıkları yer.

Saate bakıyorum. Bu odayı bulmak için on dakikam var. Öğle yemeği için yeterli zaman değil, ama yine de midemin bir şey kaldırabileceğinden şüpheliyim.

iPad'imi ve iş telefonumu alıp kapıdan çıkıyorum.

Alaska'yı özleyeceğim.

~ ~ ~ ~

Saat ikiyi bir geçe Summit toplantı salonunu bulduğumda nefes nefese kalmıştım. İçeridekileri hızlıca taradığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor: Taş suratlı Henry, Belinda, Paige ve on kişilik bir masanın etrafında oturan dört yabancı yüz.

Ben uysalca kapıya vururken hepsi dönüp bana bakıyor. "Oturun."

Henry yanındaki sandalyeyi işaret ediyor. Çırpınıyorum ellerim sinirden titreyerek, sallantılı bacaklarımın üzerinde ona doğru ilerliyordum. Beni kovmak için tüm bu insanların burada olması mı gerekiyor?

Belinda'nın hesapçı gözlerinin üzerimde gezindiğini hissediyorum, yüzündeki küçümseme zar zor gizleniyor.

O kadar tedirginim ki, Henry'nin dün kuru temizleme için bıraktığım takım elbiseyi giydiğini fark etmiyorum bile. Saçlarının uçları nemli, bu da duş aldığını gösteriyor. Ama nerede ve ne zaman?

"Paige, durum güncellemesi lütfen," diye rica ediyor Henry, sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir bacağını dizinden diğerinin üzerine atmış, parmakları cilalı siyah bir ayakkabıya hafifçe vuruyor. Bunu kendisi yapmış olmalı. Ben yapmadığımı biliyorum. Onun ayakkabılarını da benim mi parlatmam gerekiyor? "Abbi, not al."

Son yirmi dört saatteki temizlik ve ağırlama konularından bahsetmeye başlayan, küçük misafir şikâyetlerini ve uygulamaya koyduğu bazı süreç değişikliklerini vurgulayan küçük Teksaslı kadına öylece bakıyorum.

Henry uzanıp parmak eklemiyle usulca kalçama dokunana kadar farkına varmadım. Zirve Odası'na kovulmak için çağrılmamıştım.

Yazı yazmak için buradayım.

Vücudum rahatlayarak sandalyeme gömülüyor. Hızlıca madde madde notlar alıyorum, her yönetici teker teker Henry'ye kendi alanıyla ilgili bilgi verirken dikkatle odaklanıyorum. Sally, spa da dahil olmak üzere misafir olanaklarından sorumlu nazik görünümlü bir sarışın; Jean, karşımda oturan küçük Asyalı bayan

Tüm konuk turlarını ve programlarını koordine eder; Pierre, mutfak müdürü; ve Ryan adında otuz küsur yaşında bir adam tüm tesisleri ve bakımı yönetir. Eğer bir gün bile çalışmış olsaydım, o benim patronum olurdu.

Açıkhava ekibi. Bahçedeki lalelerden rıhtımdaki yüzer uçaklara kadar her şeyin mükemmel çalışır durumda olmasını sağlamak gibi büyük bir işi var. Ayrıca günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

Belinda arada bir kendi sorusuyla ya da nasıl davranılması gerektiğine dair bir talimatla araya giriyor. Ondan hiç hoşlanmıyorum ve zaten biliyorum ki

Benden hoşlanmıyor ama zeki ve sofistike olduğunu kabul ediyorum.

Henry'nin onu neden bu role koyduğunu anlayabiliyorum.

Ve muhtemelen aptal küçük kızlardan hoşlanmadığı için onunla

yattı.

Ama ben not tutmak için buradayım, diye hatırlatıyorum kendime küçük bir gülümsemeyle.

Bununla başa çıkabilirim.

"Tesislerle ilgili önemli bir şikâyetiniz var mı?" Henry Ryan'a soruyor.

"Üst katlardaki birkaç misafir duşlarının ısınmasının çok uzun

sürdüğünden şikayet etti."

"Sıcak su nereden geliyor?" "Üçüncü

kattan."

Henry'nin çenesi gerilir. "Mühendis değilim ama bu bir tasarım hatası

gibi görünüyor."

Ryan boğazını temizler. "Evet, efendim. Tesisatçılara o kat için özel olarak ek sıcak su ısıtıcıları kurmaları ve boruları yeniden yönlendirmeleri için çalışma yaptırdım bile. Beşinci kattaki bakım alanında yer var."

"Umarım konuklarımıza en az rahatsızlık verirsiniz?"

Belinda usulca içeri girer. "Cristal'ı odalarına gönderdim bile.

Şikâyette bulunanlar için ilk geceki oda konaklamalarını telafi ettim." Bu

binlerce dolar demek. Böyle bir adam için fark eder mi?

Henry mi? Böyle bir otele mi? Büyüklüğünü kavrayamıyorum. Bana göre.

kulağa sakatlayıcı geliyor.

Henry soğukkanlı ve sakin bir tavırla bir an için onu sessizce süzerken Ryan'ın ifadesi kararsız. "Aynı şeyi dördüncü kat için de yap." Sonra bana döndü. "Abbi, bugünün ilerleyen saatleri için George Duncan'la bir görüşme ayarla. O batıda
Sahil."

Kim olduğunu biliyormuşum gibi notlarımda işaretliyorum. Umarım Henry'nin gelen kutusunda George'un kim olduğuna dair bir şeyler bulabilirim. Ses tonundan, konuşmanın hoş geçmeyeceğini tahmin ediyorum.

Henry, toplantıya saçma sapan bir şekilde hükmederek ilerliyor, ondan yayılan gerginlik neredeyse elle tutulur. Büyük bir baskı altında. Sanırım haklı olarak. Lüks bir otel açmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Masanın etrafındaki herkes gözlerini ona dikmiş, sanki bir ipucunu kaçırmak istemiyorlar. Onları korkutuyor. Benim ödümü kopardığına göre bu mantıklı. Bana balta sallamayı öğreten sabırlı adamdan tamamen farklı bir adam o.
Yanlış kravatı tutarken gülümseyen ve renk körü olduğunu itiraf eden biri.

Ve kendi yumruğuyla parçalanışını izlediğim savunmasız kişi.

Eli kaslı kalçasının üzerinde duruyor, parmakları yavaşça tıngırdıyor,

ritmik bir vuruş. Dün sikini sıkıca kavrayan el,

boşalana kadar kökten uca pompaladı.

Başımı iki yana sallayarak, bu kadar kolay yoldan saptığım için iğrenç düşüncelerimi azarlıyorum.

Eli aniden durdu. Profilimde o soğuk ama demir gibi sıcak bakışları hissediyorum ve yanaklarım tepki olarak kızarıyor. Sanki ne düşündüğümü biliyor. "Rezervasyonlar mı?"

Zihnimi toplantıya geri dönmeye zorluyorum.

"Ağustos ayına kadar neredeyse tamamen doluyuz," diye gururla açıklıyor Belinda, sanki bunda tek başına bir payı varmış gibi. "Arayıp iptal bekleme listelerini soran misafirlerimiz var."

Henry'nin dudakları seğiriyor. Memnun olduğunun tek göstergesi. "Büyük açılış. Bana bilgi ver."

Belinda iPad'ine bir şeyler yazıyor. "Tüm medya kuruluşları LCV yaptı ve yeterli şekilde hazırlandıklarından emin olmak için odalar belirlendi." Tanımadığım ama kulağa gösterişli bir balo gibi gelen etkinliğin kritik katılımcıları olması gereken kişilerin isimlerini sıralamaya devam ediyor.

O konuşurken Henry not defterine bir şeyler karalıyor ve not defterini kucağıma bırakıyor, parmak eklemleri kalçama değiyor.

Smokinimin dolabımda olduğundan emin ol. Onu paketlediğimi hatırlamıyorum.

Kulübeye döndüğümde kontrol etmek için bir not alıyorum. Bu çok basit ama kişisel bir istek ve ben de kendimi bu isteğimi yerine getirmenin keyfini çıkarırken buluyorum.

onun için dolabını karıştırdım.

Belinda hâlâ konuşuyor. "Sen ve ben herkesin dosyasını gözden geçirebiliriz-"

Sözünü keserek, "Abbi'ye katılan her üyenin özetini gönder. Bana doğrudan bilgi verecek."

Ağzının kenarları seğiriyor. "Peki." Kaba ve hiç de hoş değil.

"Personel sorunu var mı?"

"Şimdilik yok." Gözleri bana doğru kayıyor ve ben hemen bakışlarımı kaçırıyorum. Ona dünden bahsetmiş olabilir mi? Şimdiye kadar her şeyin içindeymiş gibi görünüyor.

"Tamam. Herkese teşekkürler. Abbi yarınki güncelleme için bir toplantı talebi gönderecek."

Tıpkı sınıfta zil çaldığında herkesin koşmaya hazır bir şekilde eşyalarını toplamaya çalışması gibi.

Bir bacağını diğerinin üzerine atarak sandalyesinde oturan Belinda hariç herkes, eteğinin yan yırtmacı jartiyerinin ucunu ortaya çıkaracak kadar yüksek. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Henry ona kısa bir bakış attı. "Ne

hakkında?" "Baban hakkında."

İçini çeker ve dirseklerini masaya dayayarak ellerini ensesinde birleştirir ve başını öne eğer. "Abbi, bu notları özetleyip gruba gönder. Ayrıca, birkaç sunum var

Çıktılarını aldım ve masamın üzerinde duran kenar boşluklarına not aldım. Lütfen bunları özetleyin ve yarına kadar takip için üzerlerinde listelenen isimlere gönderin. Ayrıca bu akşam yemekten önce Michael ile odada bir saatlik bir masaj ayarlamaya çalışın."

"Odada mı?" Kendi alanında kimseyi istemediğini söyledi.

"Evet. Saati mesaj at." İç çekiyor. "Tamam, Belinda. Ne oldu?"

Bunu, yara almadan ve hâlâ çalışarak ayrılmam için bir işaret olarak kabul ettim ve başka bir şey söylemeden ayrıldım.

On Beşinci Bölüm

"Michael?" Tamamen siyah giyinmiş, tişörtü fit ve zayıf vücudunu sarmış, iri yarı bir adam kulübenin dışında duruyor, yanında katlanmış bir masa var. En az 1.80 boylarında olmalı.

"Bu benim." Bunu kanıtlamak için çalışan rozetini gösteriyor, resimdeki derin gamzeler şu anda bana gösterdiği gamzelerle eşleşiyor. Büyüleyici bir gülümsemesi var.

"İçeri gel." Geri çekiliyorum, kaçınılmaz kızarıklığımı gizlemek için başımı eğiyorum, ne zaman çekici bir adamın gözleri üzerimde olsa yanan kızarıklığımı.

Masayı eşiğin üzerinden kaldırırken kolları geriliyor, sonra yerine koyup elini kumral kırpılmış saçlarında gezdiriyor. "Sanırım Bay Wolf bunun şuraya kurulmasını istiyor?" Başıyla masaya doğru pencerelerden suya bakıyor, sonra bana bakıyor, bir cevap bekliyor. Gözlerinin göğsüme indiğini fark ediyorum ama hemen yüzüme geri dönüyorlar.

"Açıkçası hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, onu uzak tarafa doğru takip ederken.

"İsterse ben taşırım. Kahretsin, burası güzel bir yer." Gözleri mekânda gezinirken devasa taş şömineye takılıyor. "Patronunu etkilemek için bahşiş ister misin? Çalıştır şu şeyi."

"Şimdi mi?" Saat daha beş ve yeterince soğuk değil.

"Belki şu anda değil ama soğuk bir gecede kesinlikle. Güven bana. Ne zaman Aspen'i ziyaret etse ve beni de getirse, her zaman ateş yakıyor. Bunun ona büyükannesi ve büyükbabasının buradaki evini hatırlattığını söylüyor."

"Tüyo için teşekkürler." Belki bu gece ona bir sürpriz yaparım. Dün yaptıklarımdan sonra en azından bunu yapabilirim.

"Sorun değil." Michael saniyeler içinde masayı açıp kurdu. Belli ki bir süredir bu işi yapıyor. "Demek

Aspen'deki Wolf'ta çalışıyorsun?"

"Evet. Şu kağıdı taşımama yardım

eder misin?"

Yüzümü buruşturuyorum ve bir ucundan tutuyorum. Lastikleri uçlarından gererek yatak tahtasını kaplıyoruz. "Aslen Colorado'lu musun?"

"Hayır. Pittsburgh'un hemen dışında. Stipling adında küçük bir kasaba."

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Yok artık! Ciddi misin?" Pensilvanya'nın küçük bir kasabasından gelen başka birini bulmanın rahatlığı var, özellikle de bildiğim her şeyden bu kadar uzakta olduğum düşünüldüğünde. "Ben Greenbank'tenim. Hiç duydun mu?" Çoğu zaman insanlar duymaz ama Michael'ın sırıtışından cevabının ne olacağını zaten biliyorum.

"Evet! Her yıl orada beyzbol oynardım."

"Ciddi misin?" Şimdi başım dönüyor. "Maçlarınızı izlemiş olabilirim. Nişanlım da oynadı. Bütün yaz elmastaydım. Bekle, kaç yaşındasın

Sen?"

"Yirmi yedi."

Gülüyorum. "Tamam, belki de değil."

"Yine de dünya küçük." Başını sallıyor ve bana gülümsüyor. Ben de sırıtıyorum. masanın üzerine sermesine yardım etmek için gevşek çarşafın ucundan tutarak geri döndüğümde, vücuduma yeni bir rahatlık hissi geldi.

"Peki, nişanlın hala oynuyor mu?"

"Hayır. Ve... eski." Çıplak elimi salladım, aniden gelen Bu itiraf boğazıma düğümlendi. En azından geçmişteki kadar kötü değil.

"Ah, üzgünüm." Omuz silkiyor. "Bende de onlardan bir tane var. İyi ki onun fişini çekmişiz. Bu bir hata olurdu."

Krem rengi yün battaniyeyi çarşafın üstüne sermesine yardım ederken hüzünle iç geçiriyorum. Jed ve benim hakkımda bunu bu kadar rahat söyleyebilecek miyim? Onun ihanetini bir kurşundan kaçma yöntemim olarak görebilecek miyim?

"Peki nasıl oldu da milyarder otel sahipleri tarafından şahsen masaj talep edilerek buraya geldiniz?"

Kıkırdıyor. "Üniversitede spor masajı terapisi alanında uzmanlaştım ama iş bulmakta zorlanıyordum, bu yüzden Aspen'deki Wolf'ta bir açılış için başvurdum. Bir sürü kayakçının iş anlamına geldiğini düşündüm. Bay Wolf bir gün oradaydı.

Kışın pistte bacağını sakatlamıştı, bu yüzden beni odasına gönderdiler. I

Ona bu konuda yardımcı oldum ve şimdi şehre geldiğinde hep beni soruyor. Bana bizzat burada bir iş teklif etti, Aspen'in yazın ölü olduğunu düşünürsek bu harika bir şey." Michael ısınıyormuş gibi uzun kollarını dirseklerinden bükerek başının üzerine uzatıyor.

"Büyük patron tarafından seçildiğin için şanslısın," diye takılıyorum, gerçi sanırım ben de seçildim.

"Kaç kadın iş arkadaşımın hasta numarası yapıp yerime geçmek için bana yalvardığına inanamazsın." Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Adamda bir şeyler var."

Sanırım yapabilirim. Ellerini Henry Wolf'un vücuduna sürmen için izin mi verdiler? Hayal bile edemiyorum ama birden Michael'ı kıskandım.

Ve Henry, kabul ediyorum, uzanıp kendi ağrıyan pazımı dalgınca yoğururken. Jed bana sırt masajı yapardı. Onları özlüyorum.

Michael bunu hemen anladı. "Ağrın var mı?" "İyi

bir gece uykusunun düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Onun programına ayak uydurmaya çalışmak stresli olmalı. Buraya gel." Bana doğru uzanıyor, uzun kolları aradaki mesafeyi iki adımda kapatıyor. Beni belimden tutarak, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi masanın üzerine kaldırıyor.

"Bu iyi mi?" İri, güçlü ellerinden biri sırtımın üst kısmında omuzdan omuza gezinirken, parmakları hafifçe aralanırken geriliyorum.

"Birkaç düğümün var," diyor, soruma cevap vermiyor. O kaslarımı nazikçe yoğurmaya başladı. Gözlerimi kapatıyorum ve onun güçlü ellerinin üzerimdeki hissinin tadını çıkarıyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor. Jed'den çok daha yetenekli, çok daha güçlü. "Bu sadece stres mi? Yoksa fiziksel olarak zorlayıcı bir şey mi yapıyordun?"

"Geçen gün odun istifliyordum. Bir de balta salladım," diye mırıldanıyorum ve becerikli parmakları boynuma baskı uygularken başımın öne düşmesine izin veriyorum.

Gülmeye başladı. "Balta mı? İlginç bir asistanlık işin var. Sağ elini mi kullanıyorsun?"

"Evet."

Elleri sağ koluma gidiyor, biri beni dirseğimden kavrarken diğeri gömleğimin yakasının altından omzuma doğru kayıyor. "Bu kadar küçük bir şey için üzerinde biraz boru var."

Güçlü ve sıcak ellerini çıplak tenimde hissetmek göğsümden aşağı ürperti gönderiyor ve meme uçlarım geriliyor. Umarım içimdeki dolgu Sütyen bunu gizleyecek kadar kalın çünkü gömlek kesinlikle değil.

"Rahatla." Bu tek kelime yatıştırıcı bir sesle çıkıyor, derin sesi çatırdıyor.

Bu yakışıklı yabancının bana dokunması ne kadar sinir bozucu olsa da, bunun inanılmaz bir his olduğunu inkar edemem. Ve o bir profesyonel, bu yüzden sorun yok.

O sadece işini yapıyor. Bunun bir saati nasıl hissettirirdi? "Peki, Bay Wolf'un randevusunu şimdi alsam başımız ne kadar belaya girer, çünkü bu *harika hissettiriyor,*" diye inleyerek ve kıkırdayarak şaka yapıyorum.

Michael kıkırdar. "Bu gece saat 10'da işten çıkıyorum. Normalde bunu teklif etmem ama istersen senin kulübene gelebilirim ve-"

Ön kapı çarparak kapandı, ani ses beni sıçrattı. Dönüp baktığımda Henry'nin kapı aralığında durduğunu ve gözlerini bana diktiğini görüyorum.

Eğlenmemiş.

"Hey, Bay Wolf, sizi tekrar görmek güzel. Asistanınızı fazla çalıştırıyor olmalısınız. Düğümlerle dolu. Onu masaj için spaya göndermelisiniz." Michael havadaki hissedilir gerginlikten habersizdir.

"Beş dakikaya hazır olurum. Abbi, konuşabilir miyiz?" Sesi kısık, çenesi gergin, kravatını çekiştirerek yatak odasına doğru yürüyor. İki eliyle el sallıyor

Onu takip etmem için parmaklarını gösterdi.

Başımın belada olduğunu biliyorum ama neden

olduğundan tam olarak emin değilim. "Kapıyı arkandan

kapat."

Ahır kapısını kenara kaydırıyorum ama olduğum yerde kalıyorum, kravatını ve takım elbise ceketini yatağa fırlatıp volta atmaya başlarken onu sessizce izliyorum. Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve saçlarını darmadağın ediyor.

"Kuru temizleme ister misin?" Sonunda onu bu kadar kızdıran şeyi

ortadan kaldırabileceğini umarak sormaya cesaret ettim.

"Hayır. Kuru temizleme istemiyorum. Tek istediğim eve geldiğimde masaj terapistimi asistanımı sikmeye çalışırken bulmamak."

Ne? Ağzım açık kaldı. "Ben... O benim ağrıyan kolumu ovuşturduğumu fark etti ve sadece bana yardım etmeye çalışıyordu. Hepsi bu." *Bu* nasıl seks gibi görünebilir ki?

Başını sallıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Gözlerimle tekrar buluştuğunda, orada sadece şaşkınlık var. Ve tarif edemediğim başka bir şey. Karanlık bir şey. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Evet?" Kaşlarımı çatıyorum, Michael'la olan konuşmamı en baştan tekrar ederken içimde bir panik havası esiyor. Hiçbir şey, hiçbir şey*!* Cinsel değildi. Henry şu anda annemden daha kötü davranıyor. Ne için üzgün olduğumu tam olarak bilmesem de, "Özür dilerim," diye mırıldandığımı duyuyorum.

"Michael, orada mısın? Seni ağrıyan kaslarından kurtarmak istemiyor. Seni seve seve sikecektir. Buradaki her erkek yapar."

"Hayır... o sadece..." Sözcüklerimin arasında bocaladım, onunki karşısında şok oldum. "Aynı memleketteniz. İyi davranıyor."

Henry'nin kıkırdaması tehditkâr, ayakları mesafeyi kapatırken, yavaş ve ölçülü bir şekilde, kişisel alanıma girene kadar. "Bu kadar saf olma, Abbi. Güven bana. O bakir amın kokusunu bir mil öteden alıyor ve onu istiyor."

Keskin bir nefes alıyorum, tedirginliğime rağmen sözleri bacaklarımın arasında bir zonklama yaratıyor. Az önce bunu bana mı söyledi? Ve haklı mı? Michael beni cezbediyor.

Bana mı? "Peki ya bunu istiyorsa?"

"İstediğin *o mu?*" Orada bir meydan okuma var, yaklaşmaya korktuğum jilet gibi keskin bir kenarda duruyor. Birkaç acı dolu uzun saniye geçiyor, havadaki gerilim yoğun ve baş döndürücü ve sonra dudaklarını hınzır bir sırıtma kaplıyor. "Dünkü gösteriyi beğendin mi?"

Konuyu kırbaç hızıyla değiştirerek neyi kastettiğini anlamam sadece bir saniyemi alıyor.

Ağzım açık kaldı, konuşamadım. Buna nasıl cevap verebilirim? Bariz gerçekle mi? Evet, Henry'yi çıplak görmeyi seviyordum. Evet, onu -güçlü ve kontrollü Bay Kurt'u- savunmasız görmeyi seviyordum. Evet, onu görmek o zamandan beri peşimi bırakmayan arzular uyandırdı.

Ama bunların hiçbirini kabul edemem. Benden etkilenmediği için beni işe aldı. Beni işe aldı çünkü benim çoktan aştığım gibi sınırları anlayacak bir asistan istiyordu.

"Yapmamalıydım... Yani, ben istemedim..." Sözlerimde tökezledim.

"Bunu yapmak istemediğine emin misin?" Biraz daha yaklaştı. Çok yoğun, bu çok fazla. Bakışlarımı kaçırıyorum, ama parmağı çenemi buluyor, başım onun delici gözleriyle buluşmak için geriye eğilene kadar dürtüyor. O soğuk mavi gözler artık soğuk değil. Öfkeli. "İki gün bile olmadı."

"Ne?" Sesim çatlıyor.

"Seni işe almamam gerektiğini biliyordum," diye fısıldıyor dalgınca, sanki daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Bu beni kovacağın anlamına mı geliyor?" Akmaya başlayan gözyaşlarıma karşı savaşıyorum.

Henry sadece başını sallar. Bu basit hareketin verdiği rahatlama neredeyse felç edicidir.

Parmağı çenemden kayıyor. Elbise gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başlıyor, ta ki gömleği vücudundan sıyırıp yatağın üzerine atana kadar. Sonra tişörtünü çıkarıyor.

Bakışları beni hiç bırakmıyor, benimkiler düşse bile.

Tanrım, şu göğüs. Bronzlaşmış ve sert ve ellerimi üzerinde gezdirmek, köprücük kemiğinin çıkıntılarını, meme uçlarının yumuşak tenini hissetmek istiyorum. Parmak uçlarımın altındaki çıplak teninin yakıcılığını.

"Gelen kutumda Belinda'dan bir e-posta olmalı," diyor ve sorunsuz bir şekilde işine geri dönüyor.

Gözlerimi pencerenin ötesindeki manzaraya çeviriyorum, hala parlak ve bu odadaki ruh hali için çok "kapalı". "Neden sen soyunurken beni buraya getirtiyorsun?" Fısıldıyorum. Bunu yapması çok uygunsuz. Sadece patronum olduğu için değil.

Ondan etkilendiğimi *biliyor*.

Çevremde, kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdığını görüyorum. "Sana işinin bana yakın olmayı gerektireceğini söylemiştim. Zamanımı verimli kullanmayı severim." Bir duraklama. "Gitmek istiyor musun?"

Hayır. Onun yanında olmak hoşuma gidiyor.

çevirir.

"Neden ben soyunurken seni buraya çağırdığımı sanıyorsun?"

Aklıma gelen tek bir sebep var. "Çünkü görmeyi seviyorsun Kıvranıyorum."

"Bana bak."

Komutuyla gözlerim geri dönüyor ve sırıtışıyla bekleyen o seksi gamzeyi buluyorum. Ona olan ilgimi gün gibi açık bir şekilde okuyabiliyor.

"Haklısın, öyle. Ve belki de seni test etmek hoşuma

gidiyor." "Neden?"

Bakışları ağzıma düşüyor ve dudaklarım anında kuruyor. "Çünkü ne zaman seninle başa çıkabileceğimden emin olsam, beni şaşırtıyorsun."

Benimle ilgili bir şey mi? Greenbank, Pennsylvania'dan Abigail Mitchell? Ben oldukça basit biriyim. Ve Belinda'ya benden bahsederken, bunu çoktan anlamış gibi görünüyordu.

Belki de onu duşta izlememi hiç beklemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, *ben* de bunu yapacak cesarete sahip olmayı hiç beklemiyordum. Buraya gelmeden önce

yapmazdı. Ve çizgiyi aşmış olmama rağmen beni bunun için kovmuyor - yine ve bu sefer ayıkken.

Ama bu konuda bana kızgın mı? "Seni nasıl şaşırtırım? Kötü bir şekilde mi?"

"Bazıları öyle düşünüyor," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor. Uzanıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Beni çekici bulmayan biri için, ciddi anlamda çelişkili sinyaller veriyor. Ya da belki de bu sadece benim, yine bilgisiz, aptal ve arzulu olmamdır. Her iki durumda da... "Kafam karıştı," diye fısıldıyorum.

Gözlerimle tekrar buluşuyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Cazibenin bir parçası da bu, değil mi?"

Saniyeler geçtikçe birbirimize bakıyoruz, kalbim çarpıyor, dizlerim titriyor, çıplak göğsü dokunulmak için yalvarıyor.

Sonunda eli yanına düşer. "Michael'ın sana bir daha böyle dokunmasını istemiyorum. Ya da buradaki herhangi birinin, bu konuda."

Bunu talep etmeye hakkı var mı? "Neden olmasın?"

"Çünkü sen-" Dudaklarını birbirine bastırarak sözünü kesti. "Çünkü onlar senin için yeterince iyi değil."

Michael gerçekten iyi birine benziyor. Eğer o benim için yeterince iyi değilse ve buradaki hiç kimse yeterince iyi değilse, o zaman nasıl

Jed'in üzerine mi? Henry önümüzdeki dört ayı akla gelebilecek her pozisyonda biriyle sikişerek geçirmemi söylememiş miydi?

Gözlerimi onun dolgun, pembe dudaklarından alamıyorum. Neredeyse kadınsı, çok düzgünler. Daha birkaç gün önce, sarhoşken ve hiçbir şeyden haberim yokken dilimi o ıslak, yumuşak dudaklarda gezdirmiştim.

Peki ya Bay Kurt, tasarımcı takım elbiseleriyle koridorlarda dolaşan, kadınların şehvetli bakışlarını üzerinde toplayan ve erkeklerin kıskançlığını üzerine çeken adam?

Ama Belinda'ya beni istemediğini söyledi.

Henry'nin gözlerinde ateş kıvılcımları. Yumruğunu örgümün etrafına dolamak için geriye uzandı. Yavaşça çekiştirerek başımı geriye itiyor. Buna kıyasla fısıltısı garip bir şekilde şefkatliydi. "Sen benim asistanımsın, Abbi."

Bunu sormak zorundayım. İçgüdüsel olarak bunun yanlış bir soru olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. "Peki ya olmasaydım?"

Parmak ucu köprücük kemiğim boyunca ilerleyip bluzumun yakasından aşağı inerek göğüs dekolteme girdiğinde ürperiyorum, basit bir dokunuş meme uçlarımı sıkıyor ve göğüslerimi ağırlaştırıyor, soyunmak, teşhir edilmek, dokunulmak için yalvarıyor.

Birdenbire dokunuşunu benden esirgiyor ve ben bu kayıpla ürperiyorum.

"Belinda'dan gelen e-postayı açmanı ve içeriği hakkında bana bilgi

vermeye hazır olmanı istiyorum." *Ve işe geri döndü bile.*

Kendimi toparlamam birkaç saniye ve birkaç kesik nefes almamı gerektiriyor. Henry kasıtlı olarak konuyu değiştirdi, tüm duygularını gizlemek için gözlerini kapattı, hatta bir adım geri çekildi.

Kendini kontrol etti.

Boğazımı temizlemekte zorlanıyorum. "Sabah saat kaçta burada olmamı istiyorsun?"

Güzel yüzüne hafif bir kaş çatma dokunuyor. "Hayır. Yarın olmaz. Michael üzerimde çalışırken bunu şimdi yapmalıyız."

Masada çıplak yatarken mi?

Sırıtarak kemerini çözüyor. "Sorun nedir? *Şimdi* de tatlı, Erdemli Abbi izlemek için çok mu utangaç? Gördüklerinden sonra, bu hiçbir şey olmamalı."

> Yanaklarım yanıyor ama gözleriyle buluşuyorum ve gözlerindeki meydan okumayı görüyorum.

Duşta onu izlemem onu hiç rahatsız etti mi? Etmediğini düşünmeye başlıyorum, bu da demek oluyor ki bunca zamandır benimle oynuyor, kendi eğlencesi için bana cehennemi yaşatıyor. Bu hiç hoş değil.

Çenemi meydan okurcasına gererek, titrek dizlerimin üzerinde duruyorum ve beni kovmasını bekliyorum. Elleri bir an için fermuarının üzerinde yavaşlıyor. Hareket etmediğimde, gözlerinde anlayış kıvılcımları çakıyor. Başını eğiyor, eğlence hakim oluyor.

Ve sonra pantolonunu yumuşak bir sesle halıya bırakıyor.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek aşağı bakma dürtüsüyle savaşıyorum. Başparmaklarının külotunun lastiği boyunca ilerlediğini görmek yerine hissediyorum.

Ve hala hareket etmiyorum. Bu sinir nereden geliyor?

Lastiği vücudundan uzaklaştırarak külotunu sıyırıyor ve onun da yere düşmesine izin veriyor.

Henry'nin karşımda çıplak durmasının hiçbir etkisi yokmuş gibi davranıyorum ama bu konuda berbat bir iş çıkardığımı biliyorum. Yalnızca nefes alışım bile -ayrık dudaklardan hızlı, sığ nefesler- muhtemelen onu uyarmak için yeterli. Orada durup beklerken kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor.

Bunun onun üzerindeki etkisini görmek için aşağı bakmaya cesaret edemiyorum, ama tüm şişmiş ihtişamıyla dışarı çıktığını hissedebiliyorum. Benim için çok kolay olurdu
uzanıp başparmağımı ucuna sürtmek, yumruğumu boyuna dolamak istiyorum. Bu fikir avuç içimi kaşındırıyor.

Belki de beklediği şey budur. "Tatlı,

erdemli Abbi "nin kırılması için.

"Ben buradayken başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Elimden geldiğince sakin bir şekilde soruyorum. Neler olduğunu anlamıyorum ama şu anda neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ona.

Henry bana bir adım daha yaklaşıyor, vücudunun sıcaklığı yayılıyor, ereksiyonu şimdi karnıma baskı yapıyor, sözleri kafamı karıştırıyor. "Beni kışkırtma," diye homurdanıyor.

Aman Tanrım. Boyumdan büyük bir işe kalkıştım. Geri çekilmek, kaçmak için içimdeki her dürtüyle savaşıyorum. Çiftlik kızı olsa böyle yapardı. Ama ben onun gibi olmak istemiyorum.

Kendimi sertleştiriyorum. "Kendine güvensiz, aptal küçük kızlardan hoşlanmayan biri için çok sert bir sikin olduğu kesin."

Bunu söylediğime inanamıyorum. O kadar sakin bir ses tonuyla söylediğime de inanamıyorum.

Onun da yapabileceğini sanmıyorum, çünkü gözlerinde önce şaşkınlık, sonra endişe parlıyor. Evet, az önce Belinda'yla konuşmasını dinlediğimi itiraf ettim. Ağzı açılıyor, sonra birkaç kez kapanıyor ve kelimelerini dikkatle seçerek tereddüt ediyor. "Bazen istemediğim şeyleri söylemek zorunda kalıyorum."

Midemde çırpıntılar patlıyor. Bu yalan olduğu anlamına mı geliyor? "Yani benim güvensiz, aptal küçük bir kız olduğumu düşünmüyorsun, öyle mi?"

Dudakları bükülür. "Oh, sen osun. En azından aksini kanıtlayana kadar." Derin bir nefes veriyor, sıcak nefesi yanağımı okşuyor. İçsel bir çatışma yüz hatlarını neredeyse acı verici bir yüz buruşturmaya dönüştürüyor. "Beni içeride bekle.

oturma odasına," diye boğuk bir fısıltıyla talepte bulunur ve arkasını dönüp

yavaş adımlarla banyoya doğru ilerliyordu, o görkemli
Her adımda arkası geriliyor ve yer değiştiriyordu, sırtı kaslarla oyulmuştu, ortasındaki derin çizgi dizlerimi güçsüzleştiriyordu.

Hızla dışarı çıkıp Michael'ın beklediği yere doğru ilerliyorum ve yüzümün genç masörün az önce ne olduğunu anlayacağı kadar kızarmaması için dua ediyorum. "Birazdan çıkar," diyorum boğazımı temizleyerek ve iPad'imi alıp yakındaki bir koltuğa kıvrılırken Belinda'nın e-postasını arıyorum. Ellerimin titrediğini ancak şimdi fark ediyorum. Ve külotumun sırılsıklam.

"İyi misin?" Michael soruyor, parlak yeşil gözleri beni izlerken parlıyor. Samimi görünüyorlar, hiç de şehvet dolu değiller. Henry neden benden hoşlandığını düşünüyor? Ve Michael'ın benden hoşlanmasını neden umursasın ki? Kimseyle çıkmıyorum ve Henry de beni çekici bulmuyor.

Yoksa öyle olduğunu itiraf mı etti?

Hâlâ olanları ve söylenenleri anlayamayacak kadar telaşlıyım. "Evet, teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve Michael'a bir gülümseme sunuyorum.

Parmaklarını teker teker germeye başlıyor, bir saatlik çalışma için onları ısıtıyor. "Hey. Wolf ile bu kadar yakın çalışmak nasıl bir şey?"

İçimde tutamadan dudaklarımdan boğuk bir kahkaha kaçıyor. "Asla sıkıcı bir an olmaz."

O sırada Henry kapı aralığında beliriyor, beyaz bir havlu sarılmış ve alt yarısının etrafına sıkıştırılmış. Altında ne beklediğini gizlemek için çok az şey yapıyor ve öyle ya da böyle umursamıyor gibi görünüyor.

"Peki, bugün ne olacak Bay Wolf?"

"Tüm vücut, lütfen."

Henry göz ucuyla havluyu alıp berjer koltuğun üzerine atarken yutkunuyorum ve gözlerimi iPad ekranımdan ayırmıyorum karşımda. Gözlerimi bir santim ayarlarsam hızlı ve engelsiz bir görüş açısı yakalayabilirim. Belki de hâlâ beni deniyordur, şansımı deneyip denemeyeceğimi merak ediyordur.

Gözlerimi aşağıda tutuyorum.

Patronumun sikini zaten çok gördüm.

Henry masaya tırmanır, karnı aşağıdadır ve Michael örtüyü Henry'nin alt yarısının üzerine çeker. Elleri Henry'yi değerlendirmeye başladı.

Altında geniş bir kas ve et yığını vardı. "Dostum, bugün çok sıkı görünüyorsun. Hiç stresli misin?"

Henry alçak sesle kıkırdayarak ona cevap

verir. "Abbi."

Henry'nin adımı seslenmesiyle kıpırdanan heyecana karşı yutkunuyorum. "Evet?"

Uzun saniyeler süren sessizlik beni başımı kaldırmaya zorluyor ve onu bana bakarken buluyorum, yüzündeki ifade neredeyse pişmanlık dolu.

Görünüşe göre hem öfkesi hem de

Daha önce oynadığı oyun her neyse artık sisteminden çıkmıştır. "Evet, Bay Wolf?" Elimden geldiğince hoş bir şekilde tekrarlıyorum.

Sessizce sormadan önce birkaç uzun dakika daha bekler, "Bana medya katılımı hakkında bilgi verin. Lütfen."

"Tamam." Titreyerek nefes veriyorum, ekrandan okumaya hazırlanıyorum. "İlk olarak *Luxury Travel Magazine'd*en Roshana Mafi var."

"Neye benziyor?" diye soruyor, hiç vakit kaybetmeden.

Elektronik dosyadaki resmi taradım. "Orta Doğulu, uzun siyah saçlı. Çok güzel," diye itiraf ediyorum biraz da kıskançlıkla. "Egzotik görünümlü. Otuz iki yaşında olduğu ve New York'ta yaşadığı yazıyor."

"Bekar mı?"

"Evet." Belinda neden bunu ekleme ihtiyacı hissetti, bilemiyorum.

"Gelişi için odasında çiçekler olduğundan emin olun. Kartı kendim yazacağım."

Neredeyse Henry'nin yaşında, onun şehrinde yaşıyor, çarpıcı. Bekar. İkisine tuzak kuruyormuşum gibi hissediyorum. Bu fikir midemi sıkıştırıyor.

Ama notu kağıdıma karaladım çünkü bu benim

iş.

"Sıradaki?"

"*Glamour Hotel'*den Gerard Starsky. Kısa, tuzlu ve biberli saçlar. Kırk beş yaşında. San Francisco'da yaşıyor. Rena ile evli. Bir

Bella adında, yedi yaşında bir kızı var." Bu kadar çok kişisel bilginin burada yer alması neredeyse rahatsız edici. "İki yıl önce İstanbul'daki açılışta sizinle röportaj yaptığı yazıyor." İstanbul deyince aklıma Henry'nin Belinda'yla yatması geliyor. Bunu kimin başlattığını merak ediyorum. Bahse girerim cinsel fetihlerine de iş fetihleri kadar agresif yaklaşıyordur.

Az önce yatak odasında yaptığı gibi, görünüşe göre kendi kişisel eğlencesi için bana eziyet ettiği düşüncesiyle öfke, başka türlü sarsılan ruhuma giriyor.

"Onu hatırlıyorum. Ona şöyle bir not yazın: 'Seni tekrar görmek güzel. Umarım Wolf Cove'da İstanbul'da olduğundan daha fazla eğlenirsin'. Yazıyı çok kadınsı yapmamaya çalış."

Yani Henry bekar kadınlara kişisel notlar yazıyor ama gerisini bana yazdırıyor. Fiziksel yeteneklerini ön plana çıkardığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. "Ona çiçek de göndermemi ister misin?" Mümkün olduğunca masumca soruyorum. Göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Michael sırtının ortasındaki derin kıvrımlarla uğraşırken Henry'nin keskin bakışları üzerimde, çarşaf tehlikeli bir şekilde kalçalarına iniyor. Dilimi ona doğru uzatma isteği duyuyorum ama bunun yerine dudağımı ısırıyorum. Onun

Gözleri ağzıma düşüyor ve bir kez, iki kez göz kırpıyor. Onun dışında hiçbir şey belli etmiyor. "Sıradaki."

Böylece listeyi gözden geçirdik, ben Henry'ye kendisinin de değer verdiği bir yeri övmek ya da eleştirmek için buraya gelecek olan tüm medya mensuplarının bir özetini verdim ve o da bana erkeklere hoş geldiniz notlarına neleri eklemem gerektiğini söyledi. Ama kadınlara değil. Bunların hepsini kendisi yazacak ve onlara kendi adına göndereceğim çiçeklere ekleyecek. Nedenini sormama gerek yok.

Meşgul Henry Wolf'un kendisinden kişisel bir not mu? Çok az kadın bundan etkilenmez. Yedek yeleğime eklediği nota nasıl tepki verdiğime bir bakın. İçten içe sevindim.

Ne manipülatif bir göt.

Kırk dakika sonra incelemeyi tamamlarken bir esnemeyi gizliyorum. Henry de uykulu görünüyor, göz kapakları sarkmış. Michael Henry'nin dörtlü kaslarına doğru ilerledi, çarşaf bacağını ortaya çıkarmak için kaldırıldı. "Artık gidebilirsin. Yarın yedide gel." Durakladı. "Aslında altı olsun."

Sabah 6:00. İniltimi bastırıyorum. "Bu akşam yemeğini unutma."

"Siktir," diye inliyor. "Doğru."

Michael yanımdan geçerken bana göz kırpıyor. "Eğer buluşmak istersen bu gece personel lojmanında olacağım."

Henry'nin yatan kafasına doğru bakıyorum, sözlerini, Michael'dan uzak durmamı istemesini tekrarlıyorum. Michael'ın benim "bakire amımı" istediğini.

Henry'nin bunu kendisi için istediğini hayal etmeye cüret edebilir miyim?

Çünkü eğer öyle olsaydı, bunu onun için saklardım. "Belki başka bir gece." Eşyalarımı topladım ve kapıya yöneldim.

Ne garip bir gün.

On Altıncı Bölüm

Hizmetçilerin odasından Henry'nin süitine giriş benim için yine bir aralıktan açılıyor. Sessizce odaya giriyorum.

"Bu tam da geleceğin liderinin kapılmaması gereken türden bir saçmalık. Büyükbaban ve ben bu şirketi aile değerlerimizin gücüyle kurduk." Huysuz adamın sesi kulübenin içinde yankılanıyor.

Henry masada oturmuş, parmaklarının arasında bir kalem çeviriyor, çenesi gergin. Telefonun diğer ucundakinin babası olduğunu tahmin ediyorum.

"Hukuk ne dedi?"

"Hâlâ kıdem tazminatını kabul etmesini bekliyorlar ama bu hiç de zor değil. İmzalayacak." Henry'nin sesi bitkin geliyor.

"Güzel," diye mırıldandı adam huysuzca. "Bilemiyorum Henry. Bu ve Alaska kumarı arasında, sağlıklı kararlar verme yeteneğinden şüphe etmeye başlıyorum. Belki kardeşin daha uygundur."

Henry kalemi masaya vurdu. "Eğer bu şirketin beş yıl içinde batmasını istiyorsan, Wolf Hotels'i Scott'a devret. Onda girişimciliğin zerresi yok, stratejik pazarlama becerilerini de unut. Geri zekâlı herif lisansını bile bitirememiş. Öte yandan benim Harvard'dan MBA diplomam var."

"Madenlerle arası iyi gibi görünüyor."

"Çünkü onlar *maden*. Altın için kazıyor, bir teraziye atıyor ve piyasa fiyatına satıyor. Bu işi bir maymun bile yürütebilir!" Duraklıyor ses tonunu yumuşattı. "Bakın, talihsiz bir durumdu ama halledildi ve bir daha asla olmayacak."

Hangi talihsiz durumdan bahsediyorlar? Dinlememem gerektiğini biliyorum, bu yüzden sessizce ortalığı süpürüp kirli bulaşıkları topluyorum ve Henry hakkında bir şeyler öğrenirken başımı öne eğiyorum. Harvard'dan MBA derecesi var, etkileyici. Scott adında bir erkek kardeşi var, belli ki onu pek sevmiyor.

"*Öyle* olmamasını sağlasan iyi olur, çünkü böyle bir hata daha *yaparsan* altın satan bir maymun olursun. Wolf Cove projesiyle zaten ince bir buzun üzerindesin. Bu feci başarısızlıkla ailemizi utandırmak üzeresin. Lanet olası bir mevsimlik Kurt. Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum."

Henry'nin gözlerini üzerimde hissediyorum ve bir yandan babasının sert sözleri yüzünden onun adına üzülürken, bir yandan da ona bakıp kibarca gülümsemekten kendimi alamıyorum. Oğlunun buradaki başarılarıyla neden gurur duymadığını anlamıyorum ama ben bir iş adamı değilim. Eminim bu iş güzel avizeler asmaktan ve karla kaplı dağ tepelerine bakmaktan daha karmaşıktır.

"Ne zaman geliyorsun?" Henry dişlerini sıkarak konuşur.

"Bilmiyorum. Sekreterime sorun." Telefon hattı kapandı.

Henry uzun bir süre alnını avuçlarının arasına alarak iç geçirdi.

"Biraz kaba görünüyor." Sessizce yanına, dizüstü bilgisayarımın durduğu yere yaklaşıp temiz sabun kokusunu içime çekiyorum. Bir başka önemli konuk grubuyla ayı gezisi için kargo pantolon ve sade siyah uzun kollu bir gömlek giymiş. Acaba bundan hiç sıkılıyor mu?

"Bunu gençliğimden beri planlıyordum - babam Wolf Hotels'e dizginleri devretmeden çok önce. Bu yaz ona ve dışarıdaki diğer tüm pisliklere Alaska'daki yerin ne kadar zekice bir hamle olduğunu kanıtlayacağım." Sözleri kendinden emin, hatta kibirli ama ben Onların da arkasında bir korku ve tedirginlik hissediyorum.

"Ne olursa olsun, bunu bana zaten kanıtladınız. Param yetse burada kalırdım. Yani, benim görüşümün pek önemli olmadığını biliyorum ama yine de kalırdım."

"Bunu yapmamalısın."

"Neyi?" Anında hareketlerimi tekrarlıyor, neyi yanlış yaptığımı merak ediyorum.

"Kendinizi bu şekilde itibarsızlaştırın. Özellikle de işinizin bir gün başarılı olmasını istiyorsanız."

Benim işim mi? Sabun işimi mi kastediyor? Bir an kaşlarımı çatarak hafızamı yokladım. Ona bundan hiç bahsetmedim, değil mi?

Video. Orada bahsetmiştim. Ve sanırım hatırlıyor. Oda servisinden istediğim ekstra kupaya uzanırken -benim için-

Henry içine kahve, krema ve bir kaşık şeker koyuyor ve sözsüz bir şekilde bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Utangaç bir şekilde gülümsedim. Ah, Henry'nin her sabah benim için kahve yapması. "Demek bir kardeşin var?" Bir yudum alarak temkinli bir şekilde soruyorum.

"Evet. Daha eski bir tane."

"Hep bir kardeşim olsun isterdim." Annem ben doğduktan sonra komplikasyonlar nedeniyle acil bir histerektomi geçirmek zorunda kalmış. Aşırı kilo almasından bunu sorumlu tutuyor.

"Benimkini alabilirsin. O bir saksocu. Wolf Otelleri'ni işletmek istiyor. Daha iyi bir iş yapabileceğini düşünüyor." Henry ayağa kalkıp kırmızı-siyah oduncu ceketine uzanırken iç geçiriyor.

"Uluslararası bir otel zinciri ve bir altın madeni için savaşmak zorunda kalmak gerçek bir sorun olmalı." Yıllarca azarlanarak içimde tutmam öğretilmiş olsa da alaycılığımın bir kısmının dışarı çıkmasına izin verdim. Alaycılık

"Kaba."

"Dinlememen gereken şeyleri dinlemek gibi kötü bir huyun var," diye mırıldanıyor Henry, ama gözleri muziplikle parıldıyor.
bana bakıyor, bakışları göğsümde geziniyor. Benim göğsüme gösterdiği ilgiden, onun bir göğüs erkeği olduğu izlenimini ediniyorum.

Yumuşak azarlaması bana Belinda ile yaptığı konuşmayı hatırlattı. Ona da hatırlatmış olmalı, çünkü fesatlığı azalıyor. "Kendi ailem de dahil olmak üzere bu otelin başarısız olmasını isteyen insanlar var. Benim başarısız olmamı istiyorlar."

Ceketini çekerek o sarhoş edici üst bedenini görüş alanımdan gizliyor. "Uçağın on dakika içinde kalkması gerekiyor. Ben çıkıyorum."

"Henüz değil." Yatak odasına koşuyorum, buruşuk çarşaflara bakıyorum - Henry'nin çıplak bedeninin çarşaflara dolanmış halini her gün zihnimde canlandırıyorum ve bu beni kızartıyor. Ama bunu geçip şifonyerinin çekmecesini karıştırıyorum. Beni bekliyor, hafif bir merak yüzünü yumuşatıyor.

Ayağına geçirdiği uyumsuz mavi ve kahverengi çorapların yerine bir çift siyah çorap uzattım. "Ayıların senin moda anlayışını umursamadığından eminim ama senin umursayabileceğini düşündüm."

Bana mahcup bir sırıtışla davranıyor - o güzel yüzünde çok nadir görülen bir şey. çoraplarını değiştirmeden ve yürüyüş botlarını bağlamadan önce. Bu küçük kişisel aktiviteyi yapabilmenin kesinlikle iç açıcı bir yanı var.
Onun için böyle şeyler. Bir kız arkadaşın ya da eşin yapabileceği şeyler.

"Sonra görüşürüz, Abbi." Göz kırpıyor. "Beladan uzak dur."

"Yani artık masaj yok mu?" Kendime engel olamadan ağzımdan kaçıyor ve hatırlatarak onu kızdırmadığımı umarak gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum.

Çıkarken omzunun üzerinden "Sadece Lorraine'den" diye fırlatıyor. "Oda arkadaşımı tanıyor musun?"

"Hayır." Beni şaşkınlık içinde bırakarak kapıdan çıkıp gitti.

~.~.~.~

Tarih: 9 Mayıs

Abigail,

Nasılsın? Annen bana Alaska'da olduğunu söyledi. Bu da bir şeydir herhalde. Bu kadar maceracı olacağını hiç düşünmemiştim! Her zamanki gibi,

Buralarda her şey aynı. Jed olayı hariç tabii.

Bütün kasaba hala bunun şokunu yaşıyor. Cammie'yi Greenbank'e getirmeye cüret ettiğine inanamıyorum. Annen senin yıkılmış ama güçlü kalmaya devam ediyor. Bunu duyduğumuza hepimiz sevindik. Fırsat bulduğunuzda bana bir satır bırakın.

Lucy

Kahvemi yudumlarken e-postaya bakıyorum, annemin insanlara yıkıldığımı söylemesine öfke duyuyorum. Bunun doğru olup olmadığı Konunun dışında. Şimdi Jed ve *Cammie* ve herkes oturduğumu düşünecek

Burada bir köşede hüngür hüngür ağlıyorum. O zamanlar umurumda değildi. İnsanların böyle düşünmesini, benim için üzülmesini istedim. Ama şimdi bu beni zayıf ve acınası gösteriyor.

Nasıl cevap vermem gerektiğini düşünürken güneşli sabahın tadını çıkarıyorum. Lucy ile aylardır konuşmadım. Okul yıllarından bir arkadaşımız. Kasabadaki yem dükkanında çalışıyor, liseden mezun olduktan sonra kasaba sınırlarını hiç terk etmemiş. Doğruyu söylemek gerekirse, okulda hiçbir zaman üniversiteye başvurmayı düşünecek kadar başarılı olamadı. Yazar kasada düğmelere basmak ve tahıl çuvallarını kaldırmak onun hızına daha uygun.

Yeterince iyi biri ama dedikoducu ve ona şimdi söyleyeceğim her şeyin kasabada bir yangın gibi yayılacağını biliyorum.

Gülümsüyorum. Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir.

Hey Lucy,

Sizden haber almak harika! Alaska'da harika vakit geçiriyorum. Çok güzel ve huzurlu. Sonsuza kadar burada yaşayabilirim. Otel saf lüks ve harika arkadaşlar edindim. Aslında Bay Wolf'un kişisel asistanı olarak çalışıyorum. Eminim buradaki en iyi

gördüğüm en yakışıklı adam. ☺ Onu hiç duydun mu?

Hızlı bir Google araması yaparak Henry'nin özellikle gurur verici bir medya fotoğrafını içeren bir bağlantı buluyorum - tasarımcı takım elbisesi güçlü üst bedenini iyi kesiyor, gülümsemesi büyüleyici - ve bunu e-postanın gövdesine ekliyorum, ardından havalı bir "sonra konuşuruz" imzası atıyorum.

Sırıtıyorum. İşte. Şimdi çalışma zamanı.

On Yedinci Bölüm

Hemen Lux'a gel.

Ses tonunu çözmeye çalışarak beş uzun saniye boyunca metne bakıyorum ve sonra tıklıyorum:

Yola çıkıyorum.

Ana locada hızla yürürken, acelemle kimseye çarpmamaya ya da devirmemeye çalışarak mesajını bilmem kaçıncı kez okuyorum. Bana kızgın mı? Bir sorun mu var? Her şeyi berbat mı ettim?
Rezervasyon mu?

Otelin en iyi restoranının önündeki aynaya son bir kez bakıp üniformamı düzelttikten ve saç örgümü kontrol ettikten sonra içeri giriyorum.

Rezervasyon masasının arkasındaki uzun boylu, yakışıklı, siyah takım elbiseli adam bana kibar bir gülümseme gönderiyor. "Evet?" Sesi telefondaki kadar melodik ve hemen iç geçiriyorum çünkü onun bir müttefik olduğunu biliyorum.

"Rich! Benim, Abbi. Bay Wolf'un asistanıyım. Onunla burada buluşmamı istedi."

"Ah, doğru ya," diye mırıldanıyor dalgınca, beni bir kez daha gözden geçirirken. "Bu kadar..." olmanı beklemiyordum.

Bekliyorum. Çok mu sade? Ortalama mı? Taşra mı?

Rich bakışlarımı karşıladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Gözleri fal taşı gibi açılmış masum. Bay Rich.

Wolf yirmi iki numaralı masada. Mary'nin sizi oraya götürmesine izin verin." Sağındaki minyon esmere işaret ediyor, o da aynı siyah üniformasıyla beni sabırla bekliyor, sadece benimkine çok benzeyen bir etek giyiyor.

"Teşekkürler Rich. Seninle sonra konuşuruz."

Gülümsüyor ve sesini alçaltarak ekliyor, "Oh, eminim yapacaksın. Bu yaz sen ve patron için bir sürü yalakalık yapacağım."

Ne demek istediğini anlamam bir dakikamı alıyor ve o sırada tıklım tıklım dolu -ama garip bir şekilde sakin- yemek odasını yarılamış, rehberimi ve eteğin vurguladığı mükemmel yuvarlak poposunu takip ediyorum. Acaba benim popom bu şeyin içinde nasıl görünüyor?

Otelin sunduğu her şeyi araştırmak için fazla zaman harcamadım, zamanım çoğunlukla personel köyü, Henry'nin yeri ve taşınmadan önce hazırladığım otel odaları arasında bölündü. Ancak Henry'nin asistanı olma arifesinde yaptığım tüm okumalar sayesinde, üç yemek alanı olduğunu öğrendim - birinci katta gurme omletler ve Fransız tarzı hamur işleri sunan rahat bir kahvaltı kafesi olan Haven; daha rahat ama yine de lüks bir pub olan Rawley's, deri kanatlı sandalyelerde otururken ve bir tahnitçinin monte edilmiş eserlerine bakarken dünyanın dört bir yanından gelen mikro bira biralarının yanı sıra yüz yıllık malt viskilerin tadını çıkarabilirsiniz; ve burası. Lux, son derece yetenekli sunucuları ve şıklığıyla kaliteli yemeklerin en iyisi,

sofistike bir dekor. Uzak köşedeki masaya doğru ilerlerken zengin ipek masa örtülerine ve milyon dolarlık manzaraya odaklanmakta zorlanıyorum. Henry'nin çelik gibi mavi gözleri çoktan üzerime kilitlenmiş, nefesimi kesiyor.

Tanrım, şu adamın bakışları. Bunu aynada mı yapıyor? "Tam şurada." Mary zarif bir el sallıyor.

"Doğru. Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve onu yemek yiyen diğer konukların arasında dolanması için bırakıyorum. Dikkati tekrar yatırımcılarına kaymış, duruşu rahat, ifadesi sakin. Bana doğru hiçbir hareket yapmadı, sözünü kesmemi gerektirecek hiçbir işarette bulunmadı. Ne yapacağımı bilmiyorum ama burada öylece durup ona bakamam.

Devam eden sohbeti bölmemek için sessizce yaklaşarak masaya olan mesafeyi kapatıyorum. Tahminime göre ellili yaşlarda olan ve kamuflaj giymiş olan diğer adamlar, bu lüks restoran için çok uygunsuz, ama sahibiyle birlikte oturuyorlar, bu yüzden sanırım sorun yok - birbirlerinin üzerinden konuşuyorlar, sesleri yüksek ve gürültülü.

"Nehir kenarındakini gördün mü?" Kalın Orta Batı aksanlı bir adam, etli ellerini bir tabak makarnanın üzerine yayarak soruyor. "Bir pençe darbesiyle suratını dağıtabilirdi! Kolaylıkla bin altı yüz kilo gelirdi."

"Bu çok mümkün," diyor Henry, yanındaki boş sandalyeyi çekerken adamın hikâyesini kayıtsızca onaylıyor. Sonunda iki parmağını sallayarak "buraya gel" diye beni çağırıyor. Bu hareketi seviyor. Normalde bundan nefret ederdim ama bu hareketinde çok emredici ve seksi bir şey var. yapar.

Diğer yolcuların ani ilgisi karşısında yanaklarımın kızardığını hissederek sessizce içeri süzülüyorum.

"Millet, asistanım Abbi. Hepiniz saunalara ve bara gidip neden burada olduğunuzu, yani bana paranızı neden verdiğinizi unutmadan önce ondan bazı notlar almasını istedim."

Henry küçük, memnun bir sırıtıştan başka bir şey yapmazken, masa yüksek sesli bir kahkaha korosuna dönüşür.

Ve rahat bir nefes aldım çünkü yine kaygılarımın ve hayal gücümün beni alt etmesine izin vermiştim. Her şeyi berbat etmedim.

Hemen yanımdaki iri yapılı, kırlaşmış sakallı adam bana doğru eğiliyor. "Biz de bizden hoşlandığını sanıyorduk.
kişilikler," diye şaka yapıyor.

iPad'imi açıp gözlerimi ekrana kaydırırken kibarca

gülümsüyorum. "Bu adamların her biriyle önümüzdeki hafta için

toplantı ayarlamam gerekiyor.
Yardımcılarıyla temasa geçin," diye başlıyor Henry. Diğerleri yemeklerini bitirirken o soğukkanlı ve eşit bir ses tonuyla taleplerini sıralıyor, arada bir araya girerek

önemli bir isim ya da tarih. Bu adamların hepsi, en iyi satış ekiplerini egzotik ve lüks seyahatlerle ödüllendiren büyük şirketlerin CEO'ları ve Başkan Yardımcılarıdır ve Henry, Wolf Cove'un onların varış noktası olmasını istemektedir.

Bu notların ilk ayağı. İkinci kısım ise otelin kendisiyle ilgili notlar; odalar ve olanaklardaki iyileştirmeler, eğlence paketleri ve bu tür şeylerle ilgili öneriler. Saçma sapan şeyler (puro odası?) ama hiçbir şey söylemiyorum, ekranıma dikkatlice dokunuyorum.

"Sanırım bu kadar?"

Servis görevlisi tabakları toplamak için geldiğinde diğerleri de başlarını sallayarak onaylıyor.

"Sizi bilmem ama ben bu sabahtan sonra gerçek bir içkiye hazırım!" Ortabatılı masaya vurarak ortadaki parçayı salladı.
Diğerleri cıvıldayarak onaylıyor.

"Abbi, bize bir dakika ver." Henry bana doğru zar zor bir bakış attı.

Sessizce dışarı çıkıyorum, uzaklaşmadan önce her adama gülümsüyorum. Ama Nereye gideceğim? Kolay ulaşılabilecek bir yerde mi kalmalıyım? Köşedeki sahneye yerleştirilmiş, boş kuyruklu piyanonun yanındaki banka yerleşiyorum.

Konuşmalarını duyamayacağım kadar uzaktayım. Eğer olağanüstü bir duyma yeteneğim olmasaydı.

Henry'yi izliyorum, sandalyesinde arkasına yaslanmış bu adamlarla iş konuşuyor, başparmağı rahatça elinin sapında ileri geri hareket ediyor.

Çatal. Bir başka seksi ve çekici yönü daha. Onlardan onlarca yaş daha genç ama yine de hepsi ona saygı duyuyor.

"Nasıl gidiyor?" Rachel'ın aniden kulağıma gelen sesi beni sıçratıyor. "Duyduğuma göre artık büyük patron için çalışıyormuşsun."

Önce içeceklerle dolu tepsisine, sonra da kıyafetlerine baktım. Üstten birkaç düğmesi eksik ve eteği daha kısa olan siyah garson kıyafeti. Kabarık topuz yapılmış beyaz-sarı saçları, koyu ve dumanlı gözleri ve kırmızıya boyanmış dolgun dudaklarıyla düpedüz seksi görünüyor. Öğlen için fazla seksi.

Onu günlerdir görmedim, birlikte yaşadığımızı düşünürsek bu çılgınca ama görünüşe göre bu tür yerlerde işler böyle yürüyor. "Hey! Evet. Sadece not almak için buradayım ve sonra sanırım bilgisayara geri döneceğim."

"Otelde çok konuşuluyorsun, orası kesin. Herkes bakirenin böyle bir işe nasıl girdiğini merak ediyor."

Ağzım açık kaldı. "Herkes bunu nereden biliyor?"

Bana kaşlarını çatıyor, sonra yüzünü tanıma ifadesi kaplıyor ve gülüyor. "Bir otel bakiresinden bahsediyordum. Ama *cidden mi*?"

Henry bize doğru bakıyor ve fısıldıyor, "Gidip bunları teslim etsen iyi olur. Kurdu kızdırmak istemem." Siyah topuklu ayakkabılarıyla masaya doğru yürüyor, baldır kasları güzelce geriliyor. Çapkınlığıyla

Rachel içkilerini önlerine koyarken kıkırdamalar ve erkeklerin bariz bakışları, oda arkadaşımın yöneticiler arasında çok popüler olduğunu söyleyebilirim.

Henry'nin ateşli gözleri bile kızın yüzünde, yakasında, göğüslerinin kabarıklığına kadar geziniyor, ancak
İçkisini önüne koymak için eğiliyor, baştan çıkarıcı bir sırıtış dudaklarını kıvırıyor.

Onu istiyor; izleyen herkes için bu çok açık.

İçimde keskin bir kıskançlık zonkluyor. Bana hiç böyle bakmamıştı. Sarhoşken neredeyse kendimi ona atıyordum, kamyonda o "anı" yaşadık... sonra dün vardı, onun odasında. Ama bana hiç *böyle* bakmamıştı.

Beni çekici bulmuyor.

Kıskançlığımın yüzümde ne kadar belirgin olduğunu tam olarak bilmiyorum ama Henry göz göze geldiğimizde kaşları çatılıyor. Bunu çözemediğim ama beni tedirgin eden sert bir bakış takip ediyor. Başımı eğip dikkatimi yeniden notlarıma vermeye çalışıyorum.

Başarısız. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Rachel kalçalarını biraz fazla müstehcen bir şekilde sallayarak, herkesin bakışlarını üzerine çekerek ayrılır. Henry hariç, o da şimdi hançer gibi bardağına bakıyor.

"Böyle bir hizmet varken buraya kim hayır diyebilir ki?" diye mırıldanıyor diğer adamlardan biri ve hepsi kıkırdıyor.

"Diğer asistanınızı buraya getirmediğinize şaşırdım," diyor bir diğeri. "Emrinde *böyle* bir asistanın olması..." Sözleri dağılıyor ve kaşları imalı bir şekilde sallanıyor.

"Oh, kahretsin. Şu uzun bacaklı esmer. Kiera. Evet." İri yarı Carolina'lı adam nefes verirken yanaklarını şişiriyor. "Nasıl iş buldun bilmiyorum onunla işim bitti."

"Gitmesine izin vermek zorundaydım," diyor Henry basitçe. "İşler yolunda gitmiyordu."

Kiera. Belinda'nın geçen gün bahsettiği isim bu. Tillie'nin bahsettiği asistan o olmalı. Henry'nin ona asıldığı için kovduğu.

Egomdaki zedelenmeye daha fazla odaklanmam gerekirken -oturup sessizce not aldığım on dakika içinde, "uzun bacaklı esmer" Kiera'nın burada olmasını tercih ettiklerine karar verdiler- merakım benden daha iyi olmaya başladı. Aralarında tam olarak ne oldu? Kovulması için ne gerekiyordu? Çünkü yaptığım bazı şeylerden sonra sıranın bana geleceğinden neredeyse eminim.

Muhtemelen Henry de tam olarak bir aziz değildi. Onun önünde de soyundu mu? Bu ona karışık mesajlar mı gönderdi, belki de benim okumak istediklerim gibi?

Onlar öğle yemeği toplantılarını bitirirken kulak misafiri olmamış gibi davranıyorum ve

Tedirginlik omuzlarıma çöküyor. Bir tur el sıkışma ve "görüşürüz

Akşam yemeği için" taahhütlerini yerine getiren kodaman yöneticiler, ellerinde telefonlarıyla uzaklaşıyor.

"Abbi. Gel," diye emrediyor Henry, bir milyarderden beklenmeyecek kadar sıcak bir ses tonuyla. Dönüyor ve çıkışa doğru yürüyor. Ayağa fırlıyorum, eteğimi ve gömleğimi düzelterek konukların ve hostes masasının yanından onu takip etmek için acele ediyorum.

Rich, "Sonra görüşürüz, efendim," diye teklif etti. Henry onu zar zor onaylıyor, bir bakış bile atmadan havaya bir el sallıyor. Rich'e doğru "güle güle" diyorum. Alaycı bir "iyi eğlenceler" bakışı ve telefon ahizesini kulağına götürmeden önce verdiği bir selamla karşılık veriyor.

"O toplantıyı takip etmenizle ilgili herhangi bir sorunuz var mı?" Henry soğukkanlılıkla soruyor, gözleri kalan misafirlerin üzerinde geziniyor, bazıları yürüyüş kıyafetleri içinde, diğerleri spaya gidiyor ve diğerleri de lobide öylece duruyor, elleri içki tutuyor ve konuşmaları bulanıklaşıyor. Saat daha öğleden sonra iki ama sanırım tatildeyken Alaska'da bile her şey serbest.

"Hayır. Sanmıyorum." Bugün yanında kimlerin olduğunu ve yardımcılarını öğrenmek için Henry'nin e-postalarını ve ajandasını karıştırmam gerekecek ama bunu bulabilirim.

"Oradaki bakış neydi?"

"Uh... Ben... ne?" Hazırlıksız yakalandığım için kekeliyorum. Bunu yapmayı seviyor. "Ne bakışı?"

"Aptal rolü yapma. Bu sana yakışmıyor."

Alt dudağımı ısırıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum ama kendimi azarlanmış ve iki metre boyunda hissediyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, bu da Henry'yi sinirlendirmişe benziyor çünkü durup kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor. Sesini alçalttı. "Oda arkadaşın içki dağıtmaya geldiğinde. Üzgündün."

"Hayır, konuşmuyordum," demekte gecikmedim ve bakışlarımı kaçırdım. "Seninle konuşurken bana bak."

Sinirlerimi yutarak, bakışlarıyla tekrar buluşmak için yüzümü kaldırıyorum. Beni incelerken bakışlarında soğuk bir eğlence dans ediyor, çekiciliğimi gizlemek için yaptığım zayıf örtülü girişimi, ete karşı iyi bilenmiş bir bıçak gibi kesip geçiyor. "Sen çünkü ondan içkimden daha fazlasını istiyor gibi görünüyordum."

İnkâr edercesine başımı sallıyorum ve o güzel, sert çenesi geriliyor. Çok anlayışlı.

"Bana doğruyu söylersen her şey senin için daha kolay olacak."

"Sonra ne olacak? Kovulmak mı?" Fısıldıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Seni kovacak olsaydım, bunu çoktan yapmış olurdum. Sence de öyle değil mi?"

Neden bu konuşmayı şimdi, *burada,* kulübenin ortasında, meraklı gözlerin üzerimde böcekler gibi gezindiğini hissedebileceğim bir yerde yapıyoruz?

Deri mi?

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Burada ben *her* zaman Bay Kurt'um. Bana zavallı, yaralı bir hayvanmışım gibi bakamazsın. Sanki kalbini kırmışım gibi. Anlıyor musun? Ekibim *her zaman beni* izliyor, dedikodu yapmak için bir sonraki ilginç detayı bekliyor. Hikaye uydurmalarına izin veremem. Bu bana ve şirketime kötü yansır."

"Tabii ki." Şu anda buradan başka bir yerde olmayı dileyerek iPad'i göğsüme bastırıyorum. En azından yüzüm alev alev yanmıyor. Bütün kanın kafamı terk ettiğinden eminim.

İçini çekti. "Lütfen aşkının işinin önüne geçmesine izin verme. Eğer bunu kontrol edemezsen, anlaşmamıza devam edemeyiz."

Tam olarak hangi anlaşma bu? Ben orada durup izlerken onun çırılçıplak soyunduğu mu?

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum ve günlük toplantımız için onu Zirve odasına kadar takip ederken gözlerimin arkasında yanan yaşlarla savaşıyorum.

Kendimi kurnaz bir kurt tarafından yönetilen parlak gözlü aptal bir dişi geyik gibi hissediyordum.

On Sekizinci Bölüm

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Ona atlıyorum.

Bugünlük bu kadar yeter. Yarın sabah 7'de görüşürüz.

Saat daha 16:00.

Gözden geçirilmiş takviminizin on dakikalık bir özetini yapmamı ister misiniz? Bir sürü değişiklik yaptım.

Tırnağımı ısırarak bekliyorum. Kendi başıma gözden geçireceğim.

O dönmeden gitmemi istiyor, bu çok açık. Günlük güncelleme toplantısı biter bitmez, göz ucuyla bile bakmadan beni kulübeye geri gönderdi.

Kendimi kanepeden sıyırıp ceketimi alıyorum ve dışarı çıkıyorum, ondan ve kafamla oynadığı oyundan bir geceliğine kurtulduğum için mutluyum.

~ ~ ~ ~

Tillie, ranzamın etrafına çektiğim perdenin arkasından, "Kasabada çok konuşuluyorsun Abbi," diye mırıldanıyor. Dünyadan saklanmak istiyorum.

Paniğe kapıldım. Rozetini boynundan çıkardığını görmek için perdeyi tam zamanında geriye atıyorum. "Ben mi?"

Makosen ayakkabılarını tekmeliyor. "Görünüşe göre patron bugün lobinin ortasında senden bir şerit koparmış."

Sanırım izleyen herhangi bir masum seyirci için de öyle görünecekti. Ve bunu yapan bir sürü insan vardı. Dedikodu kraliçesi bunun arkasındaki nedenleri duymadı, Tanrı'ya şükür. Küçük bir rahatlama iç çekişi yaptım. "Oh. Evet."

"Kızgın göründüğünü

söylüyorlar." "Evet. Her şeyi

berbat ettim."

"Dikkatli olsan iyi olur."

Mahremiyet perdemi tekrar kapatıp top gibi kıvrılmak istiyorum ama bu kabalık sayılır. Hal böyle olunca dikkatimi tekrar e-okuyucuma veriyorum. Bir saattir aynı sayfaya bakıyorum, kelimelere odaklanamıyorum. "İyi olacağım. Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım." Şu andan itibaren gözlerim aşağıda ve ağzım kapalı kalacak. Sadece vicdanımı ele geçiren bu iğrenç duygunun gitmesini istiyorum.

"Onu kızdıracak ne yaptın?" "Bir zamanlama

hatası," diye yalan söyledim.

"Merak etmeyin. Onun gibi adamlar çabuk parlar ve daha da çabuk unutur. Yarın bunu hatırlamayacak bile," diyor Rachel, Katie'nin kaşlarının etrafına sıcak yeşil balmumu sürdüğü Katie'nin yatağındaki yerinden. "Gördüm.

Bir saat kadar önce barda takım elbiseli biriyle viski içiyordu. İyi görünüyordu."

"Tamam. Konuşmayı kes!" Katie, beyaz bir şeridi lekenin üzerine bastırıyor ve sonra Rachel'ın derisini gergin tutarak yara bandı çeker gibi hızla çekiyor.

Bu hareketle irkiliyorum ama bu onu korkutmuyor gibi görünüyor.

Katie memnuniyetle sırıtıyor. "İşte böyle. Her zamanki gibi muhteşem."

Rachel ayağa kalkıyor ve el aynasında kaşlarına bakıyor. Çok ince, temiz ve düzenli görünüyorlar. Benim kaşlarım gibi değil, gözlerimin üzerinde iki tırtıl. "Güzel görünüyorlar," diyorum gülümseyerek.

Katie küçük asayı bana doğru tutuyor, benimkini ölçerken bakışlarında heyecan parlıyor. "Lütfen, lütfen, lütfen, *lütfen* seninkini yapmama izin verir misin?"

"Sen bunu yapana kadar seni rahat bırakmayacak," diyor Rachel kıkırdayarak.

"Ne? Elimde değil! Kadınlarımın bakımlı olmasını isterim."

Evet, fark ettim. Şu anda ona evet demek çok kolay olurdu. "Gözlerim ince kaşlı olmak için fazla büyük değil mi?"

"Güven bana. Lütfen!" Katie yalvarıyor. "Melek gibi bir yüzün var. Yapmama izin verir misin?"

"Tamam mı?" Fikrimi değiştirmeden önce söylüyorum. Belki bu beni daha iyi hissettirir. En azından dikkatimi dağıtır.

Katie'nin güzel yüzündeki geniş gülümseme, onun gününü güzelleştirdiğimi düşündürüyor.

On dakika ve birkaç acı dolu anın ardından aynada yüzüme bakıyorum, hayretler içindeyim ve yazımı güzelleştirdiğine ikna olmuş durumdayım.

"Çok fark yaratıyor, değil mi?" Katie mırıldanıyor, ona hayranlıkla bakıyor iş.

Rachel omzunun üzerinden bakar. "İnanılmaz. Ciddiyim."

"Gözlerim çok farklı görünüyor." Kendime aptalca sırıtıyorum. "Neden? Bunu daha önce hiç yapmadım mı?"

"Gördün mü? Şimdi tek ihtiyacın olan kaşlarını doldurmak için kızıl bir kaş kalemi."

"Bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok." Annem "kız olma" konusunda beni hayal kırıklığına uğrattı, bana üremeyi öğretmekle daha çok ilgilendi

tavuklar ve sağmal inekler.

"Sana göstereyim," diye teklif ediyor Katie.

"Yapabilir misin?" Katie ve Rachel gibi güzellik teknikleri ve stil konusunda bu kadar bilgili arkadaşlarım olmamıştı.

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, parmakları örgümle oynuyor. "Biliyor musun? İkinci kabindeki Silvia spa'da stilist. Bahse girerim bu yeleye bayılacaktır."

"Tıraş gibi mi?" Şimdiye kadar tek yaptırdığım buydu. Yirmi bir yıldır kıçıma kadar kıllarım var.

Saç örgümün lastiğini açıyor ve uzun, ağır saçlarımın sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyor. "Daha çok şekil vermek gibi. Çok güzel saçların var. Sadece terbiye edilmeye ihtiyacı var." Dudakları birbirine çarptı. "On iki numaralı kabindeki Tris de renklendirme yapıyor. Saçına röfle ve far yapabilir.

Bu tür şeyler." Renkli.

"Saçımı boyayamam. Ben kızılım."

Katie'nin gırtlaktan gelen kahkahasıyla başı geriye düşüyor. "Oh, çok tatlısın. Ne yaptığını bilen biri olduğu sürece saçını boyayabilirsin. Tris ne yaptığını biliyor. O da en iyi okullardan birinde eğitim aldı. İşi batırmayacaktır, söz veriyorum."

"Sence bunu yapar mı?"

"İstersem yapar." Katie göz kırpıyor.

"Bilmiyorum..." Bu bir anda çok fazla değişiklik demek. Ama belki de değişim iyi olabilir.

İç çekiyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Masum olduğundan tam olarak emin olamıyorum ama şu anda bu küçük nezaket hareketiyle teselli buluyorum. "Sana söz veriyorum, bugün Bay Wolf'la olanlar hakkında daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Sanırım mutsuzluğum herkes tarafından

görülebiliyor. Ona sıkı bir gülümseme ve zayıf

bir "Tamam." diyorum.

~ ~ ~ ~

Aynadaki göz alıcı kadına bakmaktan kendimi alamıyorum, sarışın peri kadının yansımasıyla göz göze geldiğimde gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk!" Tris haykırıyor, parmakları ipeksi saç tellerinde geziniyor, donuk kızıl saçlar koyu kırmızı, bakır ve kumralın canlı parçalarıyla kırılıyor. "Saçların şimdiye kadar gördüğüm en sağlıklı ve gür saçlar. Ve Sylvia'nın sana verdiği bu kesim mükemmel. Uzunluktan ödün vermeden saçına canlılık veriyor."

Sylvia sadece başını sallayarak onaylıyor, sandalyemin etrafında yere yığılmış saç yığınlarını süpürmekle meşgul. Makasını tek bir hamlede dipten on beş santim kestiğinde çenem yere çarptı, ama süslü aletleri ve taraklarıyla kesip biçmeyi bitirdiğinde umurumda değildi. Başım yaklaşık 10 kilo hafiflemiş gibi hissediyorum.

"Rengin iyi tuttu, ama kalıcı olmasını istiyorsan çok fazla yıkama, tamam mı?"

"Evet, tamam." Sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Saate bakınca saatin neredeyse dokuz olduğunu fark ediyorum. Saatlerdir buradayız. "Bunun için sana ne borçluyum?" Endişe içimi kemiriyor. Bu ucuz olamazdı.

"Bir şey yok. Kurt halletti," diyor Tris, çalışma masasını toplarken. Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Katie bilmiş bir sırıtışla, "Sanırım bugün sana o kadar zorluk çıkardığı için kendini çok kötü hissetti," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Etrafıma bakıyorum, yarı yarıya onun gölgelerden çıkmasını bekliyorum. "Burada olduğumu nereden biliyor ki?"

"İzin almamız gerekiyordu. Teknik olarak personelin otel tesislerini kullanma izni yok ama onun kişisel asistanı olduğunuza göre neden sormayalım diye düşündüm. Yani, hadi ama! Bu sana bir şeyler kazandırmalı, değil mi? Sally onu aradı ve bu gece randevumuz olmadığı için onayını aldı, o da hesabına yazmasını söyledi. Bahşiş falan."

Sanırım gözlerim yuvalarından fırlayacak. Henry bunu kabul etti ve bunun için para mı ödedi? "Ciddi misin?"

Katie omuz silkiyor. "Sanırım o da iyi bir pislik olabiliyor. Ve iyi bir pislik olduğunu görünce..." Elimi bileğimden tuttu. "Hadi ama. Yapmam *gereken* bir şey daha var." Beni koridorun sonuna doğru çekerken onu takip ediyorum.

güzellik salonunu spa'nın geri kalanından ayırıyor, son moda küçük, tamamen beyaz resepsiyon alanını geçiyor. "Stacy, ağda odası hazır mı?" resepsiyon görevlisine fısıldar. "On dakikalığına ihtiyacım var. En fazla on beş. Yemin ederim."

Egzotik Asyalı kızın gözleri krem rengi deri bir bankta oturan ve şampanya kadehlerini yudumlayan üç kadına doğru kayıyor.

randevularını bekliyorlar. "*Az önce* içeri girdiler," diye mırıldanıyor, kıpırtısız dudaklarının ardına saklamaya çalışarak.

"Lütfen!" Katie fısıltıyla yalvarır. "On

numara. Çabuk ol!" diye tıslar.

Katie onun yanağına bir öpücük kondurur. "Sen en iyisisin! Abbi,

gel." "Burada ne işimiz var?" O kapıyı kapatıp kilitlerken ben de

soruyorum,

Bizi ortasında yastıklı bir masa olan küçük bir odaya kapattı.

"Aşağıdaki sorunu çözüyoruz." Uzun, sivri bir parmakla kasıklarımı işaret ediyor.

Ne yapmak istediğini anladığımda gözlerim açılıyor. Hayır demek için ağzımı açıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor. "Seni daha yoldan çıkarmadım mı,

Bugün mü? Şimdiden milyonlarca kez daha iyi hissetmiyor musun?"

"Evet, biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama *bunun* nasıl

yardımcı olacağını anlamıyorum." "Ya buradayken bir erkekle

takılırsan? İstiyor musun

ve bir ağız dolusu saçla boğulmasını mı istiyorsun?" Utanıyorum ve

yüzüm alev alev yanıyor. "Aman Tanrım."

"Değil mi? Buraya geldiğin ilk gece zaten biriyle takılmadın mı?"

"Hayır!" Haykırıyorum. "Bunu nereden duydun?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz cevabı biliyorum. "Tillie."

"Akıllıca bir söz, o kadına tekrarlanmasını istemediğin bir şey söyleme. O bir dedikoducu piranha. Günlük dozunu almazsa ölür."

İç çektim. "Ben kimseyle takılmadım. Kendimi rezil ettim." Büyük fark var.

"Tamam, her neyse. Burada herkes tavşan gibi düzüşüyor. Senin de öyle olman an meselesi. O yüzden *lütfen* bunu senin için yapmama izin ver. Tam bir Brezilyalı yapmama gerek yok. Daha az dramatik bir şeyle başlayabiliriz."

Bunun olduğuna inanamıyorum. "Bunu neden yapmak istiyorsun?" Şüpheci görünmemeye çalışıyorum ama elimde değil. Lezbiyen oda arkadaşım neden pantolonumu indirip vücut kıllarımı yolmak konusunda bu kadar kararlı?

Bana düz bir bakış fırlattı. "Sakin ol. Bildiğini biliyorum."

Yanaklarım yanıyor. "Nasıl?"

Bir çift plastik eldiven giyiyor ve yeşil balmumu tenceresini karıştırmaya başlıyor. "Çünkü geçen gece seni kameramda izlerken yakaladım."

Aman Tanrım. Kim daha çok utandı merak ediyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yine de rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Ve endişelenme. Senden hoşlanmıyorum. Tipim değilsin."

Sözleri beni beklenmedik bir şekilde iğneledi. "Neden değilsin?"

"Çok masum ve tatlısın. Ben kadınlarımı otoriter ve kendinden emin severim."

Hmm. Bunu daha önce nerede duymuştum?

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülüyor. "Hadi ama. Güven bana. Endişelenmek isteyeceğin son şey, kötü bakım yapmaktır. sevişmek üzeresiniz."

Önümdeki masaya, beni bekleyen balmumuna ve kâğıt şeritlerine bakıyorum.

Kafamın içindeki küçük bir ses - aptal, bilgisiz, hayalperest, hayal kurmaktan başka bir şey yapamayan ezici tarafım - bana Henry ile kötü bakım konusunda endişelenmek istemeyeceğimi söylüyor.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Pantolonunu indir."

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah geldiğimde masada sırtı bana dönük oturuyor, lacivert takım elbisesini çoktan giymiş, sandalyede arkasına yaslanmış, elinde bir kalem. Hoparlörden birden fazla ses geliyor.

Kahvaltı tabaklarına doğru sessizce ilerliyorum, servis personeli saat onda kirli tabakları toplamaya geldiğinde almaları için onları istiflemeye ve temizlemeye niyetliyim.

çarşaflar falan.

"Eğer bir Kurt'un Dubai'de başarılı olamayacağını gösteren sağlam araştırmalarımız varsa, o zaman bana neden yapmamız gerektiğine dair tek bir iyi neden söyleyin-" Henry'nin sözleri kesildi. Bana sertçe baktığını görmek için ona doğru bakıyorum.

Başımı sallayıp kibarca gülümsüyorum ve sonra hızla uzaklaşıyorum. Ağrıyan kasıklarımın izin verdiği kadar çabuk.

Belden aşağısının çıplak olması ve parlak bir ışık altında bir masaya yayılmış olmak yeterince kötü değilmiş gibi, Katie saçlarımdan ilk şeridi kopardığında, çığlık atmamak için her şeyimi harcadım. Ve o noktada geri dönmek için çok geç olduğunu nazikçe belirtti.

Merhametli bir şekilde hızlı çalıştı ve yirmi dakika içinde bacaklarımın arasında bir ayna tutuyordum. Üstte küçük bir kızıl "iniş

şeridi" bırakmıştı ama onun dışında Rachel kadar keldim. Hatta bana bacaklarımı açtırdı.

yanaklar. "Orada da kıl istemezsin," diye ısrar etti. Bu noktada, utanç noktasını çoktan geçmiş olarak istediğini yapmasına izin verdim.

Bana verdiği bakım losyonu kızarıklığa iyi geldi. Birkaç gün içinde pürüzsüz ve yumuşak bir cilde sahip olacağıma söz verdi.

Kabul etmekten nefret ediyorum ama haklıydı. Yaptığı işi kimse görmese bile, kendimi daha çekici hissetmemi sağlıyor. Ve pamuklu iç çamaşırım tümseğime değdiğinde garip bir his veriyor, sanki bir kalkan kalkmış gibi. Belli bir şekilde adım atarsam, malzeme klitorisime sürtünüyor.

Diğer uçtaki sesler devam ediyor, arka planda düşük bir uğultu var ve ben etrafı toplarken Henry'nin toplantısını bozmamak için elimden geleni yapıyorum. Yatak odasına girdim ve yatağını buldum. çarşaflar buruşuk bir yığın halinde. Aklım yine otomatik olarak onun çarşafların içinde olduğu düşüncesine gidiyor.

Aşkınızın işinizin önüne geçmesine izin vermeyin.

Dünkü azarlayıcı sözleri beni gerçekliğe geri döndürdü. Yatağını sıyırıp çarşafları, sepeti ve ıslak havluları toplayarak hizmetçilerin odasına taşıyorum.

Henry'nin bakışları sürekli beni takip ediyor.

Külotunu ve çoraplarını katlayıp kaldırdığımda -erkek iç çamaşırı bile bende bir tepki yaratıyor- telefonu kapatıyor.

"Abbi. Buraya gel. Lütfen."

Derin bir nefes alıyorum, dünkü sözlü kamuoyu katliamından sonra söyleyeceği şeye hazır olup olmadığımdan emin değilim. En azından ses tonunda bir pişmanlık var. "Evet?"

Mor bir kravat uzatıyor. "Bu işe yarar mı?"

Yüzündeki mahcup gülümseme ve ender rastlanan kırılganlığı tedirginliğimi anında gideriyor. "Evet."

Elinde kravatıyla sessizce bekliyor. Onu giydirmeyi bitirmemi istiyor. Neden sürekli bunu yapmamı istediğini anlamıyorum. Kendi kravatını nasıl bağlayacağını biliyor *olmalı.* Bu garip bir güç gösterisi mi?

"Ben gelmeden önce giyinmeyi nasıl başardın?" İpeksi kumaşı kabul ediyorum ve parmaklarımız birbirine sürtünüyor. Uzuvlarımdan elektrik akımı geçiyor.

"O kadar eğlenceli değil." Gözleri saçlarımın üzerinde geziniyor.

"Farklı görünüyorsun." "Yeni bir şey denemek istedim. İzin verdiğin için teşekkür ederim." Deniyorum bakışlarından kaçınmak için ama hızlı bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum. Mavi gözleri beni delip geçti. "Parasını ödemeyi planlıyordum."

"Bunu tazminat paketinizin bir parçası olarak düşünün." Duraksıyor. "Bu kadar yetkin bir asistan olduğun için."

"Ben bu muyum?" Kravatı boynuna dolayarak yakasının altına yerleştiriyorum. Neden ellerim her zaman titriyor?

ona bu kadar yakın mısın? *Her zaman!*

"Başka değişiklikler de yapmışsınız."

Ağzım açık kaldı. *Bunu* nereden biliyor? Kaşlarıma

doğru başını sallıyor.

"Ah, doğru." Meraklı kaşlarını çatarak rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Annem bana hep ince kaşlarla aptal görüneceğimi söylerdi."

"Belli ki yanılıyordu."

Şimdi çok farklı davranıyor. Ama sanırım bu duvarların içinde ve baş başayken hep öyle yapıyor. Dışarıda olduğumuzda soğuk Bay Kurt kişiliği kendini gösteriyor.

Bu versiyonunu, yani benim özel versiyonunu daha çok seviyorum. Keşke bütün gün burada saklanabilseydik.

"Son zamanlarda evi aradın mı?"

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım ama geldiğim geceden beri annemle konuşmadım." Bunu ondan duymak garip bir soru. "Neden?"

"Sebebi yok. Senin her gün evi arayacak bir kız olduğunu düşünmüştüm. gün."

"Her gün evi aramak, eski sevgilim hakkında durum raporu almak anlamına geliyor. her gün. Hayır, teşekkürler." Jed'den bahsetmek bile ona bu kadar yakın durup onu giydirirken bu adamın üzerimde yarattığı etkiyi azaltamaz. Bir erkeği giydirmenin bu kadar tahrik edici olabileceğini kim düşünürdü?

"Aklın hala onda mı?"

"O kadar da değil." *Şu anda değil.* Bacaklarımın arasındaki zonklama yeniden başladı. Ondan uzaklaşmak, takvimi ve kahvemle baş başa kalmak ve onun önünde aptalca ya da profesyonellik dışı bir şey yapamamak ya da söyleyememek için hızla çalışıyorum.

Sanki bunu biliyormuş gibi sırıtıyor. "Aklı başına gelirse onu geri alacağından hâlâ korkuyor musun?"

"Hâlâ omurgasız bir sik kafalının peşinden koşan aptal bir çiftlik kızı olup olmadığımı mı soruyorsun?"

İrkildi ve bu beni iyi hissettirdi. Belki de pişmanlık duyuyordur. sempatik olmayan sözler. Ama neden birdenbire bu kadar kişiselleşti? "İşte oldu. Bitti." İki ucunu birleştirmek için elimi kravatının üzerinde gezdiriyorum, parmaklarım göğsünün sert kıvrımlarını sıyırırken sertçe yutkunuyorum. Gömleğinin altında tam olarak ne olduğunu bilecek kadar çıplak gördüm. Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değilim. Onu çıplak görmemiş olsaydım, sadece hayal gücümle baş başa kalacaktım ve hayal gücüm gerçekteki kadar inanılmaz bir şey ortaya çıkaramazdı.

Henry uzanıp saçımın birkaç teline dokunuyor ve ben donup kalıyorum. Genelde saçlarımı arkadan örerdim ama bugün bıraktım, ipeksi hissine, omuzlarımdan ve sırtımdan dökülüşüne o kadar aşığım ki. "Teşekkür ederim," diyor sonunda, gözlerinde ender rastlanan bir yumuşaklık parlıyor.

Bakışları dudaklarıma düşüyor, ama iç çekerken dudaklarımın üzerinde kaydığını hissettiğim şey onun nefes verişi oluyor. "Dün sana yaptığım şeyi neden söylediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Çünkü ben senin asistanınım ve insanlar yanlış bir fikre kapılmamalı."

Elini ensemdeki saçlarımın etrafında bir yumruk haline getiriyor ve başım arkaya düşene kadar usulca çekiştiriyor. "Burada benim için tehlikede olan çok şey var, Abbi. Şeyler
hayal edebileceğinden çok daha karmaşık." Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta olana kadar yaklaşıyor. O kadar acı verici bir şekilde yakın ki ağzımdan kaçıyor. Bunun olduğuna inanamıyorum.

Bu artık benim hayal gücüm ya da hüsnükuruntum olamaz. Ya Henry acımasız, zalim bir adam.

Ya da beni çekici buluyor.

Kelimeler dilimin ucunda, bana bu şekilde işkence etmeyi bırakması için yalvarıyorum. Ama bu kelimeleri bastırıyorum, pes etmeyeceğinden korkuyorum.
beni tamamen reddetmeyi seçti.

"Çok tatlısın." Dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken fısıldıyor: "Ben tatlıyı sevmiyorum bile. Ben pis ve duygusuz seviyorum. Bunun olmaması gerekiyordu. Kariyerimde çok önemli bir noktadayım ve sen kafamı karıştırıyorsun."

"Özür dilerim." Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarını dudaklarıma bastırması için sessizce yalvarıyorum, dilimi onunkine sürmeme, ağzının

tadına bakmama izin vermesi için. Bu hareketi o yapmalı; kendimi birçok kez küçük düşürdüm.

Sıcak nefeslerimiz aramıza karışıyor, meme uçlarım sıkılaştıkça ve göğüslerim ağırlaştıkça saniyeler uzuyor ve göğüslerimin arasındaki zonklama

Bacaklarım dayanılmaz hale geldi, külotum sırılsıklam oldu.

Ve geri çekilmedi.

"Toplum içindeyken bana karşı olan duygularını kontrol altında tutabileceğini bilmem gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

İnsanların içindeyken mi? Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. "Peki ya özelde?"

Henry'nin telefonu çalmaya başlıyor ve sanki bu ses bir uyarı alarmıymış gibi anında benden kurtuluyor. Hayal kırıklığıyla neredeyse devriliyordum. Takım elbise ceketini almak için bir adım geri çekilerek, "Bu sabah günlük durum toplantımız var, değil mi?" dedi.

"Doğru. Öğleden sonraki yelkeniniz yüzünden." Oh Tanrım. Kafa derimden göbeğime kadar vücudumun her yeri sıcak.

Derin bir nefes veriyor, bu beklenmedik anın onun üzerinde herhangi bir etkisi olduğuna dair tek işaret. Tek işaret olmadığını, telefonuna cevap verirken fark ediyorum ve gözlerim elbise pantolonunun önündeki belirgin şişkinliğe kayıyor.

Az önce ne oldu öyle?

Tüm mantıklı düşüncelerimi yere saçarak onu takip ediyorum.

~ ~ ~ ~

Toplantı son iki seferde olduğu gibi tamamen aynı şekilde devam ediyor, sadece şimdi keyifsizim ve dikkatimi vermekte zorlanıyorum. Kulübeden sessiz yürüyüşümüzden bu yana yaşadığımız anı zihnimde defalarca canlandırdım.

Henry bu sabah neredeyse beni öpüyordu. *Neden öptü?* Saçımın güzel göründüğünü biliyorum ama *o* kadar da değişmedim.

Dizi sabırsızca sallanıyor, benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Geçmişte olduğundan çok daha yakın. Uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakın. Dürtüyle parmaklarım kaşınıyor ama bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum.

Aramızda neler oluyor?

"Personel güncellemesi,

Belinda?"

"Birkaç olay yaşadık."

Bu Henry'nin üzerimdeki büyüsünü bozmaya yardımcı oluyor. Belinda'nın keskin gözlerinin bana çevrildiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Ama konuşan Pierre'dir. "İki gece önce, bar çalışanlarından biri üyeler ünlü bir konuğu bütün gece barda bedava viski ile beslemeyi görev edindi."

Şimdi Henry kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Görünüşe göre misafir, viskisini ucuz bir markayla karıştırdığı için sinirlenmiş, o da öfkesini birkaç taneyle dindirebileceğini düşünmüş." "Kaç

dolar değerinde?"

"Büyük bir şişe. Çok nadir bulunan bir

şişeydi." Henry kendi kendine başını

sallar.

Şimdi Belinda devreye giriyor. "Hepsi bu kadar değil. Güvenlik, vardiyası bittikten sonra onun otel odasına gittiğini tespit etti."

"Bow-chicka-wow-wow," diye mırıldanıyor Ryan dalgınca, telefonunu tararken dikkatini verdiğinin tek göstergesi bu.

"İşinize son mu verdiniz?" Henry soruyor.

"Henüz değil. İstedim ki-"

Belinda'nın sözünü keser: "Kurtul ondan. Onu hemen bir feribota bindirin. Personelin kendi kurallarını koymasına izin veremem ve biz de lanet bir genelev işletmiyoruz. Adı ne?"

"Rachel Avery."

Bu *benim* Rachel'ım mı? Soyadını bilmiyorum ama barda çalışıyor. İki gece önce. Duşa gitmek için kalktığımda yatağında değildi.

Midem bulanıyor. Bu o olmalı.

Ve Henry az önce onun kovulmasını talep etti. Onun benim için kim olduğunu anlayıp anlamadığını merak ederek ona bakıyorum ama o hiç etkilenmeden dümdüz önüne bakıyor.

"Diğer sorun mu?"

Belinda'nın dudakları bükülür, gülümsemesini gizlemeye çalışır. "Bu sabah bir misafirimiz iki personelimizin spayı kendi işleri için kullandıklarından şikayet etti.

kişisel ihtiyaçları için dün gece, o ve arkadaşları
hizmet." Gözleri bana dikildi. "Üzgün oldukları için onları suçladığımı söyleyemem."

Midem bulanıyor. Katie dün gece beni odaya sürüklediğinde lobide bekleyen üç kadın. İzin almadan. Onlardı.
Bu benimle ilgili.

Aman Tanrım.

Henry'nin masanın altındaki dizine uzanıp, kalbim göğsümün içinde çarparken onu sıkmaktan kendimi alamıyorum. Henry'nin bakışları benimkilere kayıyor. Gözlerimle ona baskı yapmaması için yalvarıyorum. beni ya da Katie'yi kovmak için değil. Daha da kötüsü, Belinda Katie'nin hangi "hizmeti" verdiğini anlarsa ve *bu bir* tartışma konusu haline gelirse ölürüm.

Rahatsızlığımı fark etmiş olmalı -herkes fark ederdi, yüzüm hayalet gibi bembeyaz- çünkü herkesi "Tamam. Hepsi bu kadar."

Onu öpebilirdim, tam burada, hemen şimdi.

"Sally, Belinda, konuşalım." Herkes ayağa kalksın. "Beni koridorda bekle, Abbi."

Eğilip köşeyi dönüyorum, iPad'imi göğsüme bastırıyorum, bacaklarım titriyor, kanım kulaklarıma hücum ediyor ve dengemi daha da bozuyor. Kaçmayı ve asla arkama bakmamayı düşünüyorum.

"Sally? Bu doğru mu?" Duvarlar ses geçirmez değil ve boş, sessiz salon sayesinde Henry'nin derin sesini kapıdan rahatlıkla duyabiliyorum.

"Bu benim için yeni bir şey."

"Asistanındı, Henry," diyor Belinda, kendini beğenmiş tonu apaçık ortadayken.

"Dün gece salonda olduğunun farkındayım. Sally bunu benimle paylaştı." Henry'nin sakin sesi bana sahte bir güvenlik hissi veriyor.

"Yaptım," diye araya girdi Sally. "İçerisi ölü gibiydi. Bir kişi bile beklemiyordu. Kimin bir şeyden şikâyet edeceğini düşünemiyorum."

"Peki Henry estetik odasının kullanımına izin verdi

mi?"

Uzun bir duraklama oldu. "Buna kadar uzandığının farkında değildim. Hayır," diyor Sally sonunda.

"Neredeyse yirmi dakikadır oradaydılar." "Kim?"

"Abbi ve estetisyenlerden biri."

Gözyaşlarım tehdit ederken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Katie olabilirdi. Tüm bunları düzenleyen oydu. Bir oda arkadaşı, sanırım. Biraz hareketli bir kadın." Sally iç çekti. "Özür dilerim. Farkında değildim. Bununla ilgileneceğim."

Olamaz. Katie'nin başını belaya soktum. Ya da daha kötüsü, kovulmasına! Hem Katie hem de Rachel gitti mi?

"Bunu beklet, Sally. Sana geri döneceğim. Bize bir dakika ver,"

diyor Henry.

Kulak misafiri olduğum anlaşılmasın diye birkaç adım geri

çekiliyorum, tam o sırada kapı açılıyor ve Sally dışarı çıkıyor.

Bana bir bakışıyla yüzünü sempati kaplıyor.

"Lütfen Katie'yi kovmayın. Bu benim hatamdı. Bunu ona ben yaptırdım," diye fısıldadım.

Bu hiç doğru değil, ama her şeyi söyleyebilirim.

"Merak etmeyin. Sanırım geçecek. Ve bu arada," diyerek kendi saçını

işaret ediyor, "muhteşem!"

Bu iltifatın tadını çıkarabilmeyi dileyerek ona dudaklarımı büzerek

gülümsüyorum. Köşeyi döner dönmez, dinlemeye devam etmek için

kapıya yaklaşıyorum.

"Beni neyle suçluyorsun?" Henry'nin sesindeki zehir keskin ve rütbeli.

Belli ki önemli bir şeyi gözden kaçırmışım.

"İyi görünmüyor, Henry." "Ne

olmuş yani?"

"Bana onu becermediğini söyle," diye tıslıyor Belinda.

"Onu becermiyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Neye inandığın umurumda değil."

Bunun yalan olduğunu biliyorum.

"Burası New York değil. Burada gözlerden uzağız. Wolf Otelleri'nin müstakbel sahibinin asistanını becermesi herkesin diline düşecek. Bunu ister misin? Çünkü baban bunu duyacak, benim aracılığımla olmasa bile. Ve sanırım mutlu olmayacak."

Bay Wolf, Henry ve benim yattığımızı düşünürse ne olur? Oğlunun ne yaptığı *gerçekten* umurunda mı? Sanırım öyle, eğer şirketine yansırsa. Telefon konuşmalarından anladığım kadarıyla
Geçen gün Wolf ismiyle çok gurur duyduğunu söyledi. Bu konuşmayla ilgili olarak vicdanımın derinliklerinde bir şeyler beni rahatsız ediyor. Ama ne o l d u ğ u n u anlayamıyorum.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra Henry'nin "O kadar uzun süre orada ne yapıyorlardı?" diye sorduğunu duydum.

"Orada ne yaptıklarını *sanıyorsun*?" Belinda önce tersler, sonra iç çeker. "Burası ağda odası."

"Yirmi dakika mı?"

Bir deliğe girip ölmek istiyorum. Onun yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum. yüz.

"İki tahminim var. Belki küçük çiftçi kızın biraz gevşiyordur. Ve eğer sizin için değilse, o zaman başkası için olmalı."

Ayak sesleri kapıya yaklaşıyor ve tam kapı açılırken geri kaçıyorum. Henry dışarı çıkıyor ve bana bakıyor, yüzü soğuk bir maske gibi. O bakıyor

Kızgın.

Belinda onun arkasından çıktı. "Saat birde rıhtımda buluşalım mı?" Bakışları kısa bir süreliğine benimkilerin üzerinde geziniyor. Kadın beni küçümsüyor ve bu tamamen kıskançlıktan kaynaklanıyor. Kim olduğu ve neye benzediği düşünüldüğünde bu neredeyse gülünç.

Henry ona dönüp bakmadan, "Evet," dedi. "Ve lütfen Bayan Mitchell'in dosyasına otel mülkünü kişisel ihtiyaçları için kullandığı için bir davranış uyarısı ekleyin."

Yüzüm ağardı.

Onun muzaffer bir edayla uzaklaşmasını izliyor, Henry'ye yalvarmadan önce köşeyi dönmesini bekliyorum. "Lütfen Katie'yi kovdurma."

Elleri kalçalarında, tek kelime etmeden bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Ve sonra, söylediğinde, beklediğim gibi değil. "Michael için mi?" diye tısladı.

Ağzım açık kaldı. "Hayır!"

Bu tek kelimeyi tartıyor gibi görünüyor, bakışları boyumda geziniyor. "Saat beş gibi evimde görüşürüz," diyor daha sakin bir şekilde. "Şu takip işlerini hallet."

Saniyeler içinde gitti ve beni koridorda tek başıma bıraktı.

Yirminci Bölüm

Naylon çoraplardan hep nefret etmişimdir.

Kaşındırıyor ve hapsediyor ve şüphesiz günü hep bir yerlerinde bir pürüzle bitiriyorum. Annem küçükken en sıcak yaz günlerinde bile kiliseye onları giyerek gitmemi isterdi. Çıplak bacakla gitmenin uygunsuz olduğunu söylerdi. Görünüşe göre bunu sadece dinsizler yapıyormuş. Sanırım annem ve Wolf'taki üniforma karar vericileri bir konuda hemfikirler,
Çünkü gerekliliklerden biri de tüm kadınların üniforma elbiseleriyle birlikte naylon çorap giymeleridir.

Ve hala onlardan nefret ediyorum.

Onlardan o kadar nefret ediyorum ki Henry'nin oturma odasında oturdum ve rahat bir nefes alarak soydum. Ve bu dar kalem etek
bir çarşafla boğuşurken giyilebilir mi? Bu on beş dakika sonra çıktı ve bana büyük boy yatağın etrafında sürünme özgürlüğü verdi çünkü bu kötü oturan lastiğin kanlı köşeleri bugün aşağıda kalmayacak.

Hemen giyinme zahmetine girmedim. Henry'nin teknesinin o,
Belinda ve bir düzine misafirle birlikte yüzerek uzaklaşmasını izledim. Saatlerce eve gelmeyecekti ve beyaz düğmeli gömleğim külotumu zar zor kapatırken ve saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmışken Henry'nin kamarasını temizlemek

yüz kat daha kolay ve hızlı ve yüz kat daha rahat olurdu.

İşim bitince komodini yerine itiyorum ve süpürgeyi kapatmak için düğmeyi çeviriyorum. Kulübeyi bir kez daha huzurlu bir sessizlik dolduruyor. İçimi çekerek ağrıyan boynumu ovuyorum.

"Bu üniformaya yeni bir bakış açısı."

Ciyaklayarak arkamı döndüğümde Henry'nin yatak odasının girişinde durduğunu görüyorum, kanepede bıraktığım naylon çoraplar parmaklarının ucunda sallanıyor.
Normalde soğukkanlı ve temkinli olan maskesi düştü, ama şimdi orada duran karanlık ve düşünceli bakışı okuyamıyorum.

Yüzüm alevler içinde kaldı. "Teknen az önce ayrıldı. Sen de içindeydin! Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Süpürgenin vızıltısı kapının açılma sesini maskeledi. Yatağının yanında farlara yakalanmış bir geyik gibi dikilmek yerine eteğime yapışıyor olmalıydım ama değilim
bu anın daha da kötüleşebileceğinden emindi.

"Eve gelmeden önce asistanımın tamamen giyindiğinden emin olmak için kontrol etmem gerektiğini fark etmemiştim," diyor kuru bir sesle ve boştaki eliyle kravatını gevşetip şifonyerinin üzerine atıyor.

"Bu üniforma hizmetçilik için değil. Eğer benden burayı temizlememi bekliyorsanız, hizmetçi üniforması giymem gerekir" dedim.

zayıf savunma, bir çıplak bacağı diğerinin arkasına saklamak. Eve geldiğinizde kişisel asistanınızı süitinizde yarı çıplak bulmanızın hiçbir mazereti olamaz.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Onunla işleri berbat etmeden duramıyorum. Sonunda beni kovmaya karar verirse onu suçlamıyorum. Bunu hak ettim.

Ama yapmayacağından oldukça eminim.

Arkasına uzanıyor ve kapıyı çekerek kapanmasına izin veriyor. Bu basit hareket midemin gerginlikle gerilmesine neden oluyor. Ve heyecanla. Henry'nin odasında yarı giyinik yakalanmanın tamamen erotik bir yanı var. "Teknedeki konuklardan birinin ilgilenmesi gereken acil bir aile meselesi vardı. Zaten bol bol sosyalleştiğim için döndüğümüzde inmeye karar verdim. Ve tekne gezintisi için pek de uygun giyinmedim." Bana doğru yavaş ve ölçülü adımlar atıyor, ta ki sadece birkaç metre uzağıma gelene kadar. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp yatağın üzerine bırakıyor ve kolonyasının sarhoş edici kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Bu çok uygunsuz. "Özür dilerim. Bu bir daha olmayacak, söz veriyorum. Ya da duş olayı." Yutkunuyorum. "Ya da spa olayı." Acaba gizlilik anlaşması beni bu tür utanç verici durumlardan koruyacak mı?

Tüm yaz boyunca birbiri ardına uygunsuz durumlarla mı karşılaşacağız?

"Bu doğru. Kaplıca olayı." Etrafımda adım atıyor, beni çevreliyor. Bu onun açısından sinir bozucu, neredeyse yırtıcı bir hareket. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Katie ile o odada ne yaptığını söyle bana. Montgomery?"

Yutkunuyorum. Onun kim olduğunu biliyor, tıpkı Lorraine'in kim olduğunu bildiği gibi.

Herkes hakkında her şeyi biliyor mu? Yoksa sadece benim hakkımdaki her şeyi mi? "Biraz kişisel bakım."

"Kaşlar ve koltuk altları en fazla on dakika sürer. Bacaklar çok daha uzun sürer. Yüz kıllarıyla ilgili bir sorununuz yok. Yani geriye sadece bir yer kalıyor."

Eli bacaklarımın arasından geçip iç baldırlarımda gezindiğinde nefesim kesiliyor.

Bedenim şaşkınlığıma rağmen tepki veriyor, bacaklarımın arasında ormandaki o günden beri hiç dinmeyen zonklama yeniden yükseliyor. Bu gerçekten oluyor mu? Bana dokunuyor mu?

"Eğer birlikte çalışmaya devam edeceksek, bundan sonra birbirimize karşı açık ve dürüst olmamız gerekiyor. Bu yüzden sana tekrar soracağım, çünkü geçen gün bana hiç cevap vermedin." Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, şimdi gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor. "Beni mastürbasyon yaparken izlemek hoşuna gitti mi?

duşta?"

Gözlerimi kapattım. Bunu unutmama asla izin

vermeyecek. "Abbi." Neredeyse bir hırıltı.

Gözlerim hâlâ kapalıyken başımı sallamama izin verdim.

"Bu daha önce gördüğün bir şey mi?"

Başımı sallıyorum, sesimi bulamıyorum.

"Bana bak."

Gözlerimi açmak için kendimi zorluyorum, onu gülümserken buluyorum. Bakışları çıplak bacaklarımın üzerinde gezinirken onu takip ediyorum. Bu sabah eteğimin üstüne sokmaya çalışırken bluzun uzunluğuna lanet ediyordum. Şimdi, yırtık pırtık beyaz pamuklu iç çamaşırlarımı sakladığı için daha fazla sevemezdim. Yeni çiftlere yatırım yapmalıyım.

Güçlü eli çenemi kavrıyor, nazik ama sert, gözleriyle karşılaşana kadar başımı geriye itiyor. Nihayet korumasızlar. Sonunda, inanmasam bile tanıdığım ve tanımlayabildiğim bir şey gösteriyorlar - arzu.

Sonunda.

"Böyle olmaması gerekiyordu. Böyle olmamalıydı.

"diye fısıldıyor, ıslak dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirmek için eğiliyor, beni asla gerçekten öpmüyor. Yapmakta çok iyi olduğu gibi bana işkence ediyor.

"Tatlı sevmediğini sanıyordum." Nasıl cevap verebileceğimi bile bilmiyorum.

Sırıtıyor. "Bilmiyorum. Ama küçük tatlı asistanımı pisletme fikri beni delirtiyor."

Eli kalçamın kıvrımında gezinirken, parmakları küçük belimin etrafında kıvrılırken ve sonra sıkarken nefesim kesiliyor. Bütün bunları rüya mı görüyorum? Henry Wolf -istediği herkese sahip olabilen muhteşem milyarder patronum- beni mi arzuluyor?

Sırtımı göğsüne dayayana kadar etrafımda dönüyor, vücudundan sıcaklık yayılıyor, eli diğer kalçama kayıyor, parmak uçları gergin karnımın üzerinde geziniyor. "Dün oda arkadaşını kıskanıyordun. Bana nedenini söyle. Ve utanmadan dürüst ol. Lütfen."

Tereddüt ediyorum. Onunla gerçekten bu kadar açık konuşabilir miyim? "Çünkü bana öyle bakmanı istedim. Onun gibi olmak istedim." Ama Rachel kovuldu, belki de ben onun gibi olmak istemiyorumdur.

Kulağıma doğru kıkırdıyor, titreşim meme uçlarıma kadar inip onları sıkılaştırıyor. "Onda bir düzine var. İstiyor musun
Ona neden öyle baktığımı biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Öyle mi? Henry'nin sağı solu belli olmuyor, ağzından çıkacakların incitici olmayacağından emin olamıyorum.

"Çünkü sanırım o, dilinin becerilmesini izlediğin oda arkadaşlarından biriydi. Gördüğün buydu, değil mi?"

İnkâr etmek için ağzımı açıyorum ama o itiyor, "Bana karşı utangaç olma. Utangaçlık istemiyorum."

Başımı sallıyorum ve gülümsemesini kulağımda hissediyorum.

"Onu izlerken senin ıslandığını hayal etmeye başladım. Ve senin ıslandığını, bu bedeni," iki eli de kalçalarımda, külotumun lastiğinin üzerinde geziniyor, beni sıkıca kavrıyor, "yatağımda çırılçıplak kıvranıyor, bacaklarını açmış ve sana kaçırdığın her şeyi öğretmemi bekliyorsun." Oda onun sözleriyle sallanmaya başlıyor. Bacaklarım sallanıyor ve onun tutuşu sıkılaşıyor. Düşmeme izin vermiyor. "İşte bu yüzden ona öyle bakıyordum. Onu istemiyorum."

Ama görünüşe göre beni istiyor.

Sıcak, iri ellerinden biri eldivenin altına girdiğinde tenim kızarıyor. Bacaklarımın arasını sarmak için külotumun elastik kısmını. İnliyor. "Bunu neden yaptın?"

"Bilmiyorum."

"Gerçeği," diye zorluyor, sıcak, nemli nefesi tenimi kaplıyor. Ağzının boynumu bulmasını umarak başımı yana eğiyorum.

"Daha çok Rachel gibi olmak istedim. Bakabileceğin biri." Durakladım. "Hoşuna gitmedi mi?"

Parmağı yarığımdan bir kez, çok yavaşça geçerken dizlerim bükülüyor. "Yani bunu benim için mi yaptın?"

"Evet." Ben... Odaklanmak zor. Henry Wolf'un eli külotumun içinde. *Beni* istiyor.

Parmağı bir geçiş daha yapıyor, geçerken klitorisimle alay ediyor. "Siktir, sırılsıklam olmuşsun. Durmamı ister misin?"

Yapmalıyım, pek çok nedenden dolayı. "Hayır," diye fısıldıyorum titreyerek. Her yerim titriyor, bacaklarım bile. Ama korkudan değil. Beklentiyle. "Bunun olamayacağını sanıyordum."

Eli hala duruyor ve korkarım yanlış bir şey söyledim. Tanrım, umarım söylememişimdir. Bunlar hayatımın en uzun günleri oldu. Şimdi durması fikrine dayanamıyorum.

Bacaklarımı daha fazla ayırıyorum, mesajı almasını umuyorum - durmasını istemiyorum.

"Ne yapıp ne yapamayacağımız umurumda bile değil." Boştaki eli uzun saçlarımın arkasına dolanıyor. Başımı çekiştirerek göğsüne yaslıyor, ta ki ben onun bana doğru eğildiğini ve elinin aşağıda çalıştığını görene kadar. "Wolf'a sahip olduğun her şeyi vereceğini söylemiştin."

"Yaptım," diye fısıldadım. Röportajımda hatırlıyorum. O da hatırlıyor. "Sanırım bu, sahip olduğum her şeyi *sana* vermem gerektiği anlamına geliyor."

Dudağı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bunu yapmaya istekli misin? Chicago'ya döndüğünde seni bırakan omurgasız bir aptaldan daha fazlasını bilmek istiyor musun?"

Henry'ye kendimi, bedenimi verirsem, Jed'i bir daha düşüneceğimi sanmıyorum. Henry beni gelecekteki tüm erkekler için mahvedebilir. Ama şu anda gelecek umurumda değil. Tek umursadığım önümüzdeki dört ay ve Henry'nin başparmaklarının külotumun üzerinde çalışması, ayaklarımızın altındaki yumuşak, beyaz halıya yuvarlanana kadar aşağı kaydırması. İçinden yavaşça çıkıyorum. Gömleğim hâlâ hayati bölgelerimi örtüyor olsa da, onun tamamen giyinik bedeninin yanında kendimi çıplak hissediyorum.

"Abbi, cevap ver."

Yutkunuyorum. Ve başımı salladım. Evet, bunu istiyorum. Onu istiyorum.

Beni kalçalarımdan tutarak yatağın kenarına doğru götürüyor, otururken beni kucağına çekiyor, sert aleti kıçıma bastırıyor. Elleri İç uyluklarımı tutuyor ve bacaklarımı, uyluklarının iki yanına sarkana kadar ayırıyor ve ben de tamamen açılıyorum.

Karşımızdaki duvara yaslanmış boy aynası şok edici görüntüyü bana geri yansıtıyor.

Bedenim gerilirken Henry, "Yapma," diye mırıldanıyor. Bacaklarımı kapatmaya çalıştığımda avuç içleri kalçalarımı birbirinden ayırıyor, hatta daha da uzaklaştırıyor.

"Bu görüşünüzle ilgili olarak benden saklamanız gereken hiçbir şey yok. İçinde Aslında..." Bluzumun düğmelerini hızlı ve usta bir el becerisiyle açmak için bir kalçamı bırakıyor. İki yanını sıyırıp omuzlarımın üzerinden geçirdiğinde, kısa süre sonra sutyenimden başka bir şeyim kalmamıştı.

Tam bir verimlilikle geriye uzanıp kancayı çözüyor ve düz pamuklu kumaşın halıya düşmesine izin veriyor.

Ve şimdi hayatımda ilk kez bir erkeğin önünde, açık bir şekilde çıplak kaldım.

Derin nefes verişiyle göğsü sırtıma bastırıyor. Sıcak gözleri utanmadan bedenimin yansımasında geziniyor; onları bedenimde görmek göğüs uçlarımın beklentiyle gerilmesine neden oluyor. "Gerçek olmaları gerektiğini biliyordum ama..." Ellerini onlarla doldururken sözleri dağılıyor.

Başparmaklarını tenimde ileri geri gezdiriyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

Bu kadar açıkta olduğum için rahatsız olmam gerekirken, elleri ve gözleri vücudumda geziniyor ve içimi ısıtıyor. Ellerini gövdemin ve gergin karnımın üzerinde gezdirmek için göğüslerimi bırakıyor, parmakları düz yüzeyde ileri geri sürtünüyor. "Hâlâ ağrın var mı?"

Detaylandırmasına gerek yok; neyi kastettiğini biliyorum. Bacaklarımın arasındaki açık pembe deri.

"Birazcık."

"Yirmi dört saat bekleyin diyorlar."

Ne için 24 saat? Katie bir şey söylemedi.

Bu.

Sağ eli bacaklarımın arasına uzanıp bir parmağını tekrar yarıktan geçiriyor, bu hareket şu anki durumumda çok daha sarhoş edici. Ama bu sefer orada durmuyor. İşaret parmağının ucunu içime iterken hafif bir nefes kaçıyor.

"Bana doğruyu söyle: sana hiç *kimse* böyle dokunmadı mı?" diye soruyor, ağzını enseme bastırarak.

"Hayır."

"Eski sevgilin bile mi?"

Başımı sallıyorum, vücudum bu davetsiz misafiri memnuniyetle karşılarken gözlerimi kapatıyorum. "O zaman ben şanslı bir piçim."

Parmağını çekiyor ve sonra
tekrar içeri sokuyor, sadece ucunu, tekrar tekrar, özenle yavaş bir ritimle. "Bunu yaparken beni izle," diye emrediyor ve her geçişte tenini kaplayan kaygan nemi görmek için gözlerimi açıyorum.

"Bir süredir bunu istiyordun, değil mi?" İkinci bir parmak ucunu içeri kaydırarak beni hafifçe geriyor. Biraz kıpırdanıyorum ama o vazgeçmiyor, başparmağı klitorisime uzanıp sürtünüyor. Yumuşak bir iniltinin dudaklarımdan kaçmasına engel olamıyorum.

"Güzel. Bir de ben duyayım." O soğuk Bay Kurt'un tüm görüntüsü yok oldu. Şimdi karşımda yumuşak, şefkatli ve şehvetli bir Henry var ve bu beni onun için daha da açıyor ve parmakları içimi yoklarken, garip bir baskı hissedene kadar kıçımı kucağına sürtüyor.

"Bana bakire amını vereceksin, değil mi?" Bu bir soru değil.

"Evet." Bu adamın sahip olmasını istiyorum. Bildiği her şeyi bana öğretmesini istiyorum.

"Güzel. Benim için derin bir nefes al, Abbi."

Yapıyorum ve elini açıp parmaklarını içeri itiyor. Ani sıkışmayla irkiliyorum. Dayanılmaz değil ama kesinlikle rahatsız edici.

Sonunda Henry'nin ne yaptığını anladım.

"Bunu daha sonra değil de şimdi yaptığım için bana teşekkür edeceksin." Vücudum içimde iki parmak olmasına alışırken elini bırakıyor ama başparmağı klitorisimin etrafında küçük daireler çizmeye devam ediyor, mükemmel miktarda basınçla ovuyor.

"Bu şu anlama mı geliyor-"

Kıkırdıyor. "Merak etme. Sen hâlâ bakiresin. Şimdilik." Yüzümü onunkine çeviriyorum, çenesi omzuma yerleşiyor. Ağzı seksi bir sırıtışla yukarı kalkıyor ama gözleri değişmiyor, elinin bacaklarımın arasında ne yaptığına kilitlenmiş.

Ağzını ağzıma bastırmasını, dilini dilime değdirmesini o kadar çok istiyorum ki. Yine de beni öpmek için henüz bir hamle yapmadı. Artık tereddüt etmenin bir anlamı yok. Eğiliyorum ve dudaklarımı

ağzının köşesi. Gözleri önce benimkilere sonra da ağzıma kayıyor, eli hareketsizleşiyor ve yanlış bir şey yaptığımdan korkuyorum.

"Lütfen?" Fısıldıyorum.

Serbest eliyle başımın arkasını kavrıyor, saçlarımı yumrukluyor ve ağzına tam erişim sağlamak için başımı geriye doğru eğiyor. Agresif bir şekilde alıyor, dili ağzımı istila ediyor, onun tadı duyularımı eziyor.

Öpüşmek çok pratik yaptığım bir şeydir, ama bu öpücük...

Beni bu kadar hızlı ve tamamen tüketme, dilini ağzımın içine sokma konusundaki uzmanlığıyla başa çıkamıyorum. Bu neredeyse aşağıda eliyle yaptıklarından daha erotik ve her ikisinin aynı anda gerçekleşmesi aynı anda başa çıkabileceğimden daha fazla. Ondan hafifçe geri çekiliyorum, dilimi dudaklarının kenarında alaycı bir tavırla kaydırıyorum ve bana hükmetmek yerine beni yönlendirmesi için sessiz bir yalvarışta bulunuyorum.

İşe yarıyor gibi görünüyor.

"Kahretsin, ağzının tadı çok güzel," diye fısıldıyor ve birden güçlü kollarının arasında yer değiştiriyorum. Sırtım yatağa çarpıyor ve tamamen giyinik sert vücudu yan tarafıma bastırıyor, başım kollarından birine yaslanıyor, eli çıplak bedenimde geziniyor. "Geri kalanını tatmak için sabırsızlanıyorum.

sen."

Dudaklarının *orada* olduğunu düşününce kalbim göğsümde zıplıyor. Ama sanırım artık böyle bir şey olmayacak, çünkü ağzı tekrar benimkinin üzerinde ve

eli ritmik hareketine başlıyor, acı azaldığı için parmakları bir kez daha içime girip çıkıyor.

"Daha önce hiç geldin mi?"

Tereddüt ediyorum ve bu onu hırlatıyor.

"*Çok* yakında vücudunun her santimetrekaresini tanıyacağım, Abbi. Artık benden bir şey saklamanın anlamı yok. Söyle bakalım, daha önce orgazm oldun mu?"

"Evet." Bir gıcırtı olarak çıkıyor.

Dudaklarımı bırakıp bana bakıyor. "Kendine dokunarak mı?"

Yüzüm kızarıyor ama şu anda onun eli içimdeyken gerçekten utanamam. "Belli ki."

Sırıtıyor. "Beni mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Katie ve Rachel'ı gördüğüm o gece...

bilirsin." "Onu izlemek hoşuna gitti, değil mi?"

Utanç dolu gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzüyorum. "Bilmiyorum, gerçekten. Seninle olmak gibisi yok."

Parmakları karnımın derinliklerinde hassas bir nokta bulmak için kıvrılıyor. Başparmağı klitorisime karşı çalışmaya devam ederken onu ovmaya başlıyor.

Basınç hızla artarken boğazımdan garip bir miyavlama sesi çıkıyor. içimde birikiyor. Omurgamdaki garip karıncalanmayı hissedebiliyorum, bu da bana orgazmımın çok uzakta olmadığını söylüyor. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım ve

Vücudumdan akan nem damlalarının tenimden aşağıya doğru aktığını hissediyordum. Bu kadar ıslak olmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"Seni boşaltıyorum."

Ona dokunmakta tereddüt ediyordum ama şimdi uzanıp başının arkasını kavrıyorum ve onu ağzıma çekiyorum, parmaklarım bunu yapmayı hayal ettiğim o kalın saç yığınının arasından geçiyor. Bu daha da Hayal ettiğimden daha zarifti. Diğer elim kollarını kavrıyor, parmaklarım trisepslerindeki gerginliğin üzerinde uzanıyor. Dilimin ucuyla dudaklarının içiyle oynuyorum, derin bir hırıltı kazanıyorum ve ağzı benimkine sertçe bastırıyor, dili benimkinin üzerinde kayıyor, tükürüğümüz birikiyor ve birbirine karışıyor.

Sonunda orgazm olduğumda, mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir derinlikte, tüm vücudum sarsılıyor, çığlıklarım ne sessiz ne de utangaç. Henry'nin yetenekli eli durmuyor, ben orgazm olana kadar her bir kas spazmını dalgalar halinde dışarı sürüklüyor.

Kemiksiz kalmıştım, bacaklarım iki yana açılmıştı, enerjim tükenmişti. "Daha önce hiç böyle boşalmamıştım," diye fısıldıyorum.

Parmaklarını içimden çıkarıyor ve ayağa kalkıyor. Onun soyunmasını izliyorum

elbise gömleği ve tişört, ve onları şifonyere at. Asla yapabileceğimi sanmıyorum

sert, kaslı göğsünü, pürüzsüz ve bronz tenini, sıkı meme uçlarını seyretmeye doyamıyordu.

"Otur," diye emrediyor, kemerini çözüyor ve pantolonunun düğmelerini açıyor. Parmak eklemleri dudaklarımda geziniyor "Öfkeden deliye dönmüşken insanlarla buluşamam."

Oral seks istiyor. Pantolonunun yünlü kumaşını itmek için utangaççа uzanıyorum, avucum pamuklu külotunun altındaki belirgin ereksiyona sürtünüyor. Tepki olarak zıplıyor. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Sana inancım tam," diye fısıldıyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Çıkararak başla."

Pantolonunu nazikçe dizlerine kadar indiriyorum ve sonra parmak uçlarımı boxer külotunun lastiğinin etrafında hafifçe kıvırıyorum, aşağı çekiyorum, ön tarafına doğru geriyorum. Aleti ortaya çıkıyor, uzun, kalın bir çubuk, bana doğru mükemmel bir açı yapıyor.

Bir sikin güzel bir şey olduğunu düşünmeyi hiç beklemezdim ama Henry'ninki ancak böyle tanımlanabilir. Sağlıklı bir pembemsi-mor renkte ve pürüzsüz, ucu yumuşak. Vücudum onu içime sığdırmak için nasıl esneyecek bilmiyorum ama
Karnımdaki zonklama hissi -akıllara durgunluk veren o orgazmdan sadece birkaç dakika sonra- bana bunu öğrenmek için çaresiz olduğumu söylüyor.

"Çok büyük." Bunu söylerken aptal bir kız gibi konuşuyorum ama doğru. Onu duşta, odanın diğer ucunda gördüğümde oldukça büyüktü. Şimdi ise

kelimenin tam anlamıyla gözümün içine bakıyordu.

Sırıtarak bekliyor, gözleri ateş ve beklentiyle parlıyor.

Elimi alt kısmına doluyorum, parmak uçlarım zar zor buluşuyor. Henry'nin kendisine yaptığını izlediğim şeyi taklit ediyorum, yumruğumu uzunluğu boyunca aşağı yukarı kaydırıyorum, ne kadar ipeksi ve inanılmaz derecede sert hissettirdiğiyle büyüleniyorum.

"Aynen böyle. Daha sıkı." Onu sıkıyorum ve sonra başımı kaldırıp bana kapüşonlu gözlerle baktığını, dudaklarını araladığını görüyorum. Öne doğru eğilip dilimle dudaklarının ucunu, ucundaki nem taneciğinin bulunduğu yeri izliyorum ve tuzluluğun tadına bakıyorum.

"Bir daha yap ama bu sefer bana bak," diyor, sesi boğuklaşıyor.

Eğilip onu tekrar yalıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor ve minnettar gülümsemesini kazanıyorum. "Tekrar" diyor ve tekrar yapıyorum, ancak bu sefer acele etmiyorum, dilimi ucunun etrafında döndürüyorum. Ağzımı daha geniş açıyorum ve alt tarafının tamamı boyunca gezdiriyorum.

"Siktir," diye tıslıyor. İri elini başımın arkasına doluyor ve beni kendine çekiyor. Ağzıma erişmesine izin vermek için genişçe açıyorum, dudaklarımı üzerine kapatırken doğru yaptığımı umuyorum. "Em" diye emrediyor ve ben de emiyorum, saçlarımda hafif bir çekilme hissediyorum, daha önce elimi taklit etmem için verdiği sessiz talimat. Tabanını sıkıca kavrıyorum ve ağzımı gidebildiğim kadar yukarı ve aşağı kaydırıyorum, ki bu düşündüğümden şaşırtıcı derecede daha uzak.

Saçlarımı kavrayışı sıkılaşıyor ve kalçaları itmeye başlıyor.

"Çok güzel bir ağzın var, Abbi. Çok sıcak, ıslak ve sıkı. Sikişmek için mükemmel."

Sözleri çok iğrenç ve siki ağzımda ve bunu yaptığıma inanamıyorum. Ve bundan büyük zevk alıyorum.

Ağzım onu tekrar tekrar sığdırmak için zorlanıyor, ağzımın kenarından salya parçaları kaçıyor ama onu emmeyi bırakmıyorum. Bazen dişlerim sıyırıyor, ama bu olduğunda sadece inliyor, bu yüzden sanırım bununla bir sorunu yok.

Yatağının kenarında otururken, çıplak ve Henry'nin siki ağzıma girip çıkarken, dudaklarım şişmiş, vücudumda yeniden baş döndürücü bir arzu oluşuyor. Biraz ağrım olsa da, parmaklarının -ve daha fazlasının- tekrar içime girmesi için bacaklarımı açmaya can atıyorum.

"Yaklaştım," diye fısıldıyor. "Ağzına boşalmam lazım. Hepsini içine almanı istiyorum, Abbi. Her şeyimi yut." Sesi yalvarıyor ve
Sanki yutkunmamam muazzam bir şeyi mahvedecekmiş gibi çaresiz.

Tabii ki yaparım. Şu anda bu adam için her şeyi yaparım.

Aleti daha da şişiyor ve daha sert ve daha hızlı itiyor, ta ki gözlerim zorlanmadan sulanana kadar. Sonra aniden haykırıyor ve başımı aşağı doğru tutuyor ve ılık tuzlu bir sıvı seli boğazımın arkasına çarpıyor. Çok fazla döl.

Duruyor ve sonra ağzımdan çekiyor, yüzümdeki saçları yavaşça ve şefkatle okşarken son damlasına kadar yutmama izin veriyor. Huşu içinde ona bakıyorum.

Az önce Henry Wolf'u ağzımla boşalttım.

Şimdi ne olacak?

Karanlık, kapüşonlu bakışlarının ağır göğüslerimin üzerinde gezindiğini hissetmek arkama yaslanıp ona daha iyi bir görüntü vermem için beni ikna ediyor. Ve, umarım, onu baştan çıkarmak için. Hala bunun bir maraton kirli rüyası olmasından korkuyorum ve
onu içimde hissetmeden önce uyanmak.

"Oh, bebeğim." Bükülmüş dizlerimi kavramak için öne doğru adım atarken kıkırdıyor, bacaklarım geri gelene ve amım genişçe açılana kadar onlara doğru itiyor,
gözleri üzerinde. "Ben onu çiğ çiğ sikmeden önce o güzel, daracık deliği biraz dinlendirmeliyiz."

Beklentiyle sıkılaşıyorum, o derin zonklama yeniden yoğunlaşıyor. Derin nefes alıyor ve havadaki misk kokusunu alabildiğini biliyorum. Onun için hazır olan beni. Sözleri, gözleriyle birleştiğinde beni boşaltabilir.

Bacaklarımı serbest bırakarak birkaç ölçülü adım attı, aleti hâlâ dikti ve sallanıyordu. "Akşam yemeğinden önce spor salonuna gidiyorum. Bugünlük bu kadar diyebilirsin." İşte böyle, çelik gibi sakinliği geri geldi.

Banyonun cepli kapısının ardında kaybolup kapıyı sonuna kadar çekerken muhteşem kıçını izliyorum.

Külotumu ve eteğimi giydim, külotlu çorabımı aldım ve dışarı çıktım, başımı kulübeme kadar eğdim, aklım az önce yaptığım şeyle ilgili bir kasırgadaydı.

Bölüm Yirmi Bir

Katie'nin parfümü arkamda varlığını duyuruyor. "Onu kovacaklarını biliyor muydun?" Sesi suçlayıcı ama gözlerinden hüzün akıyor.

"Daha bugün duydum, yemin ederim." Normalde mideye indirdiğim ama şimdi tadını bile zar zor alabildiğim bir lokma tatlı patatesi yutmak için kendimi zorluyorum. Kulübeye vardığımda Rachel'a dair tüm kanıtlar çoktan toplanmış ve gitmişti. Anlaşılan Henry'nin istediği gibi ilk feribotla gönderilmişti.

Katie, "Onlar bir çuval pislik," diye homurdanıyor.

Personel salonundaki genel kanı bu yöndeydi, mırıltılar kulaklarıma kadar geliyordu. Herkes Rachel'ın gittiğini ve bunun nedenini biliyor. Rachel kuralları çiğnedi. Wolf Hotel'in kuralları katıdır.

Kurallara uyan Bay Wolf ise tüm parasıyla ortalıkta dolaşan, herkese tepeden bakan ve kimseye göz açtırmayan sert bir adamdır.

"Çok özür dilerim. Biliyorum, berbat bir şey."

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Hadi ama, Death Jam'in solistiydi! Wolf buranın ne kadar harika olduğunu herkese anlatmasını *istiyor.* Ve Rachel sağ olsun, anlatacak. Misafirlerle yatmakla ilgili nasıl bir kuralın olabilir ki? Vardiya dışında ne yaptığı onu ilgilendirir.

Ciddiyim! Patronunu becermekle ilgili kuralların olmasını anlıyorum ama..."

Yemeğini çiğnemeye devam et, Abbi. Umarım bu yüzümdeki suçluluk paniğinin ortaya çıkmasını engeller. Henry'yle seks yapmadık ama bugün söyledikleri doğruysa, yapmamız an meselesi.

Düşüncesi bile kalp çarpıntısı yapıyor.

"Onunla konuşmayı denedin mi? Onunla anlaşmayı? Onun senin oda arkadaşın olduğunu biliyordu, değil mi?"

"Emin değilim. Ama o adama izin almadan bir sürü yüksek kaliteli alkolü bedavaya verdiğini biliyorum."

Gözlerini deviriyor. "Birkaç içki ve bu aptalca. Bunu kolayca unutabilirlerdi. Birkaç içki yüzünden birini kovamazsın."

Bana bakışından, onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. "Özür dilerim. Yapabileceğim bir şey yoktu. Ayrıca, bizi kovmaması için ona yalvarmakla meşguldüm." Bu tamamen doğru olmayabilir ama yakın. "Wolf spa odasını kullandığımızı öğrenmiş. Bir misafir Belinda'ya şikayet etmiş."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Katie. "Ne oldu?"

"Yazıldım ama onlara bunu sana benim yaptırdığımı söyledim, umarım başına bir şey gelmez."

"Vay be. Wolf'un çalışanların davranışları konusunda katı olduğunu duymuştum. şimdiye kadar tam olarak ne kadar katı olduğunu fark etmemiştim." Duraksıyor. "Onunla her gün nasıl çalışıyorsunuz? Yani, her zaman bu kadar katı ve yasalara saygılı mı?"

Kaçmak isteyen homurtuyu bastırıyorum. Bir yanım onu savunmak, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını, buradaki yüz kadar çalışanın dışında hizada tutması gereken binlerce çalışanı olduğunu söylemek istiyor. Ama korkarım ki savunmacı sözlerimin altında ne sakladığımı görecek. Bir ikiyüzlüyü korumak için yalanlar.

Ona başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun sözlerine göre, kovulmalıyım. Ve teknik olarak o da kovulmalı, eğer patronu kovmak mümkünse. Babasına göre öyle.

Yine de bugün aramızda olanları durdurmaya niyetim yoktu. Tekrar olmasını engellemek için de bir şey yapmayacağım.

Yüzümün kızarmasını engellemeye çalışarak tek söyleyebildiğim, "Ona alıştığında iyi biri," oldu. Hâlâ ani rota değişikliğinin etkisindeyim. Henry'ye sessizce özlem duymaktan, çıplak ve kucağında olmaya bu kadar çabuk geçmem akıl almaz bir şey. Sanırım işaretler vardı;
Bu kadar güvensiz ve deneyimsiz biri olmasaydım, görebileceğim şeyler.

Kimi kandırıyorum ben? Bir milyon yıl geçse bile bir erkeğin
Benim gibi bir kıza ilgi duyacak biri değil. Ama öyle görünüyor. Koltuğumda her kayışımda beni ne kadar gerdiğini hâlâ hissedebiliyorum.
ve her seferinde parmak uçlarımı dudaklarıma bastırıp oradaki şişliği test ediyorum.

Peki şimdi ne olacak?

Yanlış olduğunu bile bile bunun olmasına izin mi vereceğim? Kurallara aykırı olduğunu? *Onun kurallarına mı*? İnanmak için yetiştirildiğim her şeye aykırı olduğunu? Eğer daha ileri gidersek, bu benim için her şeyi değiştirecek. Peki ya Jed? Ondan binlerce kilometre uzaktayım, bu da bana yaşattığı acıyı unutmamı ve onu geri çevirebileceğimi düşünmemi kolaylaştırıyor.

Ama bu şey -Henry ve benim aramdaki şey her neyse- yazdan sonraya kalmayacak. Peki sonra ne olacak? Üniversitenin son yılı için Chicago'ya geri döneceğim, otel milyarderinin kendisi tarafından cinsel olarak eğitileceğim ve artık incinmeyecek miyim? Jed'le bir ömür boyu yaşadığım anılar artık beni etkilemeyecek mi?

Ya Jed bana geri dönerse?

Ya neden olduğu acıları atlatabilirsem ama onu başka bir adamla yattığım için kaybedersem?

Katie yemek sırasına bakarak iç geçiriyor. "Bu gerçekten berbat."

"Öyle." İş telefonum gelen bir mesajla bip sesi çıkarıyor. Henry olduğunu bile bile cebime dalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bunu duydu ve şimdi dar gözlerle cebime bakıyor. "Şeytan'dan mesajını almana izin vereceğim. Ben yemek almaya gidiyorum."

O hatta yöneldi ve ben de telefonumu çıkardım.

Nasılsın?

Korkup vazgeçemeden yazıyorum:

Kafam karıştı.

Gider gitmez mesajı iptal etmek istiyorum. Şu an Lux'ta. İstemiş olsa bile, eminim ki almak isteyeceği son şey duygusal bir "kafası karışık" mesajı. Ya bu onu olanlardan pişman ederse?

Orada oturmuş, tırnağımı ısırıyorum. Bir cevap beklememeye çalışıyorum.

On uzun dakika sonra, Katie tepsisiyle geri dönerken, bana yazdığını gösteren üç işaret beliriyor. Kalbim heyecan ve gerginlik karışımı bir duyguyla çarpıyor.

Sabah işleri yoluna koyarım. Yedide görüşürüz.

Her zaman çok gizemli. Telefonumu titreşime alıp cebime koyuyorum, mesaj atmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü bu da ne demek oluyor?

Buradaki her gün beni sersemletecek mi?

~ ~ ~ ~

Henry'nin öfkeli sesiyle servis giriş kapısından içeri adımımı atıyorum. "Odak gruplarının onlara ne söylediği umurumda değil. Benim ailemin işi bu değil!"

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmaklarının arasında bir kalem gezdiriyor. hoparlörlü telefondan, sabah güneşi altında adamın stratejinin nedenlerini - demografik özellikler, gelecek, başarılı bir Sandals kampanyası- anlatmasını dinler

Pencereden içeri süzülüyor, saçlarındaki altın sarısı kahverengi çizgileri belirginleştiriyordu.

Henry'nin yüzü taş gibi, çenesi gergin. Yine de çok güzel, sade bir kömür rengi takım elbise giymiş, beyaz gömleği ve gümüş kravatıyla çok uyumlu. "Sandals için neyin işe yaradığı umurumda değil. Bu Wolf! Biz bir avuç taklitçi değiliz ve bu kampanyaya devam etmeyeceğiz, Blake." Wolf'un pazarlamadan sorumlu başkan yardımcısıyla altı buçukta yaptığı görüşme. En azından bugün programa uyuyor. "Onlara bu kampanyayı çöpe atmalarını ve baştan başlamalarını söyle, eğer bunu yapamazlarsa, yapabilecek bir ajans bulacağız. Anladın mı?" Bana bir bakış bile atmadan, o meşhur iki parmağını sallayarak beni işaret etti.

Bu sabahın nasıl geçeceğinden emin olmadan yaklaşıyorum. Suyu test edene kadar dün geceden bahsetmenin iyi bir fikir olmadığını tahmin ediyorum.

Blake mutsuz bir şekilde "Evet" diye homurdanıyor.

"Onay için bir hafta içinde yeni bir konsept görmek istiyorum, çünkü bunu doğru yapması için Başkan Yardımcıma güvenemem." Henry telefonu kapatmak için parmağını turuncu düğmeye bastı. O parmak ki dün gece içimin derinliklerindeydi ve beni birkaç dakika içinde titreyen bir karmaşa haline getirmişti. Hatırladıkça kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Günaydın," diyorum usulca.

Sonunda Henry bana döndü, yüzünde stres ve öfke vardı. "Şu anda bir toplantım mı var?"

"Evet. Wolf Shanghai ile bir konferans görüşmesi."

Dizüstü bilgisayarında birkaç tuşa basıyor ve Outlook üzerinden bir toplantı iptali gönderiyor.

Sandalyesini bana doğru çeviriyor, bacaklarını vücudumun iki yanına yayıyor, eteğimin altına uzanıyor, elleri dış uyluklarımda geziniyor.

Dokunuşu beni neredeyse anında ıslatıyor, bacaklarımın arasındaki donuk, muhtaç zonklama sanki günlerdir orada rahatlamadan kaynıyormuş gibi birdenbire ortaya çıkıyor.

"Artık bunları giyme," diye mırıldanıyor, üstümü tutarak naylon çoraplar ve ayaklarıma kadar kayana kadar onları kabaca çekiştiriyor. Külotumun yanlarından tutmak için tekrar uzanıyor ve bacaklarıma kadar çekiyor. "Ya da bunları." Beni kalçalarımdan yakaladığında küçük bir çığlık attım.

ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni pürüzsüz tahtanın üzerine kaldırıyor. Ayakkabılarımı, naylon çoraplarımı ve külotumu tamamen çıkararak, "arkana yaslan" diyor. Dün öğleden sonraki yumuşak, şehvetli Henry yok.

Ne olacağından emin değilim ama sert ahşap yüzeye uzanıyorum. Pek rahat sayılmaz. Güneş üzerime doğru akıyor, beni gözlerimi kapatmaya ve kolumla yüzümü korumaya zorluyor. En azından sıcak.

Henry eteğimi belimde toplanana kadar yukarı itiyor ve ben çıplak kalıyorum. Elleriyle kalçalarımın arkasını kavrayarak bacaklarımı yukarı itiyor ve ayırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Titrek bir sesle soruyorum, gün ışığına maruz kaldığımın ve Henry'nin bacaklarımın arasındaki boşlukla göz hizasında olduğunun farkındayım.

"Kafanın karışık olduğunu söylemiştin."

Dilini yarığım boyunca ilk kez kaydırdığında nefesim kesiliyor, bacaklarım kendiliğinden kapanıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor, sert elleri mütevazılık anını inkar ediyor, dizlerimin yanları masanın serin yüzeyini sıyırana ve pelvisim ona tamamen açılana kadar onları daha da uzağa itiyor.

"İnsanlar görecek!" Tıslıyorum ve yine de heyecandan ıslandığımı hissediyorum.

Alçak sesle kıkırdaması hassas pembe etimde titreşiyor ve dilinin sarhoş edici darbelerini güçlendiriyor. "Merak etme. Kimse görmeyecek."

Dili içimde derinlere dalıyor ve dönerek göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkarıyor.

"Yanılmışım," diye fısıldıyor, nefesi en özel noktamda geziniyor. "Kukunun tadı ağzından bile daha tatlı." Beni tekrar yalıyor,

Bu sefer dilini bana karşı düzleştirdi.

Daha önce hiç kimse benimle Henry gibi konuşmamıştı. Bu beni Rahatsız olsam da bu sözleri duymak için can atıyorum. Onu tahrik ediyorum ve bu da beni daha fazla tahrik ediyor, kendime daha fazla güvenmemi sağlıyor, bana yaptığı şey konusunda daha rahat olmamı sağlıyor.

Rahatlamaya çalışıyorum. Henry Wolf'un yüzü sabahın 7'sinde bacaklarımın arasındayken, hayal ettiğimden bin kat daha iyi hissettiriyor.

Dili klitorisime biraz ilgi göstermek için göbeğimden ayrılıyor, Katie'nin o gece Rachel'a yaptığı gibi etrafında dönüyor ve ben inleyene kadar acımasızca emip oynamaya başlıyor.

"Ağrın var mı?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, parmaklarımı onun dalgalarının arasından geçirmek için uzanıyorum. Canım yanıyor ama kabine adımımı attığım anda bu rahatsızlığı unuttum, daha fazlasını arzuluyorum.

Kalçalarımdan birini serbest bırakıyor ama artık bacaklarımı kapatma dürtüsü hissetmiyorum. Parmağı içime kayarken nefesim kesiliyor, ardından bir ikincisi geliyor.

"Daha önce hiç bu kadar dar bir am hissetmemiştim." Üçüncü parmağını yavaşça içeri itiyor ve elini sabitleyerek vücudumun alışmasını bekliyor.

"Bu bir sorun mu?" Parmakları aynı büyülü noktayı bulup üzerine

tekrar baskı uyguladığında usulca inliyorum. Ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum, daha da yakınlaşmak istiyorum, dili klitorisimi daha çok çalıştırıyor.

"Hayır. Bu mükemmel. Sen mükemmelsin."

Gülümsüyorum ve onun sözleriyle gözlerimi kapatıyorum, çekingenliğim hızla eriyor. Artık Henry'nin masasında yarı çıplak olmam ya da yüzünün kasıklarımda olması umurumda değil. Tek istediğim, dilinin bana karşı verdiği hissin tadını çıkarmak, bundan hoşlandığını bilmek ve karnımın altındaki bu baskıdan akıllara durgunluk veren bir kurtuluşla sona ereceğini bilmek.

Henry parmaklarını çekip uzanarak kalçalarımı tekrar kavrıyor ve bedenimi masanın kenarına doğru kaydırıp ağzını klitorisimin üzerine kapatarak cezalandırıcı bir baskıyla emerken tenimi kayganlaştırıyor.

"Oh!" diye haykırıyorum, içimde derin bir karıncalanma oluşurken yumruğumu saçlarının arasında kıvırıyorum, kalçalarımı yukarı doğru yuvarlıyorum, başka bir korkunç orgazmın eşiğindeyim. Ağzını ve dilini yeterince yaklaştıramıyorum. Ağzının arkasını kavrıyorum. Kalçalarımı utanmazca yüzüne bastırırken başını tutup kendime doğru çekiyorum.

Orgazmım hızlı ve güçlü bir şekilde geliyor, bacaklarımın arasındaki kan nabız gibi atarken sırtımı eğmeme ve yüksek sesle nefes almama neden oluyor.

Kalçalarımın iç kısımlarını öptüğünü, yeni tıraş edilmiş çenesinin tenimde kaygan bir iz bıraktığını belli belirsiz fark ediyorum. Güçlü kollar beni oturur pozisyona çekiyor ve sonra Henry'nin göğsüne bastırılıyorum. Beşikte tutuyor ve beni yatak odasına doğru taşıyor.

Kıkırdıyorum, onun parlayan ağzını alıyorum. "Her yerindeyim."

"Öylesin," diye fısıldıyor, artık ilk geldiğimde olduğu gibi tedirgin değil. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben tuhaf bir misk kokusunun tadını alana kadar dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Yüzümü iyice siktin." Beni yatağa yatırıp kısık bir hırıltıyla ekliyor: "Şimdi o güzel, dar pembe deliğini iyice sikeceğim."

Midemde çırpınmalar başladı.

"Kıyafetlerini çıkar."

Orada öylece duruyor ve aç, sabırsız gözlerle fermuarımı açıp buruşuk eteğimi sıyırarak ayak bileklerimin yanında yere bırakmamı izliyor. Titreyen parmaklarımla bluzumun düğmelerini açıp çıkarıyorum, sonra sütyenimin kancasını açıp yana atıyorum.

Ve Henry'nin önünde bir kez daha çıplak kaldım.

"İzle beni. Çekinme." Acele etmiyor, kravatının düğümüyle uğraşıyor, gömleğinin düğmelerini açıyor, önümde çırılçıplak kalana kadar her giysisini çıkarıyor, o korkutucu, şişmiş aletini okşuyor.

Onu tekrar ağzıma almak, lezzetli, tuzlu kremini yutmak için hareket ediyorum ama "Uzan" diyor.

Mümkün olduğunca zarif bir şekilde geriye doğru kayıyorum ve uzanıyorum. Sadece bir anlık tereddütle dizlerimi yukarı çekip bacaklarımı onun için açıyorum.

"Gergin olmana gerek yok," diye mırıldanıyor ve komodinin çekmecesini açıp bir prezervatif çıkarıyor.

Nasıl olmayayım ki, elindeki şişmiş şeye bakarken, berbat olacağımdan, bundan zevk almayacağından endişelenirken. Ona bunu daha önce hiç yapmadığımı, yine de hoşuna gitmesini umduğumu hatırlatmak istiyorum, ama alt dudağımı ısırıyorum ve bu korkuları kendime saklıyorum.

Henry güvensizlikten etkilenmez ve yakında artık bakire olmayacağım.

Gümüş folyo paketi dişleriyle yırtarak açmasını ve şeffaf kauçuk halkayı yuvarlamasını, sakin ve kendinden emin tavrını hayranlıkla izliyorum. Ellerinde tek bir titreme bile yok.

Prezervatif ne kadar küçük olursa olsun, tüm şaftının üzerine uzanıyor. Sırıtıyor. "Yüzünde çok meraklı bir ifade var."

"Daha önce hiç gerçek bir prezervatif görmemiştim," diye itiraf ediyorum utanarak. Kaşlarını çattı. "Seks eğitiminde bile mi görmedin?"

"Yoksunluğu teşvik ederken prezervatifle ders veremezsiniz."

Başını sallıyor ve tutarsız bir şeyler mırıldanarak bacaklarımın arasına diz çöküyor, kılıflı siki tavana doğru uzanıyor, eli hemen göbeğime gidiyor. İki parmağını içeri sokuyor ve iç çekiyor, içeri ve dışarı pompalıyor, havadaki o güçlü misk kokusunu bir kez daha karıştırıyor. "Kahretsin, benim için çok ıslanıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum utanmadan.

"Çok güzel bir amın var," diye mırıldanıyor, eli üzerimde çalışırken sıcak bakışları doğrudan klitorisime karıncalanmalar gönderiyor. "Yayıl biraz

benim için biraz daha geniş."

Bacaklarımı ayırıyorum, sözlerinden ya da en mahrem bölgemi incelemesinden duyduğum utanç artık onu baştan çıkarmamı engellemeye yetmiyor.

"Elimden geldiğince yavaş gideceğim. En azından başlangıçta. Ondan sonra hiçbir şey için söz veremem." Şehvetli mavi gözler benimkilere yerleşiyor ve beni değerlendirdiğini, sessizce buna hazır olup olmadığımı sorduğunu hissediyorum.

Sadece başımı sallıyorum.

Sonra aniden üzerimde geziniyor, beni devasa vücudunun altında ezmemek için ağırlığını dirseklerine veriyor. Aletinin başı açıklığımı dürtüyor.

Şu anda, bir parçamın kayıp gittiğini hissediyorum. Jed'in tatlı, masum Abbi'si. Bu adamın içime girmesine izin verdikten sonra, ona asla geri alamayacağım bir parçamı verdikten sonra geri dönülmez bir şekilde kaybolacak.

Ellerimi Henry'nin başının etrafına dolayıp ağzını kendime doğru çekiyorum, dilim erotik bir dansla onunkine doğru kayıyor, onu tam da şu anda hissettiğim tüm tutku ve duygularla öpüyorum.

Sert siki içime giriyor.

Vücudum onun etrafında esnemeye başladığında nefesim kesiliyor.

"Rahatla." İtmeyi bırakıyor, kolanının genişliğine alışmama izin veriyor. Bu bir, iki ya da üç parmak gibi hissettirmiyor.

Ama sığ, sakinleştirici nefesler alıyorum, rahatlamaya, sadece tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Bu anı ve vücuduma bastırdığı ağırlığını hissediyorum. Ellerim onun trisepslerini, şişkin omuzlarını ve o lezzetli köprücük kemiğini keşfediyor.

Daha derine itiyor.

"Kahretsin, çok sıkısın," diye homurdanıyor, çenesi sıkılıyor.

"Canını yakmıyor, değil mi?"

Gülmeye başlar. "Hayır, bebeğim. Sikimi doğrudan içine sokmamak için tüm irademi kullanıyorum. Ama rahatlamana ihtiyacım var."

"Deniyorum."

Beni öpmek için eğiliyor, ağzı daha yumuşak ve esnek, daha az hayvani ve aç. Aşıklar arasındaki şefkatli bir öpücük gibi. Hissediyorum Kendim de karşılık veriyordum, ıslanıyordum, gerginlik uzuvlarımdan kaymaya başlıyordu.

Beni öpmeye devam ederken sikini biraz daha derine sokuyor ve bedenimi teslim olmaya ikna ediyor.

Çok sert. Acaba bütün erkekler bir kadının içindeyken bu kadar sert midir?

Dudakları benimkilerden ayrılıp çenemde ve boynumda geziniyor, gövdemi titretiyor. İçgüdüsel olarak, ağzı göğsüme yaklaştığında sırtımı eğiyorum ve meme ucumu yakalıyor, daha önce klitorisimi emdiği gibi emiyor. Islak, sıcak, gıdıklayıcı ve erotik bir hisle iç çekiyorum, bacaklarımın arasındaki kanı daha fazla karıştırıyorum.

Beni daha da açıyor.

Tüm ağırlığını bir dirseğinin üzerine vererek elini göğsümle doldurmasına izin veriyor, meme ucumla oynarken nazikçe masaj yapıyor.

Ve daha derine itiyor.

Onunla o kadar doluyum ki, daha ne kadar derinleşebilir bilmiyorum. Sormaya korkuyorum ama ne yaptığını bildiğine ve beni incitmeyeceğine güveniyorum. En azından kasıtlı olarak. Fiziksel olarak değil.

Bilinçaltım şimdiden kaçınılmaz olana hazırlanıyor olsa da, bunun gelecekteki duygusal çöküşünü düşünmek istemiyorum.

Kendini üstümde yeniden konumlandırıyor, bir kolu dizimin altından geçiyor ve bacağımı yukarı kaldırarak sırtına doluyor, böylece içeri itebiliyor. Tanrım, o kadar derin ki. Çok yoğun ve acı verici olmasa da tamamen zevkli değil.

"Nefes al," diye fısıldıyor ağzıma. "Ben oradayım."

"Öyle mi?"

Gülümsüyor, bir elini boynumun altından geçirirken diğer eli klitorisime daireler çizmek için aramıza uzanıyor.

Sonra yavaşça kalçalarını geri çekiyor, uzun, sert aletini içimden çıkarıyor ve beni aniden boş hissettiriyor.

Ama sadece bir saniyeliğine, sonra geri dönüyor, içeri itiyor, o yoğun, neredeyse dayanılmaz dolgunluk dudaklarımdan bir çığlık atmaya zorluyor.

Tekrar tekrar, çok yavaşça, Henry çekiliyor ve geri giriyor, her seferinde biraz daha kolaylaşıyor, vücudum onun büyüklüğünü daha kolay kabul ediyor, sonra daha açgözlü bir şekilde, kalçalarımı onunla birlikte hareket ettirme dürtüsünü hissedene kadar.

Sanki o anı bekliyormuş gibi inliyor ve vücudu
İçime daha sert dalmaya başlıyor, her hamlesinde leğen kemiğimi kaldırıyor. Kalçaları uyluklarıma çarpıyor, ritmik ses yatağın gıcırtısıyla yarışıyor.

Göğüslerim şiddetle zıplıyor ve daha sonra ağrıyacaklarını biliyorum, ama şu anda umurumda değil, göğüslerimin arasında büyüyen kayganlığın tadını çıkarıyorum.
Vücudum Henry'nin her şeyini kabul ediyor. Acaba tüm seksler mi böyle inanılmaz hissettiriyor, yoksa sadece Henry'yle seks yapmak mı beni coşkulu ve özgür hissettiriyor?

Kalçaları tekrar tekrar, acımasızca içime pompalarken ellerim şimdi ince bir tatlı parıltıyla kaplanmış teninin üzerinde kayıyor, kapüşonlu bakışları yüzüme kilitlenmiş, dudaklarımdan her bir nefes ya da inilti çıktığında gülümsüyor.

"Henry..." Dilimi köprücük kemiğinin tuzlu kenarında gezdirerek inliyorum.

"Seni daha sert sikmek istiyorum."

"Evet," diye fısıldadığımı duyuyorum, çünkü içgüdüsel olarak onu istediğimi biliyorum, ancak bunun nasıl bir his olabileceği ve bununla başa çıkıp çıkamayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama istediğimi biliyorum.

Dizlerinin üzerinde durmak için yukarı ve geriye doğru iterken, kalçalarımı kaldırmak için kollarını bacaklarımın arkasına bağlarken, horozu asla kaymazken gözleri şaşkınlık dolu. Başparmağını tekrar klitorisimin üzerinde gezdiriyor, baskı uyguluyor ve sürtüyor.
etrafında daireler çiziyor. "Benimle geleceksin." Kulağa bir talep gibi geliyor. Karşılayabileceğimi düşündüğüm bir talep, tüm bedenim kızarmış ve sınır tanımayan bir arzuyla uğulduyor, daha önce onunla iki kez hissettiğim aynı his zaten girintilerde geziniyor.

Güçlü vücudu içime giriyor ve ben haykırıyorum, siki o kadar derin ki İçimde acı verici bir his var ama yine de onun bu kadar derin olması
fikri beni tahrik ediyor ve bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Ve yapıyor, sert ve hızlı bir şekilde, acımasızca içime çarpıyor, bedenimi yataktan kaldırıyor, her seferinde bir nefes çekiyorum.

Vücudum bu neredeyse şiddetli saldırıyı memnuniyetle karşıladığında, kendini tamamen Henry'ye bıraktığında, sıcaklık ortama yayılmaya başlıyor, karıncalanma omurgam boyunca sürünüyor, kaslarım gerilirken bacaklarımı açma ve kendimi mümkün olduğunca açma dürtüsü beni vuruyor.

Orgazmım bitkin bedenimi parçaladığında haykırıyorum.

Henry'nin ağzından gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor, yüzü buruşuyor, bana son birkaç darbesi o kadar hızlı geliyor ki nefesimi tutamıyorum ve sonra içimde şiştiğini, sikinin döl akıntıları pompaladığını hissediyorum.

Ve yardım edemiyorum ama prezervatif yerine içime ateş ettiğini hayal ediyorum, içimdeki ilkel çekirdek onun tohumunu arzuluyor.

Henry içimden kayarak çıkıyor. Henüz onu içimde özleyemeyecek kadar bitkinim ama özleyeceğimden eminim. Bedenim artık terimiz ve vücut sıvılarımızla nemlenmiş olan kabarık, yumuşak yatağa gömülüyor ve Henry'nin derin olmayan pantolon sesini dinliyorum. Hala her zamanki gibi muhteşem görünüyor, gözleri kapalı, dudakları ayrık ve başı arkaya eğik, o yalamaya değer adem elması dışarı fırlamış halde kalçalarının üzerinde dinleniyor.

"Demek seks böyle bir şeymiş," diye mırıldanıyorum ve onun kahkahasını kazanıyorum.

Elini bacağımın üzerinde rahatça gezdiriyor. "Bu sadece başlangıç, Abbi."

Gözleriyle karşılaşıyorum ve çıplak, kemiksiz bedenimi tararken gözlerindeki vaadi görüyorum. Hâlâ ereksiyon halinde. Bu adam hiç kalkmayacak mı diye merak etmeye başlıyorum. "Yanlışlıkla yatağıma düşmüş bir meleğe benziyorsun," diye mırıldanıyor. "Seni burada tutup bütün gün becerebilseydim, becerirdim."

Bedenim ne kadar yaralı, kullanılmış ve bitkin olsa da, sözlerini bacaklarımın arasında alaycı bir okşayış gibi hissediyorum.

İç çekerek yataktan kalkıyor, prezervatifi çıkarıp bir peçeteye koyuyor. Saate bir göz atar. "On beş dakika içinde kahvaltı toplantım var, değil mi?"

"Sekizde. Evet."

Duşa doğru gidiyor. Eğer içimde hareket etme gücü bulabilseydim, onunla birlikte duşa girmek isterdim. Ama bir zaman çizelgesi var ve geç kalmayı sevmediğini fark ettim.

Hızlıca bir duş alıyor ve sonra dışarı çıkıyor, havluyla kurulanıyor ve çabucak yeniden giyiniyor.

"Rich Rowley'i arayıp durum güncellemesi için bugün Şanghay'la temasa geçmesini ve ardından bana tam bir özet göndermesini rica etmeni istiyorum."

Tıpkı dün olduğu gibi, bittiği anda baştan çıkarıcı, özenli Henry gitmiş, yerine iş gelmiştir.

"Tamam." Bacaklarımı ucundan sallayarak kendimi yukarı çekiyorum. Ayakta durabileceğimden tam olarak emin değilim.

Kollarını gömleğinin kollarından geçiriyor. "Dün gece bana yazdığın mesaj hakkında. Hâlâ kafan karışık mı?"

"Dürüstçe mi? Şu anda ne olduğumu bilmiyorum."

"Artık küçük bakire bir çiftlik kızı olmamanın

dışında mı?"

Yanaklarım utançtan yanıyor, gömleğini ustalıkla hızlı elleriyle iliklerken kıkırdamasına neden oluyor. Gümüş kravatını uzatıyor.

Ayağa kalktım ve aldım. "Ciddi misin? Bu sabah kravatını kendin bağladın! Tabii başkasına yaptırmadıysan," diye şaka yaparak kalın boynuna geçiriyorum. Ama bu düşünce yerleşince yüzüm düşüyor. Belki de o yapmıştır.

"Kravat bağlamayı biliyorum." Gülümsüyor, paranoyamı hafifletiyor. "Ama senin yapman hoşuma gidiyor. O kadar tatsız bir iş mi?"

"Hayır, aslında hoşuma gidiyor" diye itiraf ediyorum. Parmaklarımla düğümü ayarlayarak uçları birbirine dolayıp çekerken bakışlarını yüzümde hissediyorum.

"İşte."

"Biliyor musun, bu işte çok iyisin."

"Zor değil." İpeksi kumaşı parmaklarımın arasından kaydırıyorum. "Özellikle de bu kadar kaliteli olduklarında."

Başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde kayıyor. "Kravattan bahsetmiyordum."

"Ah," diye iç geçiriyorum ve sonra yanaklarım yanmaya başlıyor. Bu adamla daha yeni seks yapmıştım ve hala cinsel öneriler yüzünden kızarıyorum. Bu hiç geçecek mi

Uzakta mı?

"Unutma," diye eğilip dudaklarımı kendi dudaklarıyla okşadı, "Ben Mr. Bu duvarların dışındaki kurt. Sadece başka bir zengin zorba. Aletimin sana girerken ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Değil mi?"

"Doğru," diye fısıldadım, titreyerek. "Ama sen bir zorba değilsin."

"Eğer biri bana tiran ya da pislik derse, beni savunmayın. Aslında, onlarla aynı fikirde olmak istiyorsanız, benim için sorun yok."

Dün geceki personel dedikodusu kulağımda çınlıyor. "Yaptığımız şey yanlış olduğu için mi?"

"Bu Wolf şirket kurallarına aykırı mı? Evet. Yanlış mı?" İç çekiyor. "Seni her düşündüğümde, sana her yakın olduğumda, başkalarının ne düşündüğü umurumda değil."

Samimi sözleri göğsümün kabarmasına neden oluyor. "Beni mi düşünüyorsun?"

Kıkırdıyor. "Evet, çok fazla, bu yüzden bu ilk etapta oldu. Açmam gereken bir otel var, bu yüzden ya seni kovmak ya da becermek zorundaydım." Eli boynumun arkasına kayıyor, şefkatle okşuyor. "Seni kovmak istemedim."

"Peki, şimdi ne olacak? Burada tam olarak ne yapıyoruz?"

Parmak eklemleriyle yanağımı sıyırıyor. "Sen aptal bir eski sevgiliyi unutmaya çalışıyorsun ve önümüzdeki dört ay boyunca patronunla yatacaksın. Ben de bir otel işletiyorum ve önümüzdeki dört ay boyunca asistanımı becereceğim. Hepsi bu kadar."

Hepsi bu kadar. Bir ilişkiden ya da ayrıcalıktan söz edilmiyor ve şimdi bunu gündeme getirmenin zamanı değil. Belki de bacaklarımı açmadan önce iyi bir zaman olabilirdi, ama zaten biliyorum ki ortaya çıkıp

bana da veremeyeceğini bilseydim, muhtemelen yine de bunun olmasına izin verirdim.

Çünkü uzun zamandır ilk kez mutlu, arzulanır ve istenir hissediyorum. Peki ya Jed'in reddinden dolayı göğsümde hissettiğim acı?

Henry için bir şehvet yığınının altına gömüldü. Önümüzdeki dört ayı çalışarak ve bu adamla yatarak geçirme fikri şu anda benim için yeterli, kendime itiraf etmem ne kadar şok edici olsa da.

"Başın belaya girecek mi?"

Gülümsemesi kaybolur. "Kurt zinciri resmi olarak bana teslim edildiğinde, kimse bana seni beceremeyeceğimi söyleyemeyecek."

"Bunun ne zaman olması gerekiyor?"

"30 Haziran resmi tarih. Hemen köşeyi dönünce. O zamana kadar kimse bilemez." Sol göğsümü avuçlamak için uzanıyor, avucunun içinde dolup taşıyor, nefesinin altından bir "lanet olsun" çıkıyor.

Saatine bir göz atıyor ve ardından yanağıma bir öpücük kondurarak sonraki olası sözcükleri susturuyor. Yakındaki bir sandalyeden takım elbisesinin ceketini kaptı.

kapıya yöneliyor. "Sana sonra mesaj atarım." Ayakları yavaşlıyor. "Bu duvarların dışındayken söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyi kişisel olarak algılama. Tamam mı? Hiçbirinde ciddi değilim."

Başımı salladım.

Yirmi İkinci Bölüm

"Fotoğraf çekimlerini burada yapacağız. Günün o saatinde manzara ile birlikte iyi bir ışıklandırma olmalı." Belinda manikürlü parmaklarını balo salonunun pencere duvarının sağ tarafına doğru sallıyor. "Bu, insanlar açık bara fazla dalmadan önce, saat dört ile beş arasında gerçekleşmeli."

Salonun yarısı kokteyl masaları, şezlonglar ve fotoğraf sahnesinin solunda orkestra için küçük bir sahne ile donatılmış. İki gün içinde bu büyük odanın her boş alanını doldurmak için bir feribot dolusu çiçek getiriliyor gibi görünüyor.

"Abbi, bunların hepsini anlıyorsun, değil mi?" Henry tersledi. Bana doğru bakmıyor bile.

"Evet, Bay Wolf," diye mırıldanıyorum, başım öne eğik ve iPad'ime odaklanmış bir şekilde, bu sabah gitmeden önce söylediği sözleri kendime hatırlatıyorum. Hiçbir şeyi kişisel algılamamaktan kastettiği buydu. Onunla personel toplantısı için buluştuğumdan beri bana karşı tonu keskin ve sözleri kırpılmıştı. Bu sözler, açılış planlamasının kontrol noktalarına kadar devam etti.

İşe yarıyor olmalı, çünkü Belinda bugün bana neredeyse hiç bakmadı. Henry'nin benimle yatmaktansa beni kovmayı tercih edeceğine ikna olmuş olmalı.

Ama her şey değişti.

"Her şey kontrolümüz altında. Kurt adamların sadece ortaya çıkması, gülümsemesi ve şık görünmesi gerekiyor ve her şey sorunsuz ilerleyecek" diye mırıldanıyor.

Henry'nin babasıyla tanışacağım. Nasıl biri olduğunu merak ediyorum.

Henry saatine bakarak, "Harika," diye mırıldandı.

"Bu öğleden sonraki fotoğraf çekimi ne zaman?" Belinda Henry'ye soruyor ama kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Uh..." Kaşlarımı çatıyorum, takvimimi çıkarıyorum. Fotoğraf seansı mı?

"Mesajımı aldın, değil mi? Bu sabah *yedide* gönderdim."

Bu sabah saat yedide Henry'nin masasına yayılmıştım ve yüzü bacaklarımın arasındaydı. Yutkunuyorum, yanaklarımın alev almaması için mücadele ediyorum. "Bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum."

"*World Hotel bu* öğleden sonra Bay Wolf'la ilgili bir haber yapmak için burada ve siz mesajımı kaçırdınız mı?" Saatine baktı. "Öğlen oldu bile!"

"Yeter. Bu ne demek oluyor?" Henry sinirli bir şekilde sorar.

"Bu öğleden sonra saat birde otelin çevresinde ve Alaska'nın vahşi doğasında birkaç fotoğraf çekmek için üç saatinizi istiyorlar," diye açıklıyorum Belinda'nın e-postasının üst satırını ilk kez okurken. Nasıl olduysa atlamışım. "Dünyanın en gözde bekârlarından biri olarak öne çıkmak için." İfademi yumuşak tutarak küçümsememi gizliyorum.

"Üç saat mi?" diye mırıldanıyor ve bunun rol olmadığını biliyorum; gerçekten sinirlenmiş. "Üç saatim yok."

"Bunu yapmak zorundasın. Bu iş için önemli," diye uyarıyor Belinda.

"Benim bekar olmam otel için nasıl önemli olabilir?"

"Çünkü *herkes* bu tür makaleleri okur." "Neden bu

kadar son dakika?"

"Çünkü bir fırsat çıktı ve ben de otel müdürü olarak bunu değerlendirmeye karar verdim!" Onunla bu şekilde konuşmaya cüret ettiğine inanamıyorum.

Başını sallıyor. "Gardırop değişiklikleri falan, sanırım?" "Biri takım

elbise olmak üzere üç tane istediler. Bir saatimiz var. Sorun değil, biz Bu işi halledebiliriz," diye ekliyorum. Bu e-postayı kaçırdığım için kendimi

aptal gibi hissediyorum. "Lanet olsun, böyle şeylerden nefret

ediyorum." Adım atmaya başladı. "Ne yapacağımı asla bilemiyorum giyin."

"Merak etme. Seni nasıl giydireceğimi biliyorum," diyor Belinda ve içimde kıskançlık duyguları kabarıyor.

Konuşurken telefonuna bir şeyler yazıyor. "Sen benim otel müdürümsün. Burada olman gerekiyor. Bu yüzden Abbi var."

"Abbi." Belinda ona "ciddi misin" der gibi bakar.

"Şimdiye kadar yeterince iyi bir iş çıkardı."

Belinda'ya kibirli bir bakış fırlatmak istiyorum ama başımı öne eğip memnuniyet gülümsememi gizlemekle yetiniyorum.

Sinirli bir şekilde iç geçirir. "Peki. Sana birkaç dakika daha ihtiyacım var ve sonra gitmelisin..."

Telefonum elimde titrerken Belinda'nın sözleri arka plana kayıyor. Henry'den gelen mesajı görmek için kontrol ediyorum.

Beni soyup giyecek bir kaç şey seçmeme yardım edersin, değil mi?

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Yazarken gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum:

Mecbur kalırsam, angarya olsa da.

Şimdiden eğlenceli mesajlaşma aşamasına mı geldik? Bu iş çok hızlı ilerliyor. Ama sanırım Alaska'nın vahşi doğasında ücra bir otele kapanıp ilkel ihtiyaçlarınızı giderdiğinizde böyle oluyor. Yaptığımız tek şey bu, kendime hatırlatıyorum. Hayallerimin jet-set ve koridorda bir yolculukla boyanmasına izin veremem. Ya da gerçek bir ilişkiyle.

Henry, Belinda'nın sorduğu başka bir soruya yanıt verirken ses tonu tamamen işle ilgilidir.

Başka bir mesaj geliyor.

Ağzıma boşalmanın tadını hala alabiliyorum.

Not defterim ve iPad'im aniden titreyen elimden kayıp yere düşüyor ve Belinda'nın kızgın bakışlarına maruz kalıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanarak Henry'ye doğru bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

Çelik gibi maskesi her zamanki gibi yerinde duruyor. "Başka bir şey var mı, Belinda? Çünkü sayende üç saat boyunca kamera karşısında gülümsemek zorundayım."

Boğazını temizliyor. "Şimdilik hepsi bu kadar. Abbi, umarım en azından smokinini hazırlamayı unutmamışsındır?"

İşte yine o ses tonu. Bunun beni rahatsız etmesine izin verebilirdim ama vermiyorum çünkü Henry'yi giydiren ve soyan benim. "Evet." Bakışlarımın onun güçlü endamının üzerinde kaymasına izin verdim. Smokinli adam...

Belinda yolu gösteriyor, ben de takip ediyorum, sırtımın alt kısmında sıcak parmak uçlarının hayaletini hissediyorum.

~ ~ ~ ~

"Tom Ford."

Takım elbiseyi kancadan çıkarıp yatağın üzerine serdim ve "Altın kravata ne dersin?" diye seslendim.

"Elbette."

Omzumun üzerinden bakarak usturayı çenesinin kıvrımında gezdirmesini izliyorum. Yeni bir duştan çıkmış ve havluya sarınmıştı.

Bu manzara nabzımın damarlarımda sertçe atmasına neden oluyor. Ama az önceki şakacı mesaj aklından uçup gitmiş gibi görünüyor. Şu anda tamamen iş yapıyor.

"Başka nereye gitmek istiyorlar?"

Gönderilen e-postayı tarıyorum. "Belki uçaklarla rıhtımda birkaç tur, özel teknesiyle koyda hızlı bir gezi ve mümkünse biraz vahşi doğa" yazıyor.

"Gardırop gereksinimi yok mu?"

"'Daha rahat' yazıyor. Yani..." Parmaklarım dolabında asılı çeşitli eşyaları karıştırırken ağzım düşüncelerle doluyor. Hepsi pahalı, tasarımcı, yüksek iplik numaralı giysiler. O gün ormanda odun keserken çok seksi görünüyordu. Ve onu uçaktan inerken izlediğim gün. Dürüst olmak gerekirse, bir çift eşofmanı bile seksi gösterebilirdi.

Koyu mavi bir kot pantolon, siyah bisiklet yaka kazak ve normalde giydiği kırmızı monta benzer sarı-siyah kareli bir mont çıkarıyorum. Beresiyle tamamlıyorum.

Sırıtarak yanıma sokuldu. "Oduncu gibi giyinmemi mi istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Gergin bir şekilde kıkırdıyorum, ceketi kancaya geri koymak için topluyorum. "Bunu senin için Belinda'ya yaptırmalıydın. Ne yaptığımı bilmiyorum."

Ben iki adım atamadan bileğimi yakalıyor. "Yapma bunu."

"Ne yapmak?"

"Kendini bu kadar kolay gözden çıkarma." Paltoyu elimden çekip aldı ve yatağa fırlatır. "Kendine güvenen kadınları severim ve bence tüm bu güvensizliğin altında güçlü, kendine güvenen bir kadın var." Eğilip boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor ve mırıldanarak ekliyor: "Ve onu görmeme izin vermen için sabırsızlanıyorum."

Birkaç orgazm ve akıllara durgunluk veren seks kesinlikle birbirimizin yanında daha rahat olmamıza yardımcı oldu.

Göğsüne uzanıyorum, parmaklarım hala nemli ama sıcak teninin üzerinde kayıyor, olukları, kıvrımları ve dalgalanmaları ezberleyerek havlusuna kadar iniyor. Elim sadece sikinin sert hatlarını örtmeyi başarıyor, o ise sikini avucunun içine alıyor. Parmakları sıkıyor ve kendi üzerinde şekilleniyor, elimi kolanının üzerine sarıyor.

"Sana yapmak istediğim şey için yeterli zamanımız yok." Fısıltısı acı dolu.

Açıkçası şu anda daha fazla seksi kaldırabileceğimi sanmıyorum; vücudum hâlâ bu sabahtan beri kullanılmış gibi hissediyor. Henry'nin orada olduğunu bilmek harika bir duygu. Onu hâlâ yanımda *hissederek* günüme devam etmek.

"On beş dakikamız var. Sana yapmak istediğimi yapmama izin ver." Parmaklarım havlunun kıvrımına dalıyor, yere düşene kadar çekip ayırıyor.

Henry yine karşımda çırılçıplak duruyordu. Dün ona yaptığım oral seksi düşünmeden edemiyordum. Ne kadar hoşuma gittiğini, tekrar yapmayı ne kadar istediğimi. Daha iyisini yapmayı.

Yatağın kenarına oturuşumu izlerken gözleri yanıyor. Ellerimi kalçalarına koyarak onu kendime doğru çekiyorum, şişmiş ve ucu parlayan sikiyle yüz yüze geliyorum. Ağzım sulanıyor. Bu tepkiye neden olduğumu bilmek bile beni ıslatmaya yetiyor. Gerçi artık Henry'nin yanında asla ıslanmıyorum.

"Bu kadar açgözlü olacağını kim bilebilirdi ki?" diye mırıldanıyor. Elini başımın arkasına götürmeden önce dudaklarındaki sırıtışı görmek için başımı kaldırıyorum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve sonra beni öne doğru çekiyor.

Artık neyi sevdiğini bildiğim için onu dünden daha emin bir şekilde yalıyorum, dilimi alt taraf boyunca gezdirirken düzleştiriyorum, kökten uca parlak bir iz bırakıyorum. Bunu tekrar yapıyorum, ancak bu sefer küçük pembe dilimin altta asılı, çok ağır ve dolu olan top kesesini gıdıklamak için dışarı çıkmasına izin veriyorum.

"Kahretsin," diye inliyor, ben onu yalamaya devam ederken zevkten başı geriye düşüyor, onu kızdırıyorum. "Em beni, *lütfen,*" diye yalvarıyor sonunda.

Ağzımı sonuna kadar açıyorum ve dudaklarımı onun yumuşak teninin etrafına sararak alabildiğim kadarını içime çekiyorum. Her seferinde boğazımın arkasına çarpıyor ve

Neredeyse hiç olmayan öğürme refleksim için çok mutluyum, şimdiye kadar hiç takdir etmediğim bir şey.

Tadı çok güzel, tarif edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor, ama saçlarımı nazikçe çekiştirmesine ve ara sıra kendini içeri iterken kalçalarının hareketine doyamıyorum.

Birden fısıldıyor, "Bırak çekeyim. Üzerine boşalmak istiyorum." I Onu serbest bıraktığımda sikini ağzımdan çıkardı ve omzuma doğru itti. "Arkana yaslan, dirseklerinin üzerine."

Onu dikkatle izlerken talimatları takip ediyorum. İki güçlü, çılgın eliyle bluzumun iki yanından tutuyor ve yırtıyor. Bluz yırtılırken düğmeler patlıyor, ta ki eteğimin içine sokulduğu yere kadar. Göğüslerim üst kısımdan dışarı taşana kadar sütyenimi çekiştiriyor.

Sonra hala ağzımdan ıslanmış ve şişmiş olan ağır sikini tuttu ve sert, hızlı ve utanmazca pompalamaya başladı.

Önümde kendinden emin bir şekilde otuz bir çekerken onun güzel ve güçlü vücudunu görmek öyle erotik bir manzara ki, bacaklarım açılmaya başlıyor.
Uyluklarım ona açılıyor. Bedenim onu içimde hissetmek için istemsiz bir dürtü duyuyor.

"Eteğini yukarı kaldır."

Yapıyorum, kalçalarıma dolanmasına izin veriyorum. Bir parmağını külotumun ağ kısmına doluyor ve külot dizlerimi geçip aşağı kayana kadar çekiştiriyor,

Ayak bileklerime kadar inerek acıyan seksimi ona gösterdim. "Şu anda bunu tekrar yaşamak için neler yapmazdım," diye dişlerini sıkarak haykırıyor. Eli aniden dışarı fırlıyor ve yatağa uzanana kadar beni nazikçe aşağı itiyor.

> Yüksek sesle haykırmasıyla, dölleri sıcak akıntılar halinde çıplak bedenimin her yerine fışkırdı.

göğüslerim, karnım ve kalçalarım. Bir tanesi tam klitorisimin üzerine düşüyor. Son spreyi sıkarken eli yavaşlıyor, pantolonu sert ve hızlı. "Tanrım, kadın."

"Tanrı'nın adını kullanmanızla ilgili bir tartışma yapmamız gerekiyor."

Derin kahkahasıyla başı geriye düşüyor. Gülümsüyorum, karşımda çırılçıplak duran bu muhteşem adamın benimle orgazm olmanın etkisinden kurtulmaya çalışırken söylediğim bir şeye gülmesini izliyorum. Bu çok samimi.

Kahkahaları dindiğinde, bir el bezini ıslatarak makyaj masasına doğru yürüyor. Gözlerimi hala yarı sert olan ve geri dönerken bir aşağı bir yukarı sallanan sikinden alamıyorum. Onu tekrar içimde istiyorum. O dolu dolu hissi şimdiden özledim.

Vücudumdan kendini silerken eli nazik davranıyor, meme uçlarımdan damlayan döllere ekstra dikkat ediyor. Alt yarıma geldiğinde, bir parmağını ağrıyan klitorisimin üzerinde kaydırıyor ve dudaklarıma götürüyor. "Tadıma bak."

Ağzımı açtım. Parmağını daldırıyor ve ben de tuzlu kremayı emerek onun gözlerinin heyecanla parlayışını izliyorum. "Bu kadar istekli olman

hoşuma gidiyor." Tenim temizlenene kadar silmeye devam ediyor.

"Bunun bir erkeğin yapmak isteyeceği bir şey olacağını hiç düşünmemiştim, bir kadının vücuduna girmek."

Karanlık bir şekilde sırıtıyor. "Sana yapmaktan hoşlandığım her şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum." Bu söz üzerine midem kasılıyor.

"Benim için çıplak çalışmalısın."

"Üniformama bunu bir daha yaparsan mecbur kalabilirim." Düğmeler yırtılmış ve dağılmış, eteğim onun menisiyle kaplanmıştı.

"Evet, biraz abarttım. Kamarana koş ve üstünü değiştir, ben de giyineyim yoksa seansa geç kalacağım. Zaten geç kalacağım."

Saate baktım. Bu sekiz dakika sürmüştü, giyinmek için yedi dakikası vardı. Yeterli zaman değil.

Elimden tutup beni yataktan çekti. Kıçıma vurduğu darbeyle irkildim. "Artık çıplak göğüslerini yüzüme vuramazsın yoksa
"Sikimin dış hatları *World Hotel*'in kapağında olacak." Yatak odasından çıkmadan hemen önce ekliyor, "Bluzu at. Neden yırtıldığını açıklamanın bir yolu yok."

Kahretsin. "Diğeri temizleyicide."

"Bugün üniformayla uğraşmayın. Gündelik bir şeyler giy."

Gündelik. Tamam. Kendimi elimden geldiğince toparlıyorum, bu sabah giydiğim kazak ve yelek için şükrediyorum ve sonra kulübeme doğru yola çıkıyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Başını sola çevirebilir misin, sadece bir dokunuş. Evet. Mükemmel," diye mırıldanıyor Hachiro, dev lensini doğrultarak. "Kahretsin, bunlar çok ateşli olacak."

Ufak tefek Japon fotoğrafçının profesyonellikten yoksunluğu hakkında hiçbir şey söylemiyorum, onun yerine konusuna odaklanıyorum, keskin görünümlü Henry

Onun için hazırladığım Tom Ford takım elbise ve altın kravat, ana kulübenin dışındaki zırh taşı yığınına yaslanıyor. Yine de ona katılmak zorundayım ve bunun nedeni sadece yakaladığı adam değil. Tüm manzara rüya gibi. Amerikalıların çoğu kendi ülkelerinin yabancı bir bölgesini görmek için asla bu kadar kuzeye gitmeyecektir.

"Böyle bir adamla bu kadar yakın çalışmak bir şey olmalı. Çelik gibi. Sahip olduğu gücü sabit çenesinden anlayabilirsin," diye mırıldanıyor Hachiro, bana doğru bakıyor, dar gözleri siyah gözlerim üzerinde geziniyor tozluk ve yürüyüş botları. Henry'nin bana aldığı yelek ve kazakla yeterince iyi görünüyorlar ve sonuçta kot pantolon dışında sahip olduğum en şık şey. Henry'nin yanındayken, keşke yepyeni bir gardırobum olsa ve beni giydirecek biri olsa diyorum.

Genel bakışı kişisel olarak algılamıyorum. Hemen fark ettim ki görüş alanındaki her şeyi ve herkesi değerlendiriyor. Sanırım içindeki fotoğrafçıdan kaynaklanıyor.

"Evet. Çok fazla gücü var." Gözlerimi devirmek için mücadele ediyorum.

Henry uzun boylu, sakin ve toparlanmış duruyor, görünüşe göre Yakışıklı milyarderin fotoğrafının çekilmesini izleyen konuklar.

Daha otuz dakika önce gördüğüm haline hiç benzemiyordu, yüzü coşkuyla buruşmuştu, eli kendini öylesine saldırgan bir şekilde kavrıyordu ki, çığlıkları derin ve savunmasız bir yerden kaçıyordu.

Gülümsememi bir yudum suyun arkasına saklıyorum. Onunla ilgili samimi anılarım sadece ve sadece bana ait.

"Tamam, şimdi bana sırtını ver ve ellerini cepler rahatça. Uzaklara bak, ama bana sağ profilini göster," diye yönlendiriyor Hachiro ve Henry söyleneni yapınca başını ısrarla sallıyor. Bu resmin saatlerce bakmak isteyeceğim bir resim olduğunu şimdiden görebiliyorum.

"Dergi ne zaman yayınlanacak?" diye sordum.

"Gelecek ay," diye onaylıyor, sonra daha alçak bir sesle, "Hey, sence çıplak fotoğrafları kabul eder mi?"

Kahkahayı patlatmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bu konuda sana geri dönmem gerekecek."

~ ~ ~ ~

"Feribot yolculuğunda iyiydin, değil mi?" Henry tekneyi yönlendirirken endişeli gözlerle bana bakıyor. Arkasında, Hachiro'nun yüzü

Kızgınlık ve iğrenme karışımı. Ne de olsa onun çelik gibi ilham perisiyle değerli vaktini alıyorum.

"Evet. Ama o tekne daha büyüktü ve o kadar kayalık değildi." Sanki cevap verir gibi, bir rüzgâr Henry'nin teknesini sallayarak geçti. Ve benim midemi.

"Geri dönüyoruz." Henry direksiyonu çevirmeye başlar.

"Hayır! Yapma. Sen yapman gerekeni yap, ben de kabinde uzanıp Antivert'in etkisini göstermesini bekleyeceğim. İyi olacağım."

Bu Henry'yi yatıştırmışa benzemiyor, ama en azından benimle tartışmıyor, onu geçip kulübeye açılan küçük kapıdan geçmeme izin veriyor Aşağıda. Sıkışık ama yine de şirin, bana May teyzemin küçük seyahat karavanını hatırlatıyor, bir tarafta dar bir kanepe, diğer tarafta bir yemek masası ve arkamda kompakt bir mutfak alanı var. İleride, teknenin baş tarafında bir yatak görüyorum.

Yün battaniyenin üzerine dalıp Henry'nin kolonyasının kokusunu içime çekerek ona doğru ilerliyorum. Burada en son ne zaman yatmıştı?

Yalnız mıydı?

Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi içimi tatsız bir şekilde burkuyor. Bana Jed'i o kızla yakaladığımı hatırlatan bir şekilde. Buna tekrar dayanabileceğimi sanmıyorum.

Tüm bu düşünceleri bir kenara itip gözlerimi kapatıyorum, nefesime odaklanıyorum, ilacın işe yaramasını ve uçağa binmeden önce çantama tıkıştırdığım plastik poşeti kullanmak zorunda kalmamayı umuyorum.

On beş dakika sonra kişisel telefonum bir mesajla biplediğinde deniz tutması neredeyse azalmıştı. Nadiren mesaj alırım. Gerçekten, sadece bir kişi bana mesaj atar.

Alaska nasıl? Duyduğuma göre zengin bir adam için çalışıyormuşsun?

Mart ayından beri Jed'le konuşmadım ve bana gönderdiği ilk mesaj *bu* mu? Sinirliyim, kızgınım ama yine de cevap vermekten kendimi alamıyorum.

Alaska inanılmaz. Evet. Süper zengin.

Eski ben olsa "işler nasıl?" sorusuyla karşılık verirdi. Ama cevabını beklerken telefonun yatağa düşmesine izin verdim, içimdeki gizli kindar yanım cevap verebileceğim yüzlerce başka son derece uygunsuz, umarım incitici şey düşünüyordu.

Evet, adı Henry ve beni ağzıyla orgazm etti. Aletinin büyüklüğünü görmelisin.

Cum beklediğimden daha sıcak.

Telefonum başka bir mesajla bipliyor. Burada mesaj alabildiğime bile şaşırıyorum.

Onun için ne yapıyorsun?

Elimde değil. Bir kahkaha patlattım.

"Abbi?" Henry'nin kamaranın dışından bağırdığını duyuyorum. Teknenin motoru sessizleşti, hareket yavaşladı. Biraz önce dışarıda bir kargaşa duydum. Belki de demir atmışızdır.

"Ben iyiyim," diye karşılık veriyorum, tavana doğru gülümseyerek. İyiden de öteyim. Alaska'da bir hafta geçirdim ve tam da yapmak istediğim şeyi yapıyorum: geçmişi unutmak ve daha önce hiç deneyimlemediğim şeylerle karşılaşmak.

Muhteşem, güçlü bir adamla seks yapmak gibi.

Kabinin kapısı açılır ve Henry'nin iri gövdesi içeri girer. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, ama lütfen bana tekneyi Hachiro'nun kullanmadığını söyleyin."

Kıkırdıyor ve yanımdaki yatağa kayıyor. İlk kez bu şekilde birlikte yatıyoruz ve küçük, sıkışık alan onun yanında daha da rahat hissettiriyor. "Tabii ki hayır. İyileşmen için sana bir şans vermek istedim, bu yüzden bizi kenara çektim. Büyükannemle büyükbabamın eski evinin fotoğraflarını çekiyor ve bir çekim yeri buluyor. Ona yakında geleceğimi söyledim." İç çekiyor. "Adam biraz tuhaf."

Gülümsüyorum. "Evet, öyle."

"Neye gülüyordunuz?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Kaşlarını kaldırarak beni bekliyor ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. "Jed bana mesaj attı. Birkaç gün önce bir e-postada eski bir arkadaşıma yeni işimden bahsettim ve sanırım bu ona geri döndü. Bilirsin işte, küçük kasaba."

"Ne dedi?" Ses tonu pek eğlenmiş gibi değildi ve ben de bunu bekliyordum. Jed hakkında ne hissettiğini hiç saklamadı.

Metni açıp ona gösterdim. Sayfayı kaydırıp son satırı okuduğunda kıkırdamaya başladı. "Ona ne söyleyeceksin?"

Omuz silkiyorum.

"Alabilir miyim?" Ben cevap veremeden parmakları bir şeyler söylemeye başlıyor. "Ne yapıyorsun?"

Telefonu bana geri veriyor ve ben dehşet içinde yeşil mesajın alındığına dair yanmasını izliyorum. "Aman Tanrım! Bunu asla söylemem!" Ağlıyorum, her şeyi baştan sona okuyorum.

> Kirli çamaşırlarını yıkar, tuvaletlerini fırçalar ve kravatlarını bağlarım. Ben onun kişisel Sindirella'sıyım. Adam tam bir pislik. Ama en azından bakılacak bir şey ve yemin ederim, onu sürekli göğüslerime bakarken yakalıyorum.

"Belki de değişmişsindir."

"*O* kadar da değil." Bunu okurken Jed'in yüzündeki şaşkın ifadeyi hayal ederek gülüyorum. Zengin, ateşli bir "hıyarın" bana göz dikmesi onu endişelendirecek mi?

Bunun gibi mi?

Artık umurumda olup olmadığını bile bilmiyorum. Henry bunu onu unutmak için yaptığımı söyledi ve bir süre için bunu kabul etmek kolaydı. Ama aslında Henry'den *hoşlanıyorum.* Onun etrafında olmayı ve onunla konuşmayı seviyorum. Onunla ilgilenmeyi seviyorum, bunun için bana para ödüyor olsa bile.

Yüzümdeki bir tutam saçı itiyor. "Nasıl hissediyorsun? Hâlâ solgunsun."

"Ama yeşil değil, değil

mi?" "Hayır. Yeşil değil."

"Bu iyi, çünkü saçlarım yeşile yakışmıyor." Gülümsüyorum. "Bana birkaç dakika daha verin, iyi olacağım. Yanaştığın için de teşekkürler. Çok naziksin." Bu kadar düşünceli olmasına neden şaşırdığımı bilmiyorum ama şaşırdım.

Eli omzumun altından kayarak beni dürtmeye başlıyor. "Yuvarlan " İstenileni yapıyorum ve güçlü parmakları sırtımda aşağı doğru ilerleyip, bir dokunuşluk basınçla olukları ve kasları test ettikten sonra geri dönüp bunu tekrar yaptığında hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Bana sırt masajı yapıyor. Bu hiç de patrona, kankaya, erkek arkadaşa yakışır bir şey değil. Ama bu düşünceyi kafamdan atıyorum ve takdirle inliyorum.

"Yerinde olsam böyle sesler çıkarmazdım," diye uyarıyor, sesi çakıllı bir hal alıyor.

"Elimde değil. Bu *çok* hoş bir his." İçimi çekip başımı ona doğru çeviriyorum ve seçtiğim bisiklet yaka kazağın kalın, sinirli boynuna yerleşmesini takdir ediyorum. "Siyah sana çok yakışıyor."

"Giydiğim renk bu mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor ama sonra gülümsüyor. "Hachiro rahat ormancı görünümünü seviyor gibiydi."

"Evet, bana bundan sonra odun keserken bir fotoğrafımı çekip çekemeyeceğini sordu."

Homurdanıyorum ve sonra kıkırdıyorum. "Bana çıplak poz vermeyi düşünüp düşünmediğini sordu."

"Ne?" Henry başını sallıyor ama gülümsüyor. "Ne dedin sen?"

"Kesinlikle bununla ilgileneceğini." Yüzümü hiç bozmadan Üç saniye sonra gülmeye başlıyorum ve konser bitiyor.

"Ne cesur küçük bir adam."

"Bunu yapmalısın. *Ben olsam* o dergiyi alırdım."

Eli sırtımdan aşağı iniyor, ama bu sefer devam ediyor, kıçımın yumuşak tümseklerini okşuyor, önce bir yanağımı, sonra diğerini. "Spor yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, buna ihtiyacım olduğunu hiç hissetmedim. Neden?" İçimi bir endişe kaplıyor. Bu bana koşu bandında terlemem *gerektiğini* söyleme şekli mi?

"Çünkü benim çiftlik kızımın çok güzel bir kıçı var." Parmakları sıkıca kavrıyor -neredeyse acı verecek kadar ama tam olarak değil. İçindeki arzuyu harekete geçirmeye yetecek kadar.

sırılsıklam olacak külotumun başlangıcını hissetmek için. Tekrar.

Ama sözleri içimde bir yara açtı. Benim çiftlik kızım. Ben onun kızıyım.

Parmağı ortama, çatlağıma ve daha aşağılara doğru ilerlerken, "Senin bir göğüs adamı olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım.

Bacaklarımın arasını yokluyor. "Burası sıcak. Ve ıslaksın."

"Hiç kuruduğumu sanmıyorum."

"Ağrın var mı?"

"Evet," diye utanarak itiraf ediyorum. "Ama bu iyi bir yara."

Henry dirseğinden kalkarak gözden kayboluyor ama ben onun orada, arkamda olduğunu hissedebiliyorum, dizleri kalçalarımın iki yanında yatağa gömülüyor. Parmakları taytımın lastiğinin etrafında kıvrılıyor ve aşağı çekmeye başlıyor.

"Henry! Hachiro ne olacak!" Tıslıyorum, vücudumu çevirip kabin kapısından dışarı bakmaya çalışıyorum, yarı yarıya kıçıma doğrultulmuş dev bir siyah mercek bulmayı umarak.

"Merak etme, kilitledim. Ve eğer atlarsa onu duyarız. Ama atlamayacak, güven bana. Deniz tutmuş bir kadınla hiçbir şey yapmak istemez. O yukarıda cennette." Kısık bir mırıltıyla ekliyor, "Ve ben de aşağıda cennetteyim.
burada."

"Bu..." Serin hava artık ona açık olan çıplak popomun üzerinde kayarken dudağımı endişeyle ısırıyorum.

"Merak etmeyin. Nazik olacağım. Ve uzun sürmeyecek." Taytımı dizlerime kadar indirirken kendinden çok emin konuşuyor. Yine de muhtemelen haklı. Yapacaklarını beklerken şimdiden bu adam için nefes nefese kalmış durumdayım. Beni leğen kemiğimden tutup dizlerimin üzerine kaldırdığında titrek bir kahkaha atıyorum.

"Rahatla."

Deniyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun sıcak, iri ellerine odaklanıyorum. Elleri kıçımın iki yanını kavrıyor, her bir etli yanağa usta elleriyle masaj yapıyor. Ve beni engelsiz bir şekilde görebildiği için değil.
ve vücudumu bu şekilde germek, sadece bir kişinin gördüğü parçamı görmesini sağlıyor-Katie.

O gece Rachel'ı gördüğüm manzaranın neredeyse aynısı ve bu yüzden bu manzaranın ne kadar açık olduğunu ilk elden biliyorum. Başparmakları göbeğime yaklaştıkça nefesim daralıyor, kıvrımlarımı gererek
beni açığa çıkarıyor. Dakikalar sonra ağzı yumuşak pembe etime geliyor ve diliyle beni yoklamaya başladığında nefesim kesiliyor, dilini içeri ve dışarı daldırıyor, klitorisime uzun dokunuşlar yapıyor.

O haklı. Fazla uzun sürmez.

"Göğüs erkeği olmakla ilgili sorunuza cevap olarak..."

Sıcak nefesi en özel noktamda geziniyor ve içgüdüsel olarak sıkılaşıyorum ama bunu ondan saklayamıyorum. Kollarını bedenime doladı.

Kalçalarımı sıkıca tutarak ve bacaklarımı açarak kıvranmamı engelledi.

Islak dili büzüşmüş tenimin üzerinde kayarken nefesim kesiliyor.

"Rahatla," diyor tekrar, sesi yumuşak. "Hoşuma gitmese bunu yapmazdım. Ve senin bu kıçın..." Parmağı kıçının etrafında bir daire çiziyor. "Onu sikmek için sabırsızlanıyorum."

Ağzım açık kaldı. Bu fikir hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Ya da şu anda buna. Bırakın arkamı, bu adamın yüzünün bacaklarımın arasında olmasına bile hâlâ alışmaya çalışıyorum. Ama ona hayır demek mümkün değil, bunu istemezdim de. İstediğini almakta hiç tereddüt etmiyor gibi.

Ve beni istiyor. Her santimetrekaremi, öyle görünüyor.

Elleri yanaklarımı yumuşatıyor ve sonra ereksiyonunu kalçama bastırıyor. Küçük kabin onun ağır, baş döndürücü pantolonunun sesiyle doluyor. "Keşke prezervatif getirseydim," diye fısıldıyor.

Seks istiyor. Tekrar. Vücudum anında tepki veriyor.

"Seni doğum kontrolüne almalıyız."

"Ben ilgileniyorum," diye düşünmeden

ağzımdan kaçırdım. Ölüm sessizliği.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Döngüleriniz için," diye mırıldanıyor, sanki aniden anlamış gibi. Nefes veriyor ve ben bunu göğsümün derinliklerinde hissediyorum. Elleri iki yanımı kavrıyor

Kalçalarım. "Sana ihtiyacım var. Şimdi." Önce bir parmağını, sonra diğerini, sonra da üçüncüsünü içime sokuyor. Acı çekiyorum ama ıslağım ve bu saldırı hoşuma gidiyor. "İçine boşalmama izin ver."

Kulağa bir talep gibi geliyor ama bunun bir soru olduğunu biliyorum. "Senin temiz olduğunu biliyorum, ben de temizim-"

"Emin misin? Yani, en son ne zaman biriyle birlikte oldun?" Bunu sormama izin var mı?

"Temizim, sana söz veriyorum." Sesi çok emin, çok kararlı geliyor. Ve onu tekrar içimde istiyorum. İçime boşalmasını istiyorum. Eli fermuarında bekliyor olmalı çünkü söylediğim anda,

"Tamam," açıldığını duydum. "Yüzünü şu yastığa koy. Bu sert ve hızlı olacak ve ağlayamazsın," diye uyarıyor, arkamda konumlanarak.

İstediğini yapıyorum, sadece sözleri bile amımın beklentiyle sıkılmasına neden oluyor.

Elleri kalçalarımın iç tarafına bastırıyor, bacaklarımı daha da ayırıyor ve sonra sikini bana doğru bastırıyor, içime giriyor. "Oh lanet olsun, cennet gibi hissediyorsun."

Ağrım var ama ağrıyı görmezden geliyorum çünkü Henry yine içimde. Bu açı sırtüstü yatmaktan daha farklı hissettiriyor. Daha az samimi, daha kirli, daha seksi.

İki parmağıyla klitorisime dokunmak için uzanıyor, sürtünüyor. Sikini birkaç kez içeri ve dışarı çekerken, vücudumun ona alışmasına izin veriyor.

"Çok fazla zamanımız yok. Hazır mısın?" Her iki eli de kalçalarımı tekrar sıkıca kavrıyor, o kadar sıkı ki oralarımın moraracağından korkuyorum.

"Evet."

Bu sefer çekildiğinde, bana geri çarpıyor. Ağlamamı yastıkla bastırıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Al bakalım." Tekrar içime girdi, leğen kemiği kıçıma çarpıyordu.

Sonra sert, hızlı ve cezalandırıcı hamleler yapıyor, ta ki on hamle sonra siki içimde nabız gibi atarken dişlerini gıcırdatana kadar.

Beni tohumuyla doldururken.

"Gelmediğin için üzgünüm," diye fısıldıyor ve çekiliyor. Kalçamdan aşağıya ıslak damlalar akıyor. Onun dölleri, benim hoş bir şekilde istismar edilmiş amımdan dökülüyor. "Bir saniye bekle." Yakındaki bir kutudan bir mendil alarak beni temizliyor ve ardından tozluklarımı kalçalarımın üzerinden geri kaydırıyor. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor ve yataktan inip küçük bir tuvaletin kapısını açmadan önce her bir kıçıma bir öpücük bırakıyor. Bir musluk açılıyor ve onun beni yıkayışını dinliyorum.

Ellerini.

Gülümseyerek iç çektim. "Evet, daha iyi hissediyorum."

Sırıtıyor. "Seninle rıhtımda buluşuruz.

O adamın sevgisini hak edecek ne yaptım diye bininci kez düşünerek gidişini izliyorum.

Telefonum Jed'den gelen bir mesajla çalıyor. Hızlıca bir göz attım.

Son zamanlarda seni çok düşünüyorum.

Eminim öyledir. Telefonumu çantama geri atıyorum ve orada bırakıyorum. Cevapsız.

~ ~ ~ ~

"Burası..." Tavan boyunca uzanan dev kütük kirişlere huşu içinde bakarken sözlerim yarım kalıyor.

"Rustik mi?"

"Evet," diyorum, hava sirkülasyonu olmadığı için keskinleşen bayat hava ve eski sedir kokusunu içime çekerek. "Ama çarpıcı. Sanırım, altın madenleri nedeniyle, büyükannen ve büyükbabanın daha çok Wolf gibi bir şeye sahip olmasını beklerdim.
Cove."

"Ne kadar ironik, değil mi? Büyükbabam lüks bir otel zinciri kurdu ama yine de sade bir hayatı tercih etti. Bunu kendisi inşa etti, yaklaşık altmış yıl
önce." Henry iki kat boyunca uzanan devasa taş şöminenin önünü avuçluyor. "Bütün burayı tek başına inşa etti."

Çok büyük, karmaşık bir kulübe değil. Tahmin etmem gerekirse, suya bakan büyük bir odası, üç küçük yatak odası olan bir çatı katı ve arkada bir mutfak ve yemek alanı ile yaklaşık iki bin fit kare olduğunu söyleyebilirim. Dolaplardan döşemelere kadar her şey sedir ve baldıran ağacından yapılmıştır.

"Yazlarını burada mı geçirdin?"

Henry başıyla antika mutfak ocağını işaret ediyor. "Büyükannem pişirmeyi ve yemek yapmayı çok severdi. Her öğleden sonra orada olur, kardeşim ve benim için bir şeyler yapardı." Elini kaba ahşap şöminenin üzerinde gezdiriyor ve elindeki kalın toz tabakasını kontrol ederken nostaljik bir gülümseme dudaklarına değiyor. "Hayatımın en güzel günlerinden bazıları burada geçti."

"Büyükannen ve büyükbaban şimdi nerede?"

"İkisi de vefat etti. Şimdi burası çocukluk anılarımın mezarı gibi duruyor." Bakışları çatı kirişlerine ulaşıyor. "Birkaç yıl önce burada bir kez kalmıştım. Aynı şey değildi."

"Burada yeni anılar yaratmalısın."

Bir an için bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Evet, belki."

Hachiro verandadan kafasını içeri uzattı. "Tamam, mükemmel bir düzenim var. Seni buradan çıkarabilir miyim?" Bana baktı. "Çok daha iyi görünüyorsun. Yanaklarında daha fazla renk var."

"Evet. Çok daha iyi. Sahip olduğun ilaçlar işe yarıyor." Henry alaycı bir şekilde söylüyor.

Onu takip ederken utançtan kızarmış yüzümü geniş sırtının arkasına saklıyorum ve yan tarafına şakacı bir yumruk atıyorum. "Evet, kesinlikle yardımcı oluyorlar."

"Tamam, rahat ve havalı ama erkeksi bir şey istiyorum. Bunun için ceketini çıkar ve şu bereyi tak. Evet, evet... mükemmel," diye mırıldanıyor Hachiro, Henry talimatları takip ederken. Gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyorum. "Tamam, şimdi parmaklıklara yaslan. Bekle." Güverte korkuluğunu tutup sallıyor. "Bu kırılmayacak, değil mi? Düşüp ölmeni istemiyorum."

"İyi olacağım." Henry sırıtıyor, kollarını tahtanın üzerine koyuyor, gözleri kısa bir an için benimkilere takılıyor -eğlenerek parlıyor- sonra tekrar kameraya odaklanıyor. Hachiro çoktan fotoğraf çekmeye başlamıştı.

Cesur küçük fotoğrafçının arkasında yerimi buluyorum ve pozumla Henry'yi taklit ediyorum. Koyun manzarası burada çok daha sessiz ve huzurlu. Ağaçların gizlediği oteli buradan göremiyorum bile.

Aşağıda kayalık bir kıyı şeridi var. Elinde oltasıyla kıyıda duran ya da suya su sıçratan genç, kahverengi saçlı Henry'yi hayal ediyorum. Büyürken nasıl biri olmalıydı? Ve onun çocukluğu nasıldı? Benimkinden çok farklı olduğunu varsaymak zorundayım. Ailesi burada onunla mıydı? Çocukken kardeşiyle iyi geçinir miydi?

Burada vakit geçirmeyi çok isterim, sadece ikimiz. Bay Wolf ve yardımcısı yok. Uygunsuzluk endişesi yok. Endişeli davrandığımızdan değil. Belki de daha temkinli olmalıyız. Bu kadar çok şey kaybedebilecek bir adam için, son zamanlarda sikiyle hareket ediyor gibi görünüyor. Belki de babasının tehdidi boştur. Ne de olsa Wolf Cove son derece iyi gidiyor. Nasıl olur da

Babası bunu ona çok mu görüyor?

Son birkaç gün bana bir şey anlattıysa, o da burada tek başıma geçireceğim bir hafta sonunun tüm şehveti tüketeceğidir. Hepsi Henry.

Şaşırtıcı derecede yumuşak ve tutkulu bir

adamdır. Ama bu ne kadar sürebilir?

Peki yaz sonunda ona veda etmek nasıl bir şey olacak?

Bunlar şu anda sahip olmak istediğim ya da sahip olmam gereken düşünceler değil. Bu *şeye daha yeni* başladık. Ömür boyu sürecek bir ilişkiyi yeni bitirdim; başka bir ilişki bulmak için acele etmemeliyim. Geri adım atıp rahatlamalı ve onun tadını çıkarmalıyım. Bana verdiği şeyle gelişmeliyim, ki bu inanılmaz bir seks.

Göz ucuyla objektifi yakalayana kadar Hachiro'nun kamerayı bana çevirdiğini fark etmiyorum bile. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bir an gördüm ve onu yakalamak zorundaydım. Ben bir fotoğrafçıyım, işim bu. Tamam, Bay Wolf, bunlardan bir tane daha ve sonra altın olacağız."

Benim uzun boylu, güzel erkeğim pozuna devam ediyor.

"Gözler buraya."

Hachiro'ya bakmak için döndü. Hachiro'yu geçti, benimle bakışlarını kilitledi. İçlerinde okunamayan bir şey var.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Annemin ESP'si olmalı.

Öyle olduğuna yemin edebilirim, çünkü Penthouse Cabin One'ın kapısından içeri adımımızı attığımız anda kişisel telefonum çalıyor.

"Şunu alacak mısın?" Henry ceketini sandalyeye fırlatır ve sonra sanki daha iyi düşünmüş gibi girişteki kancaya asar.

"Sadece ev arıyor. Ve yapmam gereken bir yığın şey var.

sen."

"Devam et ve cevap ver." Cüzdanını fırlatıp yanımdan geçip gitti.

oda anahtarlarını yan masaya bırakıp yatak odasına yöneldi.

İçimi çektim. Bu işi bitirsem iyi olacak sanırım. "Merhaba anne." "Oh,

oradasın! *Başka bir* mesaj bırakacağımı sanıyordum."

"Biliyorum, özür dilerim. Otel açılışı nedeniyle burası hayvanat bahçesine döndü."

"Annene on dakika ayırabilirsin Abigail," diye azarlıyor o sert sesiyle.

"Evet. Biliyorum." Ve kolayca söyleyebilirdim. Uzaklaşmamın sebebinin Jed kadar kendisi olduğunu anlamıyor ve bunu ona söyleyecek yüreğim yok.

"Peki neden bu yeni işinizi yeni duyuyorum? Peyzaj işine ne oldu?"

Gözlerimi deviriyorum, annem ve Lucy arasındaki çeşitli ayrılık derecelerini oynuyorum. Annem genellikle yem fabrikasına gitmez ve çocukluk arkadaşımdan sohbet edecek kadar hoşlanmaz. Ben kimim Şaka mı? Muhtemelen Jed'den duymuştur. "Ani bir değişiklik oldu ama iyi oldu. *Çok* daha fazla para kazanıyorum." Ve bundan büyük keyif alıyor.

"Peki bu *adam* için mi çalışıyorsun?" Kelimeyi tadı kötüymüş gibi tükürüyor.

"Peki ya o?"

"Görünüşünden hoşlanmadım."

"Yakışıklı erkeklerden hoşlanmıyor musun?" Gülüyorum.

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum, Abigail," diye tersliyor. "Böyle görünen erkekler kadınlardan sadece tek bir şey ister."

Annemin haksız yargılamalarına alışkınım ama Henry'ye yöneltildiğini duymak beni rahatsız ediyor. "O benim patronum, anne. Toplantılarını planlamak ve onu düzenli tutmak için buradayım, hepsi bu." Tedirginlik omuzlarıma çöktü. Ben yapmadım

Ona yalan söylemekte tereddüt ediyorum. Ona daha önce hiç yalan söylediğimi hatırlamıyorum. Ama çok zorba ve artık canıma tak etti.

"Daha fazlasını aramaya başlayana kadar. "Kurt. Ne isim ama." Alaycı bir homurtu çıkarır.

"Bana iyi davrandı."

"Eminim öyledir. Çünkü sana henüz dişlerini göstermedi. Onun yanında dikkatli ol, duydun mu beni? Bahse girerim ki Senin gibi bir kızdan faydalanmak. Oraya gitmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum," diye homurdanıyor. "Ait olduğun yerde, burada olmalısın."

"O benden asla faydalanmaz." Henry'nin arkamda durmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Dediğim gibi. Böyle adamlara güvenemezsin. İstediklerini elde edene kadar yalan söyler ve hile yaparlar. Sözlerimi bir kenara yaz: Eğer ona istediğini verirsen, seni ilk uçakla Pennsylvania'ya geri gönderir. Sen ve o farklı dünyaların insanlarısınız."

"*Bunu* benden istemiyor, anne!" Aynadaki yansımama bakarken, yanaklarım hala kızarmış ve vücudum en iyi şekilde ağrırken bile bunu sesimde olabildiğince inançla söylüyorum. Kendimi farklı biri gibi hissediyorum.

"Dünyanın nasıl işlediğini biliyorum."

"Nasıl? Sen sadece babamla birlikte oldun. Hiç ayrılmadın Greenbank!" Ne kadar dünyevi olabilir ki? Kafamdaki o küçük ses, korku dolu olan, onun haklı olup olamayacağını sorarken büyüyen hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum. Ya haklıysa? Bunun gerçekten Dört ay boyunca devam mı edecek? Beni işe aldıktan sadece birkaç gün sonra

bekaretimi bu adama verdim. *Günler*. Bu dört gün sürecek mi?
ay mı? Beni o kadar uzun süre yanında tutar mı? Ya benden sıkılırsa?

Anneme bir şey söylemeliyim: kesinlikle farklı dünyaların insanlarıyız.

Yansımama kaşlarımı çatıyorum. Mutluluk dolu bir günün ardından bilincime endişe verici düşünceler sokmayı ona bırakın.

"Zaten sesin kendin gibi gelmiyor. Orada yolunu kaybetme."

Yolumu kaybediyorum. Jed'le yaşadığımız bu kargaşadan beri "yolumu kaybedeceğimden" korkuyor.

Sadece annemin yapabileceği gibi gerçeği ağzımdan kaçırmadan önce onu bu konudan uzaklaştırmalıyım. "Evde her şey nasıl? Babam nasıl? Çiftliği bensiz idare edebiliyor mu?" Babam bu Kasım ayında kırk bir yaşına basacak ve sağlığı anneminkinden çok daha iyi olsa da eskisi kadar dinç değil.

"Babanı bilirsin. Sırtının ağrıdığından şikayet ediyor ama işçilere tahıl bırakmıyor. Yeterince sıkı çalıştıklarını söylüyor. Jean'in kızının bebeği oldu. Sekiz kiloluk bir kız. Adını Rosalina koydular."

"Lütfen tebriklerimi iletin." Jean kendimi bildim bileli çiftliğimizde çalışıyor. Kızı Jennifer okula gitti.

Jed ve benimle.

"Ve Roger, değirmende, oğlunun karısı ikinci bebeklerini bekliyor."

Annemi dışlıyorum. Üç yıl önce ona üniversiteye gitmek istediğimi söylediğimde beni geri çevirdi ve bunun nedeni evi terk etmem ve geri dönüp çiftliği işletmek için pahalı bir eğitim almam olduğu kadar, torun sahibi olma hedefini geciktirecek olmasıydı. Şimdi herkesin bebek sahibi olduğuna dikkat çekiyor. En azından Jed'den bahsetmiyor sanırım.

"Pazar ayinine o kızla kimin geldiğine inanamazsın."

Çok erken konuştun.

"Kilisede en önde oturup el ele tutuştular!" Göz kırpıyor. "Kendini o çocuk için unutulması çok kolay bir hale getirdin."

Peşini bırakacak mı? "Ben tam önündeyken beni unuttu onu."

"Belki de ona yeterince ilgi göstermedin." "Oral seks mi demek istiyorsun?" Tersledim.

"Abigail Mitchell! Tanrı aşkına sana ne oldu böyle?" Tuvalette akan musluğun sesini duyuyorum.

Henry. Bana bulaşan şey bu. Şey, bu *kimin* içine girdiği Ben.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Artık Jed hakkında bir şey duymak, konuşmak ya da düşünmek istemiyorum anne. *O* beni terk etti. *Her şeyi* berbat etti. Onu alabilir." Sesim hissettiğimden daha emin çıkıyor.

Ahizede sessizlik hakim. "Gerçeğe dönmek zorundasın ve o gerçek de ailen, kilisen, bu çiftlik ve evet, Jed. Pişmanlıklarla geri dönme, Abigail."

Onunla telefonda beş dakika konuştum ve duygusal olarak tükendim. "Seni birkaç gün sonra ararım."

Telefonu kapatıyoruz ve ben bir süre yansımama bakıyorum. Her ne kadar sözlerini bir kenara itmek istesem de, uyarısını tartmaktan kendimi alamıyorum. Bugün inanılmazdı. Büyülü. Tahmin edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Her şey hızlı ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşti. Ama az önce bir

Wolf Cove'daki zamanımın kum saati mi?

Henry ortaya çıktığında hâlâ bu endişeyi

düşünüyordum. "Hâlâ büyük uzlaşma için

bastırıyor mu?"

Döndüğümde onu kapının çerçevesini doldururken buluyorum, elbise pantolonu çoktan bağlanmış, V yakalı basit bir tişörtün üzerinde düğmesi açık duruyor. Saçlarını ıslatıp geriye taramış ve seksi bir dalga yele haline getirmiş. Öylece bakıyorum, büyülenmiş gibiyim. Bu kadar mükemmel görünen birinin dünyaya nasıl geldiğini asla anlayamayacağım.

Henry ile ilgili olarak asla anlayamayacağım pek çok şey var.

Esas olarak, beni neden istediğini.

Kaşları çatıldı. "Neler oluyor?" "Hiçbir şey."

"Berbat bir yalancısın." İç geçiriyor ve ben kızgınlık belirtisini kaçırmıyorum. "Daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Bu işin yürümesinin tek yolu birbirimize güvenmemiz."

"Annem senin görünüşünden hoşlanmıyor."

"Bana bakışı mı?" Ellerini sahte bir korkuyla göğsüne götürüyor, endişelenmemesi neredeyse komik. "Bu çok garip. Şimdiye kadar görünüşümden hoşlanmayan bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum."

"Seni göt." Ukalalığına kıkırdıyorum. "Çok yakışıklısın. Beni yakışıklılığın ve cazibenle etkilemeye çalışacağına ve Hıristiyan değerlerimden uzaklaştıracağına inanıyor."

"Annen akıllı birine benziyor." Duraksıyor. "Bunu inkar ettin tabii ki." "Elbette."

Bir süre beni izliyor, anlayışlı bakışları tedirginliğimi fark ediyor. "Başka ne var?"

Tereddüt ediyorum. "Eğer 'yolumu kaybedersem' ve evlilik öncesi seks gibi dinsiz bir günahı işlersem, beni ancak ondan sonra kovacağınız konusunda beni uyardı."

"Peki buna inanıyor musun?"

Buna inanmak *istemediğimi* biliyorum. "Hâlâ buradayım," diye yarım ağızla cevap veriyorum, hiç de inandırıcı değil.

Bir iç çekti ve o çelik gibi sert çenesi devreye girdi. Bu bana beni sarhoş bir halde rıhtımdan taşıdığı ilk geceyi hatırlatıyor. "Beni takip edin,

Lütfen." Ses tonuna bir gerginlik karıştı ve korkarım ki bu bende yarattığı hayal kırıklığı.

Giyinmesini izlemek için yatağın kenarına tünedim. Başka bir son Rıhtımdan yukarı çıkarken bizi yakalayan Belinda, Alaska valisinin burada olduğunu ve Henry adına bir akşam yemeği toplantısı ayarladığını söyledi.

Gömleğinin düğmelerini ilikliyor ve köprücük kemiği

gözden kayboluyor. Muhtemelen üzerindeki en seksi parçalardan biri. Hayır... kimi kandırıyorum. Ayak parmaklarına kadar her yeri çok seksi.

"Başarılı olduğunu görmem gereken lüks bir otelim ve dünyanın bu ücra köşesinden yönetmem gereken koca bir şirketim var. Çoğu erkeğin yaptığından çok daha fazla işim var. Stres seviyem yüksek. Hak verirsiniz, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Sevişmeyi de severim." Bu açık sözlü, kaba ifade yüzümü kızartıyor. Fark ettiyse de belli etmiyor, yüz ifadesi ve ses tonu ciddi. "Bu

benim

özellikle stresli olduğumda yapmayı en sevdiğim şeyler. Kendimi

Ben buradayken stresli olmak. Ve sen-" Boynuna siyah bir kravat atıyor ve bana doğru geliyor. Artık sormasına gerek yok; ayağa kalkıyorum ve memnuniyetle otomatik olarak uçlarına uzanıyorum. "-Ben burada olduğum sürece ihtiyaçlarımla ilgilenmesi için tuttuğum *çok* yetenekli kişisel asistanım

sezon." Başparmağı ve işaret parmağı arasında alt dudağımı hafifçe sıkmak için uzanıyor. "Bu pembe dudaklara, zıplayan büyük, güzel göğüslere ve şimdiye kadar sikimi içine soktuğum en tatlı, en dar pembe deliğe sahipsin." İçindeki kaslar otomatik olarak kasılıyor. Sırıtışı şeytani. "Senin, annenin ya da bir başkasının ne dediği umurumda değil. Sen de sevişmeyi seviyorsun. Değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, ellerinin tenimdeki hissi, ağırlığının beni yatağa bastırması, beni tamamen germesi ve doldurması hala zihnime kazınmış durumda.

Ve başını salla.

"Seni becermekten zevk alıyorum." İşaret parmağını dişlerime bastırıyor ve ben de açılarak ona erişim izni veriyorum, dudaklarımı emmesi için üzerine kapatıyorum. "Ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. Tamam mı?" Bakışları dudaklarıma düşüyor ve bir an için eğilip beni öpeceğini düşünüyorum -umuyorum-. "Artık gitmem gerekiyor. Vali'yi bekletemem, yoksa Belinda'dan bunun sonunu asla duyamam."

Belinda. "Sen ve o... Ciddi miydi?"

İçini çeker. "Geçmiş ilişkilerimi tartışmam, Abbi." Azarlanmış hissederek başımı sallıyorum.

Uzun bir süre sonra, belki de yüzümdeki ifadeden dolayı, "İki yıl önce bir geceydi. Sarhoştum ve büyük bir stres altındaydım ve o da kendini müsait hissetti. O günden beri her gün pişmanlık duyuyorum.
Ama sonrasında onu kovmadım. Umarım bu içinizi rahatlatır."

"Rahatlatır. Teşekkür ederim." Aynı zamanda bir anlık delilikle Kıskançlık, beni yiyip bitiren dudakların bir başkasını da yiyip bitirdiğini bilmek. Yüzünü ve adını bildiğim birini. Ama ben
Bunu bir kenara itin çünkü eminim Henry *birçok* kadınla birlikte olmuştur. Onun kadar güçlü, güzel ve baştan çıkarıcı bir adamın gerçekliği bu.

"Sabah kaçta gelmemi istersiniz?"

"Sabah seni burada istemiyorum." Bunu çok soğukkanlı bir şekilde söylüyor. Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Döndüğümde beni beklemeni istiyorum."

Bu gece mi? Kalbim üç atım atlıyor. Henry ile daha fazla zaman geçireceğim. "Sanırım beni meşgul edecek yeterince işim var."

Saç tellerimi alnımdan itip kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ne istersen yap. Akşam yemeği sipariş et, film izle, uzun, sıcak bir banyo yap."

Bu son seçeneğin sesini duyunca inliyorum, zavallı bedenim aşırı kullanımdan dolayı ağrıyor.

Henry elini taytımın önünden aşağı kaydırıp külotumun içine sokuyor ve tek bir parmağını tekrar içime sokuyor. "Bu gece sana ne yapacağımı düşünerek çok zaman geçirdiğinden emin ol.
ev."

Parmağının etrafında anında kayganlaşıyorum ve kolayca içime girip çıkıyor.

Elini çekip parmağını ağzına sokup emerek temizlerken iniltimi bastırıyorum. Bu görüntü çok samimi, çok ahlaksızca. Çok erotik.

Sırıtıyor. "Bu bakış da ne?"

"Bütün erkekler böyle midir?"

Bunu bir an düşündükten sonra bir adım öne çıkıyor, eli kıçımda bir yer buluyor ve ereksiyonu karnıma sertçe bastırana kadar beni kendine çekiyor. "Diğer erkekleri tanımıyorum. Ben kendimi tanıyorum ve geri döndüğümde bu küçük, dar bedenin her santimetrekaresine tecavüz etmek istiyorum."

Burnuma çelişkili bir öpücük konduruyor ve sonra beni serbest bırakıyor. Başının üzerinden sıradan bir el sallayarak, Alaska valisiyle buluşmak için kapıdan çıkıyor. Ereksiyonla birlikte.

Bana öldürecek saatler bıraktı.

~ ~ ~ ~

Gözlerimi açtığımda ateşin alçak parıltısını fark ettim. Oda servisinin ikramı olan bir tabak kabak çorbası ve ahududulu mus ile oturma odasının yemyeşil kilimine uzandığımda ateş pırıl pırıl yanıyordu. Ne kadar zaman önceydi bu?

Duvardaki saate bakmak için döndüğümde, Henry'nin birkaç adım ötedeki koltukta oturduğunu, kravatını çözdüğünü, gömleğinin düğmelerini açtığını, ayakkabılarını çıkardığını, kristal bir bardak kehribar rengi sıvı-alkol olduğunu varsayıyorum

-Parmak uçları arasında dengede duruyordu.

Sadece beni izliyor.

Gözlerimi ovmak için hareket ediyorum ve sonra lenslerimi hatırlıyorum. Bu yüzden gözlerim bu kadar bulanık. Lanet olsun. Uykuya dalmayı hiç planlamamıştım. Halı çok yumuşak, ateş çok sıcaktı. "Saat kaç?" Pencerelerin ardında karanlık beliriyor.

"Neredeyse gece yarısı."

Bir esnemenin kaçmasına izin veriyorum ve sonra vücudumu ayarlarken irkiliyorum. Her santimetrekarem ağrıyor. "Eve ne zaman geldin?"

"Bir saat önce."

Kaşlarımı çattım. "Neden beni uyandırmadın?"

"Çünkü seni uyurken izlemeyi seviyorum. Ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Ses tonunda uğursuz bir şeyler var. Bizi mi sorguluyor? Ya da belki de bu sadece benim paranoyamın zihnime sızmasıdır.

hiç yok. Bunun eninde sonunda sona erecek olması paranoyadan ziyade bir gerçek.

Sadece o sonun şimdi olmasını istemiyorum.

Paniğimi yutarak sandalyesine doğru sürünmeye başladım. Bir elini kaldırıp beni durdurdu.

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve sessizce oturup onun önce bana, sonra telefonuna bakmasını izliyorum.

Sonunda çevirdi ve bana ekranı gösterdi.

Bu benim profilden çekilmiş fotoğrafım, zayıf bir rüzgâr canlı kızıl saçlarımın birkaç telini savuruyor. Aşağıdaki uzaklığa bakıyorum, dudaklarıma hafif bir gülümseme dokunuyor. Kendimi hiç böyle görmemiştim. "Bu

bugün?"

"Hachiro dergi için öne çıkarmak istediği fotoğrafları onay için bana gönderdi. Bunu da size bir hediye olarak ekledi."

"Çok nazikti." Şimdi küçük fotoğrafçıya gözlerimi devirdiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Biliyorum. Belki de o çıplak fotoğrafları kabul etmeliydim."

Bir kahkaha paylaşıyoruz ama sonrasında havada asılı kalan sessizlik sağır edici.

"Bir sorun mu var?"

Dudakları büzülüyor ama cevap vermiyor.

Ben de kendi sözlerini ona iade ettim. "Bu iş yürüyecekse birbirimize güvenmeli ve dürüst olmalıyız."

"Babam çok fazla bencilce ve düşüncesizce kararlar verdiğimi söylüyor. Bazen haklı olup olmadığını merak ediyorum." Telefonunu dikkatlice sehpanın üzerine koyuyor. "Sen çok sağlıklı, masum bir kızsın. İnsanları memnun eden birisin. Ve buraya son derece savunmasız bir şekilde geldin. O videonu izlediğim anda bunu gördüm. Bundan faydalandım."

Soğukkanlılığımı korumak, hemen sonuca varmamak için mücadele ediyorum. Ama olaylar bu şekilde gelişti. Akşam yemeğinde buradan ayrıldı.

Eve döndüğünde beni aradı. Şimdi de son birkaç gün için pişmanlık duyuyor gibi. Pişman olduğunu düşündükçe midem bulanıyor. *Ben* kesinlikle pişman değilim.

"O zaman *bunu* istediğini biliyor muydun?"

"Seni becermek için mi? Hayır." Bir süre duraklar. "Süpermodelleri ve CEO'ları beceririm.

Konuşmanın beşinci dakikasında sikimi istediğini söyleyen ve başkalarının onaylayıp onaylamamasını umursamayan kadınlar. Annenle beş dakikalık bir konuşmayı bile suçluluk hissetmeden bitiremiyorsun.

Beni tamamen şaşırttınız. Buna göre hareket etmemeliydim ama yine de kendimi kontrol edemeyecek kadar güçsüzdüm."

"Öyle olduğuna sevindim." Sesimdeki titremeye engel olamıyorum. Bunların hiçbiri duymak istediğim şeyler değil.

Ağzını açıyor ama duraksıyor. Cevap vermek yerine içkisine uzanıyor. Bu gece ne kadar içti? Mesele bu mu? Sarhoş ve dalgın mı? Ağzını gevelemiyor, ama bunu yargılayacak kadar iyi tanımıyorum onu.

"Bunun senin için adil olup olmadığını bilmiyorum. Seni nasıl lekeleyebileceğimden korkuyorum," diyor ve usulca ekliyor, "zaten lekelediğimden daha fazla."

"Sen beni lekelemedin." Sözlerime inanmıyorsa, bunu gözlerimde görmesi için yalvarıyorum.

Alnını parmak uçlarına dayıyor ve gözlerini kapatıyor. "O kadar emin değilim."

Bunun olmasını istemiyorum. *Az önce* bana verdiği yakınlığı benden almasını istemiyorum. "O zaman belki de lekelenmek istiyorumdur." Bu kadar yüzsüzce konuştuğuma inanamıyorum ama öğleden sonraki Henry'yi geri almak için yapmam gereken buysa, her şeyi söyler ve yaparım.

Birbirimize baktığımız ama hiçbir şey söylemediğimiz, onun iç çatışmasıyla mücadele ettiği neredeyse bir dakika geçiyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. O
her zamanki maskesinin ardına gizlememiş. Sonunda iç çekti, sertçe yutkunurken çenesi gerildi. "Peki. Kıyafetlerini çıkar." Bu talebi yumuşak bir sesle dile getirse de, orada öylece oturup izlerken bakışları sert.

Derin derin nefes alıyorum, Henry'ye istediği *her şeyi* vermek için kendimi hazırlıyorum. Gömleğimin eteklerini parmaklarımın arasına sıkıştırıp yavaşça sıyırıyorum ve yanımda yere atıyorum. Henry karanlık, aç gözlerle arkama uzanıp sütyenimi çözmemi ve kucağıma düşmesine izin vermemi izliyor. Göğüslerim dışarı fırlıyor, meme uçlarım beklentiyle gerilmişti bile. Göğsüm nefeslerimle birlikte kabarıyor. Dizlerimin üzerine tırmanarak başparmaklarımı taytımın bel bandının altından geçiriyorum ve taytımı dizlerime kadar indiriyorum.

Beni Henry'nin halısının üzerinde, ateşin yanında çırılçıplak bıraktı. Sessizce onu bekliyorum. Yine de kıpırdamıyor, sadece bulunduğu noktadan beni değerlendiriyor.

Bu bana bir zamanlar izlediğim bir televizyon programını hatırlattı; bir çayırın kenarında sessizce oturup otlayan bir dişi geyiği izleyen yalnız bir kurt. Sanki
Henry'nin şu anda o sandalyede otururken yaptığı gibi pasif.

Dişi geyiğin kuyruğu ve kulakları seğirdi; kurdun orada olduğunu, beklediğini, hesapladığını biliyordu. Tehlikede olduğunu biliyordu. Ve aynı zamanda o kurttan kaçmanın gerçekten mümkün olmadığını da biliyordu; kaçsa da kaçmasa da kurt onu yiyip bitirecekti. Bu yüzden sadece hayatının son birkaç huzurlu anının tadını çıkarmaya çalıştı, o tarlada otlayarak.

"Arkana yaslan."

Onu görebilmek için dirseklerimin üzerinde duruyorum, bacaklarımı açarken midemde kıpırdanmalar oluyor, onu baştan çıkarmayı umuyorum. Yarığımın üzerindeki bakışları yakıcı ve ıslandığımı hissediyorum.

"Kendine dokun."

"Ne?" *Onun önünde mi?* Tedirginlik sırtımdan aşağı kayıyor.

Dudaklarında gülümsemeye dair hiçbir iz yok. "Beni duydun. Beni düşünerek odanda kendini boşalttığın o gece yaptığın gibi kendine dokun." Hâlâ hareket etmediğimde, daha yumuşak bir "lütfen" diye ekliyor.

Yaptıklarımızdan ve Henry'nin beni ne kadar tahrik ettiğinden sonra neden bu konuda bu kadar utangaç olduğumu bilmiyorum.
Çekinmemeliyim. Bunu istiyor ve bunu benden istiyor. Sinirlerimi yutarak, başım halıya yaslanana kadar arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı göbeğimin üzerinde gezdiriyorum, kalan küçük kasık kılı şeridinde duruyorum.

Gözlerimi kapattım, yanaklarım alev alev yanıyordu, sonunda işaret parmağımın önce klitorisimi fırçalamak için aşağı kaymasına ve sonra kaygan açıklığıma inmesine izin verdim. Gibi
Şu anki gergin halimle Henry'nin gözleri bile beni ıslatıyor. Ya da belki de bu hareketin ahlaksızlığıdır.

Sinsi bir hayvan gibi sandalyeden kayarak önümde dizlerinin üzerinde yere çöküyor, gözleri altındaki halının üzerinde çıplak bedenimi tarıyor. Elim ona uzanmak için çekildiğinde, "Durma," diye emrediyor.

Klitorisimin etrafında yavaş daireler çizerken beni izliyor. Umutsuzca soyunmasını istiyorum ama yapmıyor; sadece önümde diz çöküyor, dudakları ayrık, çelik gibi bakışları elimde.

"Yaralı görünüyorsun. Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldayarak itiraf ediyorum, çünkü ne kadar ıslak ve tahrik olmuş olsam da bugünün etkilerinden kaçmak mümkün değil.

Sonunda.

Sonunda Henry ince kalçalarımdan tutup beni yerden kaldırdı ve bacaklarım omuzlarının üzerine sarkana kadar yukarı çekti ve ben ona bakıyordum, yumuşak nefesleri ağrıyan amımda geziniyordu. Onun Dilim yılan gibi kıvrılıp yarığımın üzerinde geziniyor. "Bugün sana asla bu kadar sert davranmamalıydım. Bencillik derken bunu kastediyorum. Çok fazla olduğunu biliyordum ama yine de yaptım." Tekrar yalıyor, bu sefer düz bir dille, dilinin sıcaklığı benden yumuşak bir inilti çıkaracak kadar rahatlatıcı.

Kollarım iki yanıma açılmış, parmakları beni tutmak için kalçalarıma girmiş, sırtım vücuduna yaslanmış, sert aleti omurgama dayanmış. En rahat pozisyon bu değil ama umurumda değil.

"Sana ne yaptığımı izle," diyor ve ben de yapıyorum, ağzı açılıp dili klitorisimin etrafında kıvrılırken hayranlıkla izliyorum.

Leğen kemiklerimdeki kasılmayı hissetmeye başladığım anda Henry'nin gözleri memnuniyetle parlıyor. Bir şekilde orgazma yakın olduğumu biliyor. Bedenimi aşağıya doğru yönlendiriyor ve birkaç hızlı çekiştirmeyle pantolonu çözülüyor, siki dışarı çıkıyor ve içime giriyor.

Ani basınç ve derin açı karşısında çığlık atıyorum, o hala dizlerinin üzerinde ve kalçalarım onu karşılamak için yukarı çekilmişken, ama yavaşlamıyor, kollarını uyluklarımın arkasına doluyor ve ben o kadar ıslanana kadar tekrar tekrar içime giriyor ki, itişleri kaygan tokatlarla gürültülü hale geliyor. Bu sefer farklı bir şey var -gözlerindeki bakış, kelimelerin eksikliği, çenesindeki çelik gibi gerginlik- bir alarmı harekete geçiriyor
aklımın bir köşesinde.

Ama bunu görmezden geliyorum, şu anda coşkudan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Orgazmım o kadar ani geliyor ki, buna hazır değilim ve Henry bana o kadar sert ve hızlı vuruyor ki, vahşiliğiyle felç ediyor.

Sadece birkaç dakika sonra, haykırmak yerine homurdanarak, kaslı vücudu gömleğinin altında zorlanarak beni takip ediyor. Aletinin son sarsıntısını hissettiğim anda çekiliyor ve bedenimi serbest bırakarak tamamen tükenmiş, sarkık bir bez bebek gibi yere yığılıyor.

"Giyin. Seninle eve kadar yürüyeceğim." Ayağa kalkar ve hemen banyoya yönelir.

Beni beyaz halının üzerinde çırılçıplak bıraktı.

İlk kez gerçekten kullanıldığımı hissediyorum, hem de iyi anlamda değil. Kıyafetlerimi giyerken kafa karışıklığımla mücadele ediyorum.

Personel köyüne kadar tam bir sessizlik içinde yürüyoruz, aramızda her zaman iki adım var ve yedinci kabine vardığımızda Henry'nin tek söylediği "Yarın sabah yedide görüşürüz" oluyor.

Ağaçların ve karanlığın içinde kaybolana kadar şaşkınlıkla arkasından bakıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Saat yedide geldiğimde sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu. Henry çoktan takım elbisesini giymiş, masasının başında hararetle yazmaya başlamıştı.

"Günaydın," diyorum kendime bir fincan kahve ikram ederken. Karmakarışık düşüncelerle yatağa girmiş olmama rağmen, bu sabah alarmım altıda çaldığında vücudum kapandı ve yeniden başlamak istemedi. Henry'nin ruh hali ve niyetlerindeki şiddetli değişimlere mantıklı bir açıklama getirmiş olarak uyanacağımı umarken, uyandığımda kabul ettiğim tek şey

Bugün içeri girdiğimde Henry'nin hangi versiyonuyla karşılaşacağımı bilmiyorum.

Yaptığı işi bitiriyor ve "günaydın" demeden önce "Gönder" tuşuna basıyor. Kahvesinden bir yudum alırken gözleri bana takılıyor. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Dün bedenimi taciz ettiğin için mi? "Peki."

"Güzel." Başını daha çok kendi kendine sallıyor, mavi gözlerinin ardında bir düşünce dolaşıyor. "Bu sabah bazı insanlarla toplantım var, öğleden sonra da babam ve kardeşim geliyor, yarınki büyük açılış etkinliği için bir sürü medya mensubu da gelecek. Çok şey olacak ve pek çok insan benim dikkatimi çekmek isteyecek. Bu benim için stresli bir zaman olacak. Ben."

"Bu stresle nasıl başa çıkmayı planlıyorsun?" Ses tonumu nötr tutuyorum, ancak ima kalın.

Sadece sıkı bir gülümseme sunuyor. "Birkaç gün boyunca buralarda her şey farklı olacak."

Ne demek istediğini anladım. *Buralarda* demek, aramızda demek. Bunun için onu suçlayamam. "Sirke en iyi nasıl yardımcı olabileceğimi söyle yeter."

"Yapacağım. Teşekkür ederim." Gözleri nihayet benimkilerle buluşmak için kalktı. Orada endişe görüyorum. Ve başka bir şey. Bir parça korku. "Ağzını sıkı tutacağına güvenebilirim, değil mi? Yaşadıklarımız ikimizin arasında kalacak, değil mi?"

"Tabii ki." Geçmiş zaman ağzımdan kaçınca kalbim sıkışıyor ama suçu onun sinirlerine atıyorum. Belli ki aklı bir şeye takılmış. Eminim bunun babasıyla ve medyanın tüm ilgisiyle bir ilgisi vardır.

Son kahvesini de bitirip gitmek için ayağa kalkıyor. Birkaç adım attıktan sonra duraksıyor, sonra dönüp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için geri yürüyor.

"Her şey yoluna girecek."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve sonra kapıdan çıkıyor.

Sanırım Henry gibi başarılı ve önemli bir adamla buna alışmam gerekiyor.

Bu kesinlikle buradaki işleri ilginç kılacak.

İç çekerek az önce boşalttığı koltuğa oturdum ve e-posta gelen

kutusunu açtım. "Gizli-Yasal" e-postalardan biri en üstte duruyordu. Gelmiş olmalı

Dün gece ben halının üzerinde sızmışken. Artık kalın değil, bu yüzden gördüğünü biliyorum.

Yasal klasörüne sürüklemeye çalışıyorum ama yanlışlıkla üzerine tıklıyorum. Bir isim gözüme çarptığında fareyi kapatmak için "x" işaretine doğru tutuyorum.

Kiera.

Hem Belinda'nın hem de o gün masanın etrafındaki adamların bahsettiği isim.

Kendime engel olamıyorum.

Henry,

Kiera'nın avukatı, teklif ettiğimiz anlaşmayı imzalamamaya ve kabul etmemeye karar verdiğini bildirdi. Kocası onu Wolf Hotels'e karşı hukuk davası açmaya ikna etti. Ayrıca ceza davası da açacak.

cinsel ilişkiye zorlama suçlamasıyla karşı karşıya. Hasar kontrolü için en kısa sürede halkla ilişkileri devreye sokmalı ve savcıların benzer patavatsızlıklarla ilgili neler bulabileceklerini tartışmalıyız. Medya bunu yutacaktır. Babana henüz haber vermedim. Sen yapmak ister misin? Beni ara.

D.C.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Zorla cinsel ilişki mi? Hasar kontrolü mü? Cezai suçlamalar? Benzer patavatsızlıklar vs.?

Bu Henry ile ilgili olamaz. Ama öyle. Suçlamaların ona karşı olacağını söylüyor.

Titreyen parmaklarımla farenin üzerinde, "gizli" olarak işaretlenmiş klasördeki e-postaları tarıyorum. Hepsi Henry ile Dyson adında bir adam, imzasına bakılırsa Wolf avukatı. Bir anlaşmaya ilişkin evrakların teslim edildiğine dair e-postalar ve benzerleri. Biraz daha geriye gidiyorum, bir ay öncesine ait bir e-postaya ve incelenmesi gereken bir eke ulaşıyorum.

Eke tıklıyorum.

Üç ay önce işine son verilen eski Wolf Hotel çalışanı Bayan Kiera Clayton'a yapılan on altı sayfalık bir uzlaşma teklifi.

Henry'nin kişisel asistanı olarak pozisyonu.

Ve patronuyla yaşamış olabileceği herhangi bir cinsel ilişkinin tartışılması da dahil olmak üzere tam bir gizlilik anlaşması karşılığında kendisine birkaç yüz bin dolar teklif ediliyor.

Henry M. Wolf.

Çalkalanmaya başlayan ve içindekileri dışarı atmakla tehdit eden midemin etrafında kolumu kıvırıyorum. "Oh Tanrım."

Ne tür bir adama bulaştım ben?

Kır Beni'de devam edecek.

Nina West Yazarının Diğer Kitapları

Kurt Oteli Serisi:

Ayart Beni Kır

Beni

Öğret Bana

Teslim Ol

Ronan

Yazar Hakkında

Nina West, günahkâr derecede seksi ve bağımlılık yaratan The Wolf Hotel serisinin yazarıdır. Tatil filmlerini art arda izlemekten, Friends'ten alıntılar yapmaktan ve hafta sonu şarap turlarından hoşlanıyor (ancak eline bir kadeh şarap alır). Şehirde yaşıyor ama yazlarını kocasıyla birlikte vahşi doğada geçiriyor, dumanı tüten bir fincan
Bir elinizde Bailey's aromalı kakao, diğer elinizde dram dolu buharlı bir hikaye.